

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم اجمعين

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 18

Yazarın Adı: Cemal Nar

Kitabın Adı: Davetsiz Olmaz

Editör: Hasan Kurt

Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

ISBN: 978-605-9348-22-5

Baskı ve Cilt: Lord Matbaası
İstanbul-Topkapı tel: 0212 674 93 54
Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2017

© Özgü Yayınları, 2017

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: (0212) 511 38 26- (0212) 511 75 52

info@arkkitap.com

www.arkkitap.com

CEMAL NAR

**HESAPLAŞMADAN
OLMAZ**

Özgü Yayınları

2017

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayılanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler	20- İnancın Kıvancı
2- Bu Sistemden İslam'a	21- Sistem ve Şeriat
3- İslamlaşma Bilinci	22- Osmanlıdan Cumhuriyete
4- İslam Sancısı	Büyük Kırılma
5- Arş Gölgesi	23- Gönül Azığı
6- Tasavvufun Anahtarı	24- Laiklik Sorgulaması
7- Alimin Önderliği	25- Derdimiz İslâm
8- İslam'da Devlet Ve Siyaset	26- Adı Konmamış Savaş
9- İlim ve Özgürlük	27- Batılılaşmayla Hesaplaşma
10- İlim ve İktidar	28- Aydınların Karanlığı
11- İmanın Kıymeti ve Korunması	29- Kitap Sevgisi Yazma Aşk
12- İman ve Etkisi	30- İmam Hatip Davası ve
13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf	Hacı Kalay
14- İnançta Arınma	31- İslam'ın Özeti
15- İnançta Kirlenme	32- İslam'da Irkçılık, Ulusalçılık,
16- Okuma Aşk	Milliyetçilik
17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK	33- İslamsız Olmaz
Ekseninde Kürt Sorunu	34- İlimsiz Olmaz
18- İnsana Ulaşmak	35- Davetsiz Olmaz
19- Cihad ve Zafer Şartları	

İthaf

Bu kitabı değerli dostum, hac yoldaşım, güzel insan merhum Vehbi Şirikçi Efendiye ve onun hizmetlerini devam ettiren kıymetli evladı Ahmet Kamil Şirikçi Bey kardeşime ithaf etmekten mutluluk duyuyorum.

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 11

MANZARAMIZ 13

Vaziyet Böyle 13

Zor Zamanların Önderleri 14

“Ne Yaptılar” mı? 16

Sıra Bizde 18

Kolay Değil 20

Bize Düşen 23

Sistem İflas Etmiştir 26

Sistemin Yeni Dini Kemalizm 26

Değişim Kaçınılmazdır 27

Hem Suçlular Hem Güçlüler 29

Bunu da Yapın Bari 32

Halkla Uzlaşmaya Bakın 34

Hak İstersen Kaos Çıkar 37

Kaostan Beslenenler 40

Kindar Ve Kıskançlar 42

Nerede Özgürlükler? 44

Fıkra mı, Skandal mı? 47

Örfler, Âdetler, Kişilikler 51

8 ❖ *Hesaplaşmadan Olmaz*

Selam Bir Medeniyettir	52
Yangından Müslüman Kurtarmak.....	54
Bu Sistem Bitmiştir	56
Çıkış Yok.....	58

KARŞI TARAF 60

Osmanlıdan Cumhuriyete	60
Durum Ortada.....	64
Uyanık Akıllılar	66
Allah İmtihan Eder.....	66
Yeryüzü Hakimiyetine Alıştırma	68
İmtihan İçinde İmtihan	69
En Büyük İmtihan.....	71
İmtihan Bir Ödüldür.....	73
Kendini Tehlikeye Atmamak	74
Müslümanlara Batılılaşma Baskısı	77
Karanlık Aydınlar	79
Yeni Bir Savaş Tarzı.....	81
Emperyalizmin Oyunu	82
Münafık Bir Azınlık.....	84
Dinden Tiksinenler	85
Saflar Belirlenmeli.....	87
İşimiz Kolay Değil.....	88

BU SİSTEMLE HESAPLAŞMA 93

Yeni Bir Dünyanın Eşiğindeyiz.....	93
Bu Sistem Değişmeli.....	95
Eski Türkiye	97
İşkence Olağan İşlerdendi	100
Emniyetten Korkardık	103
Yanlış Yaptıran Öfke	107
Yeni Türkiye'nin Ötesi	110
Müslümanların Sistem Talebi	113
Bu Sistem İflas Etmiştir.....	115
Millet İradesi Ne İstiyor?	116
Şeriatı Kaldırmak Mı?	118
Neden Ağzımızın Tadı Yok?.....	120
Hani Halkın İradesi?	123
Bunların Hangisini Halk İstedi?	125
Laiklik Sorun Olmaktan Çıkarılmalı	127
Laiklik Yabancılaşmadır.....	129
Neden Böyleyiz?	131
Demokrasi Yasama Ve Laiklik.....	133
İslam Ve Demokrasi	135
Bir Çözüm Daha.....	137
Devlet Ve Din Arasında Birey	139
İzzet, Barış Ve Savaş.....	141

10 ❖ *Hesaplaşmadan Olmaz*

Muhalefet	144
Küfür Ve Kuvvet	147
Haksız Güç Kaybeder	149
Tepki Bilinçtir	151
Muhasebe	154

BU SİSTEM DEĞİŞMELİ 156

Devlet Ve Hükümetler Niçin Vardır?	156
Amaca Ulaşmada Üç Yöntem	158
Üç Yöntemin Değerlendirilmesi	161
İslam Ve Gizli Örgütlenmeler	162
Düşmanını Bilmemek	164
Başımız Sıkışmadan.....	167

SONSÖZ 171

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَّا بَعْدُ»

Her hal-ü kârda Âlemlerin Rabbi olan Allah Teâlâ'ya hamd olsun. Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimize, bütün Peygamber Efendilerimize (as) ehl-i beytlerine, ashabına, ümmetlerine salat ve selam olsun.

Müslümanlar son birkaçasırdır siyaseten mağlubiyet ve dağılma sürecinden geçmiştir. Kışın amansız soğuşunda, karında, buzunda donmuş, tipi, bora, fırtına ve kasırgasında savrulmuştur. Zor zamanları yaşamışlardır gerçekten. Zor zamanların zorlu işleri altında ezilseler de bitmeden, tükenmeden, yok olmadan çok şükür İslam davasını hiç bırakmamış, hayatları gibi davaları için de çalışmışlardır. Kışta geldiklerinin farkındadırlar ve baharı beklemektedirler. Dudaklarında ayetler bir dua gibi okunmaktadır.

Şimdi bizim yaşadığımız mevsim ise çok şükür bir bahardır. Zorla, cebir ve şiddetle sokulduğumuz Batı Medeniyetinin en temel düşüncesi olan materyalizm ve pozitivizm bitmiştir. Allah Teâlâ'yı inkar eden mutlak küfrün beli kırılmış, inkar fikrî gücünü bütün bütün kaybetmiştir. Bu fırtına dinince İslam'ın evlatları amansız ka-

sırgalarda dağıldıkları gibi, yeni bir İslam devlet ve medeniyetinin şafağında yeniden toplanmakta, toparlanmaktadırlar. Memlekette örtülü irtidat gücünü kaybetmiştir. Mutlak inkar bitmiş. Geride “la-iklik” adı altında kötü kokulu pis bir tortu kalmıştır. Onun sahipleri de yaşamak ve konumunu korumak için Müslümanlara “takiyye” yapmak zorunda kalmışlardır. Giderek kelaynak kuşları gibi türleri bitecek ve tarihi müzedeki yerlerini alacaklardır. İslam bütün kurum ve kanunlarıyla kendi ülkesine yeniden hakim olacaktır. Bizizm davamız ise onu yeryüzüne hakim kılmaktır.

Evet, selefimiz gibi bizler de kardelenleri çok sevmiştik. Şimdi ise yemyeşil çimenleri, açan çiçekleri, çağla dolu yemyeşil dalları gördük çok şükür. Allah’ım toludan, tufandan, afetten esirgesin bu çiçek ve meyve dolu taze dalları. Baharımızı yaza eriştirsin.

Bu kitapta kışta çıktığınız yaman bir yolculuktan baharda sılaya dönüşü yaşayacaksınız. Yer yer üzülecek, zaman zaman çoşacak, şükürle haykıracaksınız. Duygu dolu düşüncelere dalıp gittiğiniz de olacak ihtimal. Siz değerli okuyucularıma da, emeği geçen herkese de teşekkürlerimi sunarım.

Allah’ım! Bizi hidayetinle dinimizde sabitkadem eyleyerek müstakim yürüt ve insan ile İslam’ın buluşmasına hizmet ettir. Bizi bu aziz davada kullanarak ömrümüzü değerli ve bereketli kıl. Her dem sana muhtacı, bizi terketme! Bizi bize bile bırakma Allah’ım!

Cemal Nar

Kahramanmaraş

MANZARAMIZ

VAZİYET BÖYLE

Osmanlı'nın Batıyı taklide başladığı günlerden başlayarak bu zamana kadar çok acı günler, yıllar, hatta asırlar yaşadık. Koca İslam Devletinin yıkıldığını gördük. Enkazını bile kaldırmadan servetlerini bölüşmeye oturan emperyalist keferelerin alçaklık ve ahlaksızlığını gördük. Maddi işgallerin arkasından manevi işgalleri yaşadık. Yerli yabancı ne kadar düşmanlar varsa başta hilafet ve şeriat olmak üzere bizim olan her mevcudu yok etmek için işbirliği yaptılar ve Müslümanları İslam'ın nurundan küfrün karanlıklarına taşıdılar. Kendi medeniyetimizden cebir ve şiddet kullanarak zorla çıkarıp Batı Medeniyetine ite kaka sokmaya çalıştılar. Devlet, yönetim ve kurumlar bazında başarılı da oldular. Halkı kazanmada da çok önemli mesafeler katettiler. Sonuçta tarihte görülmeyen bir zillete düşer olduk. Bu zillet Moğol istilasına bile rahmet okuttu. O kadar ki M. Akif, “Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi”.

Neden bu hallere düştük?

Bu ayrı bir macera. “Batılılaşma Serisi” olarak yarım düzineden fazla kitaplar yazdık. Yazılanları okuduk. Sonuçta şu kanaata vardık:

“Hiç kuluna eza etmez hüdası,

Kulunun çektiği kendi cezası.”¹

1 M. Akif de yukarıdaki mısranın geçtiği şiirinde şunları söyler:

Evet, zor zamanlar yaşadık. Korkunç kışlardan geçtik. Fırtınalar, kasırgalar arasında küfür iklimine savrulmamak, inkar uçurumlarına düşmemek, irtidat soğuşunda buz kesmemek için Allah Teâlâ'nın engin rahmetine sığındık. O da lütfetti, bu kışta kıyamette sahipler gönderdi; yolumzu aydınlattılar, imanımızı biiznillah kurtardık, ama çok insanımızı da yollarda döküldüler maalesef. Biri bile bizim için çok sayılırken, nice insanımızı kaybettik bu arada. Nesillerimiz kayboldu karanlıklarda. Başını Peygamberlerin çektiği kutlu yol "sıratı müstakim"i terk ederek onun dışında kalan sağcı veya solcu eğri büğürü yollarda, meftun olarak arkalarına düştükleri deccallerin peşinde "gazap edilmişler" ve "sapıtmışlar" olarak cehenneme yuvarlandılar.

ZOR ZAMANLARIN ÖNDERLERİ

Evet, bu ümmetin bu zor zamanlarında her memlekette büyük insanlar çıkmıştır. Bu Allah Teâlâ'nın bir hikmeti, bir lütfü ve keremi-

*"Çiğnenirsek biz bugün, çiğnenmek istihkaakımız;
Çünkü izzet nerde, bir bak, neredir ahlâkımız.
Müslümanlık pâk sîretten ibâretken, yazık!
Öyle saplandık ki levsıyyâta: Hâlâ çıkmadık!
Zulme tapmak, adli tepmek, hakka hiç aldirmamak;
Kendi âsûdeyse, dünyâ yansa, baş kaldirmamak;
Ahdi nakzetmek, yalan sözden tehâşî etmemek;
Kuvvetin meddâhı olmak, aczi hiç söyletmemek;
Mübtezel birçok merâsim: İnhinâlar, yatmalar,
Şaklabanlıklar, riyâlar, muttasıl aldatmalar;
Fırka, milliyet, lisan nâmıyle dâim ayrılık;
En samîmî kimseler beyninde en ciddî açık;
Ensedene arslan kesilmek, cepheden yaltak kedi...
Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi."*

dir. Böylece İslam milletinin bir reaksiyonu, bir tepkisi tecelli ediyordu dayatılan küfre karşı. İsimlerini andığımızda hürmet ve muhabbetle içimizin titrediği bu insanlar, çok büyük fedakarlıklar yaparak dengeli bir İslamî hizmet ve hareketi götürmüşler, yapabileceklerini yapmışlar, Müslümanları ilim ve şuurla donatmaya çalışmışlar, bir gün gelip de taşın gedğine konacağı o zamanı sabırla gözlemişlerdir.

Bu ülkede yetişen kahramanları hatırlayalım bir. İsimlerini bildiklerimiz, herhalde bilmediklerimizin yanında çok az kalır. Biz çok bilinenlerden bazılarını sayalım: Muhammed Es'ad Erbilî, Bediuzzaman Said Nursî, Mustafa Sabri Efendi, M. Hamdi Yazır, Mehmet Akif Ersoy, Mahmut Sami Ramazanoğlu, Süleyman Hilmi Tunahan, Abdülhakim Arvasi, Hacıveyiszade Mustafa Efendi, Celal Hoca, Necip Fazıl Kısakürek, Osman Yüksel Serdengeçti, Hasan Basri Çantay, M. Zahid Kotku, Nureddin Topçu, Sezai Karakoç, Kadir Mısıroğlu, Necmeddin Erbakan ve adını sayamayacağımız daha nice bir kahramanlar. . .

Bizim dışımızdaki İslam coğrafyasında yaşayanlardan da bu ülkede yaşayanlar gibi istifade ettiklerimiz vardır. Mesela Mısırdan Hasan el-Benna, Seyyid Kutup, Muhammed Kutup, Yusuf karadavî, biraz daha ötelere Muhammed Tahir Bin Aşur, Ömer Muhtar, Malik bin Nebi, Gannuşî vs.

Biraz daha yakınımızda Mustafa Sibaî, Said Havva, Hüseyin Hattab, Habanneke'ler, Pakistan'da Şair İkbâl, Mevdudî, Hindistan'da Kandehlevî, Tahanevî, Ali en-Nedvî, Muhammed Hamidullah vs. saymakla bitmeyecek alim, mütefekkir, mücahitl insanlar. Bunlar zor zamanlarda dayandılar, direndiler, geri adım atmadılar ve ümmete ışık oldular, kılavuzluk yaptılar, yüz akıyla Allah'a kavuştular. Ama geriden gelen bizlere bir baharı müjdeleyerek gittiler hep. Sanki zafere dokunuyorlarmışçasına bir umut vererek gittiler.

Onlar bu umudu, bu müjdeyi hiç şüphesiz dinlerinden, imanlarından almışlardı. Onu Kur'an-ı Kerim'in ve Sünnet-i Seniyye'in içinden almışlar da sunmuşlardı. Bir hayalden, bir kehanetten bahsetmiyorlardı elbette. İşte ayetler ve hadislerden birkaç misal: **"Böylece biz, Allah'ın gerçek mü'minleri ortaya çıkarması ve içinizden sahitler edinmesi için, bu günleri bazan lehe, bazan da aleyhe dondurup duruyoruz. Allah, zulmedenlerisevmez."** (Al-i İmran, 140)

"Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır. Gerçekten, zorlukla beraber bir kolaylık daha vardır." (İnşirah, 5-6)

Peygamberimizden dinleyelim: *"Her işin bir gayret dönemi vardır. Her gayret döneminin de bir gevşeme devri vardır. Kimin gevşeme dönemi, benim sünnetim ölçüsünde olursa, o hidayete ermiştir. Kimin ki böyle değilse helak olmuştur."*²

*"Sünnet üzere orta yolla çalışmak, bid'at içinde var gücü ile çalışmaktan daha hayırlıdır."*³

"NE YAPTILAR" MI?

O muhteşem insanların hizmet ve cihatları çok onurlu ve bereketli geçti. Hiçbir zaman geri adım atmadılar, ellerinde Kur'an ve sünnet, şartlar ne olursa olsun insanları İslam'a davet ettiler. Bütün yasaklara direnerek bir yolunu bulup ümmete ve insanlığa hizmet etmeye çabaladılar. Bu ümmetin dini, imanı, Kur'an'ı elinden alınmasın, nesillerinin imanı çalınmasın diye maddî ve manevî her türlü fedakarlıklardan kaçınmadılar. Bazen öyle davalarında himmeti öy-

2 Beyhaki, Şuabü'l-İman, C. Sağır.

3 Darimi, Sünen.

lesine yüce tutuyor ve ve öyle müthiş şeyler söylüyorlardı ki, hayran kalmamak elde değil:

“Bana, ‘sen, şuna buna niçin sataştın?’ diyorlar. Farkında değilim. Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evladım yanıyor, imanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye, imanı kurtarmaya koşuyorum. Yolda biri beni kösteklemek istemiş de ayağım ona çarpmış, ne ehemmiyeti var. O müthiş yangın karşısında bu küçük hadise bir kıymet ifade eder mi? Dar düşünceler, dar görüşler... Ben cemiyetin iman selameti yolunda âhiretimi de feda ettim. Gözümde ne cennet sevdası ne cehennem korkusu var. Cemiyetin yirmi beş milyon (Türkiye’nin o günkü nüfusu) Türk cemiyetinin imanı namına bir Said değil bin Said feda olsun. Kur’ânımız yeryüzünde cemaatsız kalırsa cenneti de istemem. Orası bana zindan olur. Milletimin imanını selamette görürsem cehennem alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken gönlüm gül gülistan olur.”⁴

İşte onlar bu hizmet yolunda İslam’ın ilkelerine uygun hareket ettiler, yürüyüşlerinde ölçülü ve dengeli oldular. Her türlü hissilikten ve aşırılıktan kaçındılar. İhlstan hiç ayrılmadılar. Şan şöret peşinde koşmadılar. Allah katından gelen emanete hainlik etmediler. İslam’a borçlarını güzel ödediler. Bunun bir bedeli vardı, onu da kahramanca ödediler. Ne zindanlardan, ne idam sehparlarından korkmadılar. Allah Teâlâ’ya davetten başka dava gütmeden ceht ve çaba gösterdiler, mal, can, izzet ve şerefle cihat ederek gittiler. Böyle tertemiz yaşayarak giderken de bizlere büyük müjdelere vererek ve davet, tebliğ, irşat ve cihat hizmetinde nöbeti bizlere devrederek gittiler. Sıralarını güzelce savmışlar, emaneti devrederek gitmişlerdi! Biz buna şahidiz!

4 Eşref Edip’in 1952’de Said Nursî ile yaptığı röportajdan. Bkz. <http://www.sorularlarisale.com/index.php?s=modules/kulliyat&risale=1211&sayfa=229>

SIRA BİZDE

Evet, sıra bize gelmiştir. Şimdi nöbet bizdedir. Ümitvar olmalıyız. Devir dönüyor. Devran da alem de dönüyor. “Keser döner sap döner, bir gün gelir hesap döner” demişler. İnşallah biz bize düşeni yaparak Allah Teâlâ'nın yukarıda yazdığımız ayetinde bildirdiği gibi, bizim için sunacağı nimetlere ve onun üstüne taçlandıracağı zafere hazır olmalıyız. Yerler ve göktekiler bizlerden bunu beklemektedirler. Bu beklentiye boşa çıkarmamamız, arkamızda güzel şahitler bırakarak bu dünyadan yüz akıyla gitmemiz gerekmektedir. Allah yâr ve yardımcımızdır.

Allah Teala buyuruyor: **“Eğer siz (Uhud'da) bir acıya uğradınızsa, (Bedir'de de düşmanınız olan) o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz (zaferi bazen bir topluma bazen öteki topluma nasip ederiz). Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez.”** (Al-i İmran, 140)

Bizden öncekiler sırasını savdı, sınavını verdi gitti. Şimdi sıra bizde. Bakalım ayette anlatılanları okuyunca, bizim akıbetimiz ne olacak diye düşünecek ve ders alabilecek miyiz?

“Mü'minler içerisinde öyle rical/yiğitler vardır ki, Allah'a verdikleri söze sadık kalırlar. Onlardan kimi (sınavını vererek) sırasını savdı, kimisi de sırasını beklemektedir; üstelik, kesinlikle pazarlığa yanaşmadan.” (Ahzab, 23)

Buradaki “erkeklik” anlamına gelen “raculiyet” kelimesini daha çok “cinsiyet” alanında değil “şahsiyet” alanında kullanılmıştır. Çünkü “racul” kelimesinin mecazi anlamı budur.

Acaba onlar sırasını nasıl savmışlardır? Bunu öğrenmek için tefsir ilminden sebab-i nüzul kısmına bakalım. İşte bu ayetin iniş sebebi olarak kaydedilenler: “İmam Buhârî’nin Muhammed ibn Saîd el-Huzâî kanalıyla Enes ibn Mâlik’ten rivayetinde o şöyle anlatıyor: Amcam Enes ibnu’n-Nadr, Bedr gazvesinde bulunamamış ve bu ona çok ağır gelmişti.

“Ey Allah’ın elçisi, müşriklerle savaştığın ilk savaşta bulunamadım. Allah eğer müşriklerle bir savaşta beni bulundurursa Allah benim neler yapacağımı görecektir.” demişti.

Uhud günü müslümanlar (okçuların yerlerinden ayrılması ile yaşanan karmaşada) açılıp ric’at/geriye dönüş yaşadıklarında o ric’at eden müslümanları kastederek, “Ey Allah’ım, şunların yaptıklarından dolayı senden özür diliyorum” demişti.

Müşrikleri kastederek de “Ey Allah’ım, şunların yaptıklarından da beriyim, uzağım.” demiş ve düşmana doğru ilerlemişti. O sırada Sa’d ibn Muâz ile karşılaşmış ve ona, “Ey Sa’d, nereye? Cenneti, Nadr’ın Rabbına yemin ederim ki, uhud önlerinde cennet’in kokusunu alıyorum.” demiş, savaşa dalmış ve öldürülünceye kadar savaşmış.

Sa’d der ki: “Ey Allah’ın elçisi, onun yaptığım ben yapamadım.”

Enes anlatmaya devam eder: Onu bulduğumuzda gördük ki üzerinde kılıç, mızrak ve ok yarası olarak seksenden fazla yara vardı ve müşrikler onun ölüsüne de işkence yapmışlardı. Onu bulduğumuzda tanınmıyacak haldeydi, kızkardeşi Rubeyyi’ bintu’n-Nadr onu parmak uçlarından tanıdı. Biz bu âyet-i kerimenin o ve onun gibiler hakkında nazil olduğunu biliyoruz.⁵

5 Bedreddin Çetiner, *Esbab-ı Nüzul*, Çağrı Yayınları: 2/717-718. Kaynakları: Buhârî, *Cihâd*, 12; Müslim, *İmâra*, 148; Ahmed ibn Hanbel, *Müsned*, 111,

KOLAY DEĞİL

İmtihan bazı zamanlarda çok ağır olabilir. Zafere yakın zamanlarda genellikle böyle olur. hani derler ya, karanlığın en şiddetli zamanı, şafağa en yakın olanıdır diye. Ancak biliyoruz ki imtihanın zamanını ve zeminini biz değil, o sınavı yapan Allah Teâlâ belirliyor. Bize düşen, takatimiz dahilinde sabır ve tevekkül ile gerekeni yapmaktır.

Seyyid Kutup yukarıdaki ayetin bir öncesini de bu gerçeği vurgulayarak güzel yorumlar yapar. Faydalanalım derim: **“Mü’minler düşman ordularını gördükleri zaman; ‘Bu Allah’ın ve Resulünün bize vaad ettiği zaferdir. Allah ve Resülü doğru söylemiştir’ dediler. Bu, onların sadece imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı.”** (Ahzab, 22)

“Müslümanların bu büyük olay karşısında içine düştükleri korku, yüz yüze geldikleri zorluğun doğurduğu sıkıntı, üzerlerine saldıran zorlu düşmanın neden olduğu panik onları şiddetle sarsacak kadar büyüktü. Nitekim her zaman en doğrusunu söyleyen yüce Allah onların bu durumunu şu şekilde anlatmaktadır: **“İşte orada mü’minler denenmiş, şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardır.”**

Kuşkusuz onlar da insandılar. İnsanın gücü ise sınırlıdır. Bu yüzden yüce Allah insanlara güçlerini aşan sorumluluklar yüklenmez. Yüce Allah’ın en sonunda kendilerine yardım edeceğine ilişkin derin güvenlerine rağmen; yine Peygamber efendimizin, içinde buldukları bu sıkıntılı atmosferin boyutlarını aşan Yemen’in, Şam’ın, Mağrib’in ve Maşrik’in fethedileceğini ima eden müjdesine rağmen.

194. Ahmed Abdurrahman el-Bennâ. Minhâtu’l-Ma’bûd fî Tertibi Musnedi’t-Tayâlisî Ebî Dâvûd, 11, 22; Buhârî, Cihâd, 12; Müslim, İmâra, 148; Ahmed ibn Hanbel, Müsned. 111, 201.

Bütün bunlara rağmen karşı karşıya kaldıkları korku, onları sarsıyor, huzursuz ediyor, canlarını sıkıyordu.

Bu durumu en güzel Huzeyfe'nin (Hendek savaşı esnasında) sözleri tasvir etmektedir. Peygamber efendimizin arkadaşlarının durumunun farkındadır. Ruhsal durumlarını görüyor. Peygamberimiz karanlık ve soğuk bir gecede, “*Kim gidip düşmanın ne yaptığını görecektir, sonra da gelip bize haber verecek? Onun cennette benim arkadaşım olmasını Allah'tan dileyeceğim.*” diyor.

Peygamberimiz burada o kişinin geri döneceğini garantiliyor. Dönüş garantisine rağmen, cennette Hz. Peygamber'le arkadaş olmaları yönünden yapılan duaya rağmen kimse Peygamberimize cevap vermiyor.

Peygamberimiz o zaman isim vererek Hz. Huzeyfe'ye sesleniyor. Hz. Huzeyfe bizzat ismi ile hitap edildiği zaman şöyle diyor:

- Peygamber efendimiz beni çağırınca kalkmaktan başka çarem yoktu! Ben de üşüyor ve korkuyordum. Buna rağmen: “Buyur ya Resulallah!” diyerek kalktım.

Dikkat edin, böyle bir şey ancak sarsıntının son noktaya vardığı durumlarda olur. Ne varki, sarsılmanın, gözlerin korkudan kaymasının, yüreklerin ağızlara gelmesinin yanı sıra, sahabenin Allah'la aralarında kopmayan bir bağlantıları vardı. Yüce Allah'ın olaylara hakim olan yasalarına ilişkin şaşmaz bir anlayışları vardı. Bu yasaların değişmezliğine, başlangıçları gerçekleştirdiğine göre sonuçlarının da gerçekleşeceğine ilişkin sonsuz güvenleri vardı. Bunun için mü'minler meydana gelen sarsıntıyı, yardımı beklemenin nedeni olarak algılıyorlardı. Çünkü onlar, daha önce yüce Allah'ın şu sözünü doğrulamışlardı: “**Acaba sizden öncekilerin başlarına gelenle-**

rin benzeri sizin de başınıza gelmeksizin, cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlar öylesine ağır sıkıntılara ve zorluklara uğradılar, öylesine sarsıldılar ki, Peygamberleri ile çevresindeki inanmışlar ‘Allah’ın yardımı ne zaman gelecek?’ dediler. İyî bilin ki, Allah’ın yardımı yakındır.” (Bakara, 214)

Şu anda onlar da sarsılıyorlar, şu halde Allah’ın yardımını onlara da yakındır! Bu yüzden şöyle demişlerdi:

“Bu Allah’ın ve Resülü’nün bize vaad ettiği zaferdir.”

“Allah ve Resülü doğru söylemiştir...”

“Bu, onların sadece imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı.”

“Bu, Allah’ın ve Resülü’nün, bize vaad ettiği zaferdir.”

Allah ve Resülü, bu korku, bu zorluk, bu sarsıntı ve bu sıkıntı karşısında bize zafer vaad ettiler. Şu halde Allah’ın yardımının gelmesi kaçınılmazdır: **“Allah ve Resülü doğru söylemiştir.”** Allah ve Resülü zaferin belirtileri hususunda doğru söylemiştir. Bu belirtilerin ifade ettikleri anlam hususunda doğru söylemiştir. Bu yüzden kalpleri Allah’ın yardımını ve vaadine yönelik sarsılmaz bir güvenle doludur: **“Bu, onların sadece imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı.”**

Kuşkusuz onlar da insandı. İnsana özgü duygulardan, zaafardan kurtulmaları mümkün değildi. Zaten kendi cinslerinin sınırlarını aşmaları, bu cinsin çerçevesi dışına çıkmaları, doğal özelliklerini ve yeteneklerini yitirmeleri istenmiyordu. Çünkü yüce Allah onları bu nitelikleri için yaratmıştır. İnsan olarak kalsınlar; başka bir cinse, örneğin meleğe, şeytana, hayvana yahut taşa dönüşmesinler diye yaratmıştır.

Evet onlar da insandılar, bu yüzden korkuyorlardı, bir zorlukla karşılaştıklarında sıkılıyorlardı, insan gücünü aşan bir tehlike ile yüz yüze geldiklerinde sarsılıyorlardı. Ama, bununla beraber onlar,

kendilerini Allah'a bağlayan, düşüp parçalanmalarını önleyen, içlerindeki ümidi tazeleyen, onları ümitsizlikten koruyan sağlam, güvenilir bir kulpa bağlanmışlardı. Bu ve şu durumlarıyla onlar, insanlık tarihinde benzeri görülmemiş eşsiz bir örnektiler.

Yüzyıllar içinde tanık olunan bu eşsiz örneği kavrayabilmemiz için, bu gerçeği kesinlikle algılamamız gerekir. Onların insan olduklarını, güçlülüğüyle, zayıflığıyla insan tabiatından soyutlanmadıklarını kavramamız gerekir. Onların sahip oldukları ayrıcalığın; göklerin kulpuna yapışmış olmakla beraber yeryüzündeki insana özgü nitelikleri korumalarından, kendi insanlıkları çerçevesinde insanoğlu için hazırlanan en yüksek zirveye ulaşmış olmalarından kaynaklandığını göz ardı etmememiz gerekir.”

BİZE DÜŞEN

“Bu açıdan, bir gün içimizde zaaf baş gösterdiğini yahut sarsıldığımızı, ya da korktuğumuzu veya tehlikenin, şiddetin, sıkıntının ve dehşetin etkisiyle sıklığımızı görürsek, hemen karamsarlığa kapılmamalıyız, telaşlanıp artık helâk olduğumuzu sanmamalıyız. Veya artık hiçbir zaman büyük bir sorumluluk yüklenemeyeceğimizi, buna layık olmadığımızı düşünmemeliyiz.

Ancak, insan oluşumuzdan kaynaklandığı gerçeğinden hareket ederek kendi zaafımızın yanında durmamamız gerekir. Bizden daha iyi olanlarda baş gösterdi diye kendi zaafımızda ısrar etmemeliyiz. Çünkü ortada sağlam ve güvenilir bir kulp var. Göklerin kopmaz kulpu Kur'an var. Sürçmekten kurtulmamız için ona sarılmamız, güven ve bağlılık tazelemeliyiz, içimizde baş gösteren sarsıntıyı gelecek yardımın müjdesi olarak algılamalıyız. Böylece direncimizi ve karar-

lılığımızı korumuş, daha güçlü ve kendinden emin olarak yolumuza devam etmiş oluruz.

İşte İslam'ın ilk yıllarındaki bu eşsiz örnekte meydana gelen denge budur. Kur'an-ı Kerim bu eşsiz örnekten, geçmişteki tutumlarından, imtihanı başarıyla geçmelerinden, Allah yolunda giriştiği cihattan, kimilerinin Allah ile buluşmasından, kimilerinin de bu buluşmayı beklemesinden şu şekilde söz ediyor: "Mü'minler arasında öyleleri varki, Allah'a verdikleri sözde dururlar. Kimileri sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimileri de şehitlik beklemektedir. Onlar hiç sözlerini değiştirmediler."⁶

Bediüzzaman Hazretleri de "Tarihçe-i Hayat"ında az önce belirttiğimiz ayetten ilham alarak bir hikmete işaret eder: "Zaman durmadan deveran ediyor, dönüyor. Gündüzler geceleri takip ediyor. Geceler gündüzlerin arkasından süratle geçiyor. Ve zaman müstakim bir hat gibi gitmiyor. Bugün birilerine bayram yarın başkalarına bayram. Bugün birilerine sevinç yarın başkalarına sevinç. Bugün derenin dibinde emekleyenler yarın zirvelerde gezmeye namzet. Zaman kurak ve çorak olabilir, ama bu zamanın bağına ekilen cennetlerden daha kutsi gözyaşları yarını cennetlere çevirecektir."

Sonunda da der ki: "Ne yapayım acele ettim, kışta geldim. Sizler cennet-asa bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır."

"Ben dünyaya işittirecek derecede kanaat-ı katiyemle derim: İstikbâl yalnız ve yalnız İslâmiyetin olacak ve hâkim hakaik-i Kur'an'îye ve imâniye olacak."⁷

6 Bkz. Fi Zilalil Kur'an, Ahzab 22-23. ayetlerin tefsiri.

7 Sözler'den alınmıştır.

“Her kıştan sonra bir bahar, her geceden sonra bir sabah olduğu gibi, nev-i beşerin dahi bir sabahı, bir baharı olacak inşâallah. Hakikat-ı İslâmiyenin güneşi ile, sulh-u umumî dairesinde hakikî medeniyeti görmeyi, Rahmet-i İlahiyeden bekleyebilirsiniz.”⁸

Vaziyetimize baktığımız zaman manzaramız böyle. Müslümanlar uzun bir zaman mağlubiyet mevsiminden geçmiştir. Kışın amansız soğuşundan, karından, buzundan, fırtınasından, borasından, poyrazından geçmiştir.

Zor zamanları yaşamışlardır. Zor zamanların zor işleri altında ezilmeden İslam davası için çalışmışlardır. Kışta geldiklerinin farkındadırlar ve baharı beklemektedirler. Dudaklarında ayetler bir dua gibi okunmaktadır.

Evet, selefimizin yaşadıklarına göre şimdi bizim yaşadıklarımızla mevsim bir bahardır. Küfrün beli kırılmış, inkar fikrî gücünü kaybetmiştir. İslam'ın evlatlarını amansız kasırgalarda savurup dağıtmaları bitmiştir.

Ümmet, ırkçılığı mağlup ederek yeniden toplanmaktadır. Memlekette irtidat gücünü kaybetmiştir. Yaşamak ve konumunu korumak için Müslümanlara “takiyye” yapmak zorunda kalmıştır. Giderek kelaynak kuşları gibi türleri bitecek ve müzedeki yerlerini alacaklardır.

Yarın belki de yaza girecek ve binlerce emeğin meyvelerini derleyeceğiz inşallah. Biz değilse evlatlarımız, belki torunlarımız bunu göreceklerdir. Buna imanımız vardır. Kimsenin yaptığı zerre kadar hayır da şer de boşa gitmeyecektir. Hassas terazilerde ölçülerek sahibine müjde veya azap olarak dönecektir.

8 Hutbe-i Şamiye'den alınmıştır.

SİSTEM İFLAS ETMİŞTİR

Bu bilgilerin ışığında bir baharı yaşarken diyoruz ki, evet, küfürün, inkarın, şirkin beli kırılmıştır. Fikir meydanında yere serilmiştir. Şimdi hedef, onu cebir ve şiddetle haksız olarak oturduğu hakimiyet koltuğundan alacağı etmektir. İşgal ettiği yerden söküp atmaktır. Bu yüzden ilan ediyoruz ki bu dinazor sistem iflas etmiştir. Kapitalizm de, faşizm ve komünizm gibi iflas etmiştir. Bunların kötü bir karmasının kopyası olan Kemalizm de iflas etmiştir. Onun yaslandığı güçler de, dolayısıyla halkın başına inen darbeler de iflas etmiştir. Artık hakkın hakimiyeti için gerekenler acilen yapılmalıdır. Kışın ve kasırgaların tortuları temizlenmeli, evler yeniden arındırılıp boyalandırılmalıdır. İlle de Kemalizmin kalıntılarında ivedilikle kurtulunmalıdır.

SİSTEMİN YENİ DİNİ KEMALİZM

Mustafa Kemal dünyada eşi benzeri görülmemiş bir şekilde galip memleketini mağlup milletlere esir eden, din, devlet ve medeniyetini terk ederek düşman ülkelerin hakimiyetine sokan, milli kültür ve tarihi mahvetmeye varan icraatları “devrimler” diyerek halka zorla, cebir ve şiddetle yaptırdıktan sonra ölüp gittiği zaman, belki yaptığı tüm devrimleri henüz halka mal olmamıştı. Fakat kökü Batılılaşmaya dayanan bu devrimlerin arkasında hiç şüphesiz dünyanın etkin devletleri ve karanlık güçleri vardı. Onun arkasından gelen “Millî Şef” İsmet İnönü ve tek parti olan CHP’nin yönetimi bir ara kendini öne sürerek Mustafa Kemal’i unutturma sevdasına düşmüşse de, sonunda bu devrimlere yürekten sahip çıkmak zorunda kalmıştı. Çünkü bu projede ortak çalışıyorlardı. Galip devletlerle yüze Lozan’ı yaşayan kendisiydi. O bakımdan belki Mustafa Kemal

zamanından daha şiddetli bir şekilde muhaliflerini ezerek İslam'ı yok etme ve Müslümanları sindirme işinin üzerinde amansızca yürüdü. Bunun için insan haklarını ve hukuku acımasızca çiğnedi.

Öyle oldu ki, Mustafa Kemal'in düşünceleri sanki devletin dini gibiydi. Kemalizm artık bir nevi devletin "resmi dini/ideolojisi"ydi. Bütün okullarda öğretiliyor, buna ters düşen bütün dinler, mezhepler, ideolojiler tehlikeli sayılarak yok ediliyordu. Onlara göre laikliğin temel amacı din ve vicdan özgürlüğünü sağlamak değil, yeni kabul edilen "Kemalizm dinini/ideolojisini" bütün dinlere hakim ve üstün kılmaktı. Devletin en büyük görevi, kıyamete kadar asla değişmeyecek olan bu mükemmel din ve ideolojiyi ilelebet korumak ve kollamaktı. Bunun en büyük düşmanı ise, hakimiyetine son verdiği İslam idi. Öyleyse en büyük mesele, bu ülkede İslam ile ilgili her şeyi yok etmektir.

İslam için, "ilahi olduğu için değişmeyecek bir dogma" diyenler, "Kemalizm"i ebediyen değişmeyecek bir "dogma" haline getiriyorlardı. "Allahu ekber" yerine artık "Atatürk ekber" diyorlardı. Beytullah yasaklanıyor, Çankaya kutsanıyordu. Dinin bütün değerleri "hurafe" sayılarak yok ediliyordu. Hatta bütün alimlerin, velilerin, halifelerin türbeleri yasaklanıyor, ama M. Kemal'in türbesi açık kalıyor ve ziyareti teşvik ediliyordu. Maksat dogmaya veya hurafeye karşı çıkmaksa, bu iki uygulama arasındaki fark neydi? Bunu anlamayacak kadar kafasız, kapasitesiz ve kalitesiz değillerdi belki ama bu çifte standart acaba nedendi?

DEĞİŞİM KAÇINILMAZDIR

Ne var ki değişen dünya bu insanları da değişime mahkum etti. Cumhuriyet, demokrasi ile beraber olursa yürüyebilecekti. Faşist dev-

letler birer ikişer yıkılıyordu. Halkın iradesi yeni yönetimleri şekillendiriyordu batı dünyasında. Bizim örnek aldığımız dünyada yani.

Kendilerini taklide çalıştığımız bu dünyada olan değişimi uzun süre kayıtsız kalmak mümkün değildi. Türkiye Cumhuriyeti de bir değişim yaşamak zorundaydı. Hatta bu yüzden batı dünyasından baskı da görüyorlardı. Doğu dünyasından gelen tehditler de batı dünyasından gelen bu teklifleri kabul etmeye mecbur ediyordu onları. Derken ister istemez cumhuriyetten çok partili demokrasiye geçmek zorunda kaldılar. Göstermelik de olsa tek partiden çok partili döneme geçilmiş oldu.

Bu yeni dönemin en bariz özelliği, halkın dini talepleri olmuştur. Halk kendisine verilen ilk fırsatta Türkçe okunan ezanın asli şekline döndürülmesini kazanmıştı. Kur'an-ı Kerim okuma serbestliği, okullarda din derslerinin verilmesi, İmam Hatip Okullarının açılması, hacca gidebilmek Müslümanlar'ın ilk talepleri idi. Bu yüzden diğer taleplerle beraber Kur'an kursları ve ikide bir kapansa bile İmam Hatip okulları da açılmıştı.

Bu çok basit isteklerin karşılanması bile, Kemalistleri kudurtmaya yetmişti. Onlara göre irtica hortlamıştı. Kemalist devrimler elden gidiyordu. Hatta devlet ve vatan elden gidiyordu. Öyle bir kıyamet kopardılar ki, arkasından, her on yılda bir tekrarlanma istidadı taşıyan darbeler dönemi geldi.

Fakat bu topraklar üzerinde yaşayan Müslüman halk, kendisine darbe yapılsa bile, topyekun başka topraklara sürgün edilemiyordu. Onlar bu topraklarda yaşadığı sürece dinlerine bağlı kalacaklar ve ele geçirecekleri her fırsatta gasbedilen haklarını talep edeceklerdi. Nitekim öyle de oldu.

Yönetimler Mustafa Kemal'in karizması çizilmesin, "Kemalizm" zarar görmesin diye onu koruyan "adama mahsus özel kanun" çıkarıldılar. Yine "laiklik elden gitmesin" diye engizisyon mahkemelerine taş çıkartıp rahmet okutacak bir zulüm makinasına dönüşecek olan 163. maddeyi çıkardılar. Artık kimse ne onu, ne de "ilkelerini" eleştiremiyordu.

Sadece bununla da kalınmadı. Artık "Kemalizm" de eleştirilemiyordu. Nitekim hala anayasanın ilk maddelerinde Atatürk milliyetçiliği ve laiklik değiştirilmesi dahi teklif edilemez olarak yerini almıştı. Anayasanın sonunda 174. maddede de "Kemalist inkılapların bu anayasaya aykırı sayılamayacağı" açık seçik yazılmıştı.

Bu ne demek?

Demesi şu, aslında Kemalist devrimler Anayasa hukuku kurallarına aykırıdır. Dolayısıyla derhal yürürlükten kaldırılması gerekir.

Fakat biz ona sahip çıktığımız için, bunu görmezlikten geleceğiz. Kimsenin haklı gerekçelerle de olsa onları kaldırmasına izin vermeyeceğiz.

Şimdi biz içinde bulunduğumuz bu saçmalığa demokrasi mi diyeceğiz?

Halkın iradesinin hiçe sayıldığı bir yönetim biçimine nasıl demokrasi diyeceğiz?

Bir yalanı daha ne kadar sürdüreceğiz?

HEM SUÇLULAR HEM GÜÇLÜLER

Hani bir fıkra anlatırlar:

- Baba, bir hırsız tuttum.

- Bırak gitsin oğlum.
- Ama o beni bırakmıyor.

Tam da “yavuz hırsız” misaliler. Adamlar bir türlü yakamızdan düşmüyor. Bağırıyorlar, çağırıyorlar, yürüyorlar, tehdit ediyorlar. Üslup bozuk, seviye düşük, tavır çirkin. Bir sokak kabadayısı gibiler.

Neden böyleler? Çoklar mı? Haklılar mı? Güçlüler mi? Dertleri ne? Sayıca üstün olduklarından mı? “Biz istediğimizi yaparız” diyecek kadar çok olduklarından mı?

Hayır!

Kaldı ki uygar bir insan, çokluğa değil, haklılığa bakar. Sırf sayıca çok, paraca güçlü, makamca etkin olduğundan dolayı insanın başkalarını yok sayması, başkalarını aşağılaması, başkalarını ezmesi ayıptır, ilkeliktir, zulümdür.

Çağ, temel hakları azınlıklara dahi vermiş ve bunu garanti altına almıştır. Çoğunluk, çokluğuna bakarak azınlığın temel haklarını yok sayamaz. Bu ilkenin altında herkesin imzası var. Hatta zaman zaman bunu iktidara kendileri de hatırlatırlar.

Kaldı ki bugün ülkede sokaklarda bağırın, çağırın, tehdit edenler çoğunluk da değiller.

Haklılar mı?

Hayır!

Bir yasa düzenleniyor. Kırk yıllık bir zulüm ortadan kaldırılıyor. İşin en garip yanı da kanunun muhatapları kendileri değil. Yani bu yasayla kendilerinin hiçbir alakası yok. Çünkü bu yasa, mesela başörtüsü mağdurlarını muhatap alıyor. Kendilerine ne?

Hiç!

Bir bardak suda fırtına koparmak dedikleri işte bu olsa gerek. Aslında kendilerini ilgilendirmeyen bu yasaya destek vermeleri gerek. Çünkü özgürlükleri büyüten, geliştiren bir yasa. Özgürlükleri kısıtlayan bir yasa değil ki.

Sormak lazım; sana zarar vermeyen başkasının özgürlüğünden sen niye gocunuyor da karşı çıkıyorsun? Kendin için istediğini, niçin başkaları için de istemiyorsun? Hani empati vardı? Sevgi vardı? Kardeşlik vardı? Yardımlaşma vardı? Birlikte yaşama vardı? Şu ikide bir “konsensus” dediğiniz nesne geberdi mi?

Bir soru daha soralım: Peki güçlüler de mi böylesine pervasız hareket ediyorlar?

Ona da “hayır!” diyoruz.

İşte sol yanlı kamu oyu araştırmacılarının tespiti ortada. Tesev’in, Konda’nın yaptıkları mesela. Vatandaşın %70’i başörtüsü serbest olsun, yasak kalksın diyor. Mecliste yasakları yok etmek isteyenlerin sayısı 103’e karşı 411.

Evet, çok değil, haklı değil, güçlü değil.

Öyleyse insan utanır yahu. % 30, % 70’e kafa tutuyor hiç de kendisini ilgilendirmedeği halde. Üstelik üslup bozuk, tavır çirkin, seviye düşük. Ailenin yaramaz ve şımarık çocukları gibiler. Başımızın püs-küllü belaları!

Hayır, oyuna gelmeyeceğiz. Büyüklüğün sorumluluğu içinde ağırbaşlı ve sabırlı olacağız. Uyuz olsalar dahi, yanlış anlaşılmasın diye kaşımayacağız bile.

İstiyorlar ki, haklılar da haksızlar gibi sokaklara insanlar ve kavgalar olsun. Kaos olsun, kargaşa olsun da ordu olaya el koysun. Ordu nasıl olsa onlardan yana. Zaten o da olmasa iktidar olmalarına imkan

yok. Eskiden CHP + Ordu = İktidar diye bir formül ortaya atılmıştı bilmem patenti kime ait ise.

Artık ordu yemiyor bu kışkırtmaları. Yapacakları bir şey var, kendilerini değiştirecekler, ya da kendilerine çeki düzen verecekler. Çok çalışacaklar. İlkeli olacaklar ve halkın gönlünü kazanacaklar. Halksız hiçbir şeyin olmadığını, olmayacağını kabullenecekler çaresiz. Hani şu çoktandır unuttukları demokrasi dedikleri şey yani.

Bu işler beleşçiler için çok zor şeyler, anlıyoruz. Ama başka çareleri de yok. Kuru gürültü yapacaklarına, oturup çalışmalılar.

BUNU DA YAPIN BARI

Bir başörtüsü olayı bu sistemi bitirmeye yetecek inşallah. Onunla mücadele rezil etti sistemi. Milletın gözünden bu yüzden düştü iyice. Bir zamanlar gazeteler şöyle bir rezaleti manşet yapmışlardı: “Danıştay da taraf oldu.”

Ne demişler diye bakıyoruz. Özeti şu: “laikliğin, Cumhuriyetin özü ve ulusal yaşamın temeli olduğu gerçeğinden hareketle dinsel kaynaklı düzenleme ve girişimlerin Anayasadaki laiklik ilkesi ve laik eğitim kuralları karşısında demokratik bir hak olduğu iddiası savunulamaz.”

Şu zihniyetin pespayeliğine bakar mısınız? Bu gücün cinnetinden başka nedir? Ne demek “laikliğin, Cumhuriyetin özü ve ulusal yaşamın temeli olduğu gerçeği...”

Bu ülkede her olayın sanki iki hükmü var, adamın inancına göre değişik hüküm verilir. Yani normalde insan haklarından bir temel

hakki herkes kullanabilir. Ama iş inananlara gelince, laikliğe ters düştüğü iddiasıyla o hak, hak olmaktan çıkarılır.

Bu sapıklığa o kadar çok örnek var ki, hangi birisini sayalım. Mahkemede iki şahit yeterse, alın size yeterince örnek:

Merhum Başbakan Erbakan din adamlarını iftara çağırırsa, irtica olur. Demirel veya Ecevit çağırırsa, çağdaşlık.

Demirel veya Ecevit iftar için devlet mesaisini biraz öne alırsa, uyum olur. Aynısını Erbakan yaparsa, dini bir eylemi devlet için düzenlemekten dolayı laikliğe aykırı bir irticai faaliyet olduğundan iptal olunur.

Sizin çocuklara inancından, mezhebinden ötürü baskı yapılırsa hemen velilerine mektup yazılır: “Günümüzde insanları mezhebine, dinine, inancına, ırkına, cinsiyetine göre ayırmak, kimlik ve kişiliklerine göre tarif etmek, hak ve özgürlüklerini kısıtlamak, ayırıştırmak, dışlamak, hele hele insanların dini inancını, mezhebini, ırkını suçlama konusu yapmak hiçbir şekilde kabul edilemez ve hoş görülmez. (...) Bu saldırganlığın mutlaka hesabının sorulması gerekir.”

Bizim çocuklara yapılırsa bu sefer mektup şöyle yazılır: “İrtica ile mücadelede asla taviz verilemez. Demokrasi ve insan haklarını istismar etmelerine asla göz yumulamaz.”

Bunların hepsini de yaşadık değil mi? İsterseniz örnekleri çoğaltabiliriz, am gerekmez.

Yukarıdaki mantığa göre isterseniz laikliğe ters düşen mevcut yasalardan da örnekler verelim. Eğer “başörtüsü dinin emridir. Onunla ilgili düzenleme laikliğe aykırıdır” denilecekse, o zaman sıkı durun: Anne ile evlenme yasağı da dinin emridir. Yürürlükteki laik medeni hukukta da bu yasa aynen vardır. Öyleyse laikliği koruma

adına bu yasak derhal kaldırılmalı ve isteyenlere anneleriyle evlenme serbestliği getirilmelidir. Böylece bütün dünyaya nasıl laik ve çağdaş olduğumuz da gösterilmelidir.

Yine kızlarla, kız kardeşlerle, hala ve teyzelerle evlenmek de dinin yasakları arasındadır, medeni hukukta bu yasağın varlığı laikliğe ters düşer, öyleyse laik medeni hukuktan bu yasak da derhal kaldırılmalı, isteyenlere kızı, kız kardeşi, hala ve teyzesi ile evlenme imkanı sağlanmalıdır. Tıpkı süt kardeşle evlenme yasağını kaldırdığımız gibi, saydıklarımızı da kaldırmalıyız laiklik uğruna. Bu mantıkla sayarsak daha neler buluruz neler.

Tevbe ya Rabbi!...

Derdimizi anlatırken hırsızın aklına ip, şeytanın aklına iş düşürmüş olmayalım.

Nerdesin insaf?

Nerdesin iz'an?

Nerdesin ey akl-ı selim?

Bu insanları, önce helvadan put yapıp tapan, sonra acıkınca taptığı o putu yiyen cahiliye Araplarından fakı nedir? Yaptıkları aynı şey değil mi?

Açıklayalım bari.

HALKLA UZLAŞMAYA BAKIN

“Demokrasilerde esas olan, halkın iradesine saygıdır.” diye sürekli söyler dururlar.

Yasama, halkın iradesi doğrultusunda kanunlar yapacaktır. Tabii insan haklarına, özgürlüklerine ve azınlık hak ve özgürlüklerine de saygı ve korumayı esas alarak.

Hükümetin vazifesi ise elindeki yasal yetkilerini halkın çoğunluğunun isteği doğrultusunda çıkarılmış kanunları uygulamaktan başka bir şey değildir.

Demokrasilerde yasa çıkana kadar herkes fikrini söyler. Ama çıktuktan sonra da herkes ona uyar. Uymayanlar da olabilir. Tabii bedeline katlanmak kaydıyla.

Peki şimdi bu mızıkçılık nedir? Halkın iradesini hiçe saymak da neyin nesi? Erdem bunun neresinde?

Halk seçimlerde diyeceğini demiştir. Hükümet, kendisine destek verenlerle beraber yeterli çoğunluğa fazlasıyla sahiptir. % 80 ne demek?

Öyleyse doğru bildiğini yapmalı, sistemi hukuk çerçevesinde yürütmelidir. Burası demokratik bir ülkedir. Beğenmeyen, fikrini söyler, kamu oyu oluşturmaya çalışır ve dört sene sabreder, son sözünü sandıkta söyler, o kadar. Sonuç yine halkın iradesi. Oyunun kuralı bu değil mi? Bundan ötesi fitnedir. Fitne ise, Allah göstermesin, “katilden beterdir.”

Azıcık akli ve iz’anı olan, şımarıklıktan vazgeçer ve yasalara uyar. “Yasalar, çiğnenmek için vardır” ne demek? İsyana teşvik nasıl bir saçmalaktır? Bunu yapanlara savcılar neden bir işlem yapmaz?

Bir zamanlar bizim hakkımızda bir özgürlük özürsü bir yazı yazdı. O zamanlar henüz emekli olmamıştık, daha memur idik. Ankara sanki ayağa kalktı. Bakanlık soruşturma açtı. Valilik müfettiş

gönderdi. Emniyet basınıla ilgili bölüme çağırırdı. Savcılık ifademizi alıp mahkemeye sevk etti.

Netice mi?

Hiç?

Ortada suç diye bir şey yoktu ki?

Psikolojik baskı, yapanların yanına kar kaldı.

Şimdi adamlar darbe çağırısı yapıyor, yasalara uymamaya çağırıyor, kanunları çiğnemeye, ayaklanmaya çağırıyor, hala savcılardan bir soruşturma açıldığını duymadık. Acaba ayınısını İslamcılar yapsa neler olurdu?

İsterseniz bazısını yazalım: Olay günlerdir manşetlerden inmez, özel haber ve programlarla medyadan düşmez, sokaklarda yürüyüşler bitmez, anıt kabir dolar taşar, savcılar davalar açar, dernekler, sendikalar, odalar ayağa kalkar, bildiriler havada uçuşur, üniversitelerde nutuklar savrulur, belki e-muhtıralar bile gelirdi. Az çok tahmin edebiliyorsunuzdur herhalde olabilecekleri.

Halk olanları ibretle seyrediyor ve not düşüp not veriyor.

Halkı o kadar küçük görmeyin, cahil yerine koymayın, kale alınmaz sanmayın. Halkın gözünden düşmeyin. Sosyolojik gerçeklerdendir: kimsenin yaptığı yanına kar kalmaz. İnanın, herkes yaptığığın cezasını eninde sonunda çeker. Atalar “Sel gider, kum kalır” demişler. “Maşerî vicdan” dediklerini kimse yabana atmasın.

Siyasi partiler seçimlerde %10’ larda kalır. Emekli büyükelçiler emekli olur giderler. Mason derneklerinde istedikleri kadar çalışabilirler. Rektörler de ya bilime döner, ya da teker teker emekli olur, bitirler. Hakkı ayakta tutması gerekirken yandaşlarını kayıranlar da döküldükleri yerde unutulur giderler. Ve laikçi, ulusalcı, sosyalist çevreye

gelince, marjinal guruplar halinde ÷lkemizin “açık hava müzesinde” yaşarlar. Çünkü evlatlarımızın neler çektiğimizi görüp anlamaları için gereklidir onlar. Kıyas yaparak ibret almaları ve sürekli doğru yolda kalmaları için gereklidir onlar. Çünkü her şey zıddı ile kaimmiş.

Onun için şimdi bizler mütevekkil ve huzur içinde işimizin başındayız. Çünkü biliyoruz ki “Hak âlidir, altta kalmaz, mağlup olmaz.” Çünkü “adalet mülkün temelidir.”

Eğer birileri kalkar da “Biz adalet istemiyoruz. Bu mülkü temelinden yıkacağız” derlerse, “ya devlet başa, ya kuzgun leşe” diye uyarırız. Elimizden geldiği kadar hukuk çerçevesinde yıktırmamaya çalışırız.

Eğer başaramazsak, ne yapalım, “elle gelen, düğün bayram.”

Biz ısrarla onlara kendi ilkelerini hatırlatırız. Hani şu durmadan çığnedikleri ilkelerini. İsrarla ciddiyeti hatırlatırız onlara. Söz yalama olursa, kime ne hayrı kalır?

HAK İSTERSEN KAOS ÇIKAR

Bu ÷lkede yasama yetkisi sözde milletindir. Milli irade ne isterse o olur. Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir. Anayasa böyle diyor. Meclisin duvarında da böyle yazılıyor.

Peli, inanalım mı?

Hayır!

Asla inanma!

Yoksa fena bozulursun!

Bu ÷lkede anayasaya da, meclise de, seçime de, hükümetlere de, mahkemelere de, kanunlara da inanma. Yoksa fena sükutu hayale uğrarsın, canın çok kötü yanar.

İşte örnek: TBMM 411 milletvekilinin oyu ile üniversiteli kızlara başörtüleriyle okumalarını mümkün kılacak kanun çıkardı. Az bir sayı da değil. 550 milletvekilinden 411'i evet demiş. Demiş ama Vatan gazetesi başlık atmış: "Hoş geldin kaos."

Hürriyet'in manşeti ise daha bir fitne: "411 el kaosa kalktı."

Olayı köpürttüler, günlerce tam tamlarını çaldılar, kazan kaynatıldılar ve sonunda anayasa mahkemesine iptal ettirdiler. 411 milletvekili hiçmiş. Meclis hiçmiş. Yasama hiçmiş. Millet iradesi hiçmiş. Emenlik kayıtsız koşulsuz ulusun değilmiş, milletin olmadığı gibi.

Tamer Korkmaz bunu güzel yorumlamış: "Bu başlıklar aslında 'Nerede kaldın ey kaos?' diye sormakta..."

Millet çıkan kanundan memnun. Asıl, kendini millet yerine koyan Anayasa mahkemesinden şikayetçi. Peki kaos nasıl çıkacak, millet bunu istiyorsa?

O yüzden diyoruz ki: "avuçlarını yalarlar. Kaos maos olmayacak."

Kendileri gibi üç beş efkârlı, belki basit bir iki adi olay çıkaracak, o kadar. Bir iki polisi üzecekler belki, o kadar. Halk, elini bile sürmeyecek uyuzlara. Maşaya da yazık ama neylersin mecburiyet. Sonra yine günlük rutin işler devam edecek. Muhtemel onlar da meyhaneye gidecek ve efkâr dağıtacaklar.

Mevzu malum: "Bu millet adam olmaz!"

Zararı yok; zaten millette de o sözde "aydın" kişiler için aynı kanaati taşıyorlar. Maalesef her milletin aydını halkı için çabalar. Özgürlük için yasaklar ve yasakçılarla mücadele eder. Zalim statüko ile savaşır. Bu yüzden acı çeker, işkence görür, yeri gelir dava adına ölümü göze alır ve hatta öldürülür. Bizim bahtımıza da maalesef zalimlerin yanında halkıyla savaşan bu aydınlar düşmüş. Yazarı, çizeri, öğretim görevlisi,

bürokrati, askeri ve siyasetçisi, yani bu aydınların alayı Batı taklitçisi, dinine, milletine, tarihine ve medeniyetine düşman. İstisnalar giderek artsa da hala kaide dışı olarak “şâz” kalmışlardır.

Sebebi basit. Önce cehalet, sonra ondan kaynaklı sorumsuzluk. Çünkü biz çok ihmalkâr olduk. Neme lazımcılık aldı yürüdü. Yağcılık, dalkavukluk revaç buldu. Dünya sevgisi gönülleri kararttı. Şehvetlere uyduk. Nasihat ve nasihatçileri sevmez olduk. Hak, hatırını yitirdi. İyilikleri emretme, kötülükleri nehyetme görevini terk ettik. Bunlar olur da gelmez mi musibet?

Allah da bizi terbiye için bu tür musibetleri başımıza verdi. Verdi ki aklımız başımıza gelsin, uyanalım ve tövbe edelim. Ateşle oynayanlar, yangının zararlarından habersiz görünüyor, bizi kaos ve karmaşa ile korkutuyorlar. “Bak darbe geliyor ha!”

Ya da askere bakarak “hani darbe?”, “ordu göreve” diyorlar. Yazıklar olsun, şimdi bunlara “12 Eylül’ün zararlarını anlat” desen, sayarlar, “şu kadar idam, şu kadar hapiste ölüm, şu kadar faili meçhul cinayet, şu kadar işkence vs.”

Madem darbe bu kadar zararlı, peki siz niye şimdi istiyorsunuz?

Cevap hazır: “Bu darbe bizim darbe olacak.”

Gördünüz mü, darbe kendilerinin olursa iyi. Nitekim 60 Darbesine sahip çıkmıyorlar mı? Bunların ne demokratlığına inanın, ne laikliğine. Ne solculuk, ne özgürlük bunların derdi. Sadece çıkarları var, gerisi teferruat. İslam’a karşı çıkmalarının nedeni de bu. Çünkü İslam, haksız kazanca, haram kazanca ve harcamaya karşı çıkar. Akif, bu fotokopilerin aslı için şöyle demişti:

*“Şarka bakmaz, garbı bilmez, görgüden yok vayesi,
Bir utanmaz yüz, bir yaşarmaz göz bütün sermayesi”*

Ben bilerek kırk yıldır kaos olmadı. İcap ettiği halde olmadı. Ol- saydı mazlum millet çıkarırdı onu. % 70'lik halk, istekleri olmaması- na rağmen, "dâhilde kavga olmaz" dediler ve sabırla mücadelelerine devam ettiler. Sabır taşı çatladı ve zafer kazandılar. Ama kutlamı- yorlar bile kimseyi incitmemek için. Siz bu zarafetten anlar mısınız? Ruhunuz böyle ince duyguları bilir mi acaba? Ne gezer? Öyle olsaydı, böyle konuşmazdınız. Tam tersi, bu zafere şapka çıkarırdınız.

Evet, istiyorlar ki kaos olsun. Karışıklık ve keşmekeş yaşansın. Halk birbirine girsin. Girsin de ordu el koysun. Lakin siz ne halkı, ne de orduyu anlarsınız. Ordu daha kaç kere diyecek size: "Herkes işine baksın. Düşün yakamızdan. Bırakın da herkes rahat çalışsın" diye?

İşinize bakın siz. Medyanızla bastırın, ihale koparın. İşiniz bu de- ğil mi sizin? Yeri göğü inletiyorsunuz, fakat hadi gösterin hani kaos?

KAOSTAN BESLENENLER

Bizim evimizde, mahallemizde de yok. Dün şehre çıktım, gezip dolaştım, orada da yok. Can sıkıcı haberler var ama, kaos maos yok.

Akşama doğru eve geldim ve gene duramadım, haberler gelince haberlerii açtım. Hay açmaz olaydım, evin içi kaos doldu!

Tv'de haberleri sunan spiker gözleri fal taşı gibi açılmış, ne ka- dar "cin gibi" olduğunu kanıtlamak istercesine sağa sola bakarak he- yecandan kekemeleşen pepe diliyle anlatıyor; "işte korkulan olmuş, üniversitelere kaos dolmuş, ülkede kaos varmış, ülke insanı ayırmış, her şey ortadan ikiye çatlamış..."

Görüntülere baktım, üç tane çocuk bir yerde, beş tane de başka bir yerde, karşılıklı bağırıp çağırıyorlar. Onların arka tarafında her- kes işinde gücünde...

Hani Siirt miydi, yok Batman mıydı, polis müdürü kendilerine taş atan çocuklara muzı gösterince, taşı yere atan çocuklar muz kapmaya koşular. Polis amcalarıyla muzları yerken maymun gibi muzip olmuşlar, gülüyorlardı. Bir solukta ahbab olmuşlardı ya, işte aklıma onlar geldi ve “acaba hangi muzır bunlara muz aldı?” diye düşündüm.

Başta Mehmet Ali Birant, Uğur Dündar, Ali Kırca, Reha Muhtar ve Fatih Altaylı olmak üzere medyada haber derleyen veya sunanlar bir sinek uçuşunu da “kaos”a çevirmekte mahirdirler. Zaten onları dinleyenler “savaş başladı” zannıyla sığınaklara koşmak istemişlerdir her zaman. Takdir etmemek elde değil.

Onları anlıyoruz, anlayışla karşılıyoruz zaten. İşin gereği onlara huzur fazla gelir. Onları huzur sıkır, rahatsız eder. Huzur ve onlar, yan yana gelemezler ki zaten.

Aydınlarımız iflah olmaz bir huzur düşmanındırlar. Bu gidişle ıslah da olamazlar. Öyle bir dertleri de yok zaten. Paralarını alır, keyflerine bakarlar. Oturdukları yerden tiryakilerine bol bol kaos üretirler. Alkolik gibi “kaoskolik” olanlar da vardır bu ülkede. “Gereksinim karşılamak da bir erdemdir” diyerek kaos üretirler medyada. Yalan, dolan ve romanla da olsa işini yapmaya devam eder yani.

Zaman zaman orduya darbe yap diye yalvaranlar, darbeden sonra demokrat kesilerek “ordu kışlaya” diye slogan atarlar. Ordu da “hani bize gel diyordunuz? Ne oldu şimdi?” diye homurdanarak kışlalarına döner. Oyun tekrar başlar başından. Aynı filmi kaç kez seyretseler, usanmazlar.

Onlar gidicidirler de aydınlar, öğrencilerle savaşılan halk düşmanı rektörler, prof.lar dünyaya direk mi kalacaklar? Hayır, kalmayacaklar, onlar da gideceklerdir. Kendilerini oralara atayanlar gitsinler,

beraber iş gördükleri adamlar gitsinler, anlı şanlı “adını gizleyen üst düzey askerî yetkililer,” “demokrasiye balans ayarı yapan” paşalar, “sokaklarda tank yürüten” eli silahlı eşkıyalar gitsinler, ama aydınlar, rektörler, dekanlar kalsınlar, olur mu öyle şey?

Olmaz tabi. Siz de gideceksiniz ey aydınlar. Ama “savaşa savaşa” mı gidirsiniz, yok “barışa barışa” mı gidirsiniz, o da size kalmış.

KINDAR VE KISKANÇLAR

Bir “kaos,” bir “korku” ve “endişe” edebiyatıdır gidiyor. “Denize düşen yılana sarılırmış” misali, bu kindar ve kıskanç aydınlar da “korku” yalanına sarılmış şimdi kurtarıcı olarak. Utanç verici bir şey değil midir korkudan medet ummak?

Ama başka ne diyebilirler ki?

Mesela “Sizin bu yaptığınız insan haklarına aykırıdır. Din ve vicdan hürriyetine, ifade özgürlüğüne terstir. İnsan haysiyet ve şerefine sığmaz. Çağdaş dünyaya bunu anlatamazsınız. Uygar ülkelere rezil olursunuz. Bizim örf ve adetlerimiz, tarihimiz, kültürümüz bunu reddeder. Kimse kimseye yaşam biçimi dayatamaz. Birey hayat tarzını seçmede özgürdür” mü diyecekler?

Ah bir diyebilse, elbette derler. Aslında bütün bunların dilinden düşmeyen kelimelerdir, amma velakin şimdi artık onlar için çok tehlikeli hale gelmiştir. Gülünç duruma düşmüşlerdir. Utanç verici bir duruma daha doğrusu. Kala kala ellerinde bir kelime kalmıştır: “Korkuyoruz” veya “endişeleniyoruz”.

Neden korkuyorsunuz?

“İleride bizim yaşam biçimimize müdahale edilmesinden”

Peki, şimdi sizin yaptığınız ne? Size yapılmasından korktuğunuzun ta kendisi değil mi?

Ayıp ayıp!

Bana kalırsa bu “korku” ve “endişe” hikayesi koca bir yalandan ibarettir ve komik bir bahanedir. Aslında içlerini yakan korku değil, kin ve kıskançlıktır. Hazımsızlıktır. Bitmişlerdir, tükenmişler, iflas etmişlerdir. Halka verecek hiçbir şeyleri kalmamıştır. Bunca yıldır savundukları ilkelerini de yemiş bitirmişlerdir. Kimse kendilerine inanmıyor artık, güvenmiyor. Ne belediye, ne hükümet, bu gidişle asla iktidar yüzü göremeyeceklerdir. Rantları gitmiş, beleş ekmek kapıları(!) bitmiştir.

Üstelik adam yerine koymadıkları halk, ikinci sınıf muamelesi yaptıkları, evlerinin temizlikçisi gördükleri kızlar kadınlar, şimdi kendilerinin yerine kurulmuş oturuyorlar. Dayanılmaz bir kin ve nefret içindeler. Kıskançlıklarından çatlıyorlar.

Ama neylesinler ki, “nefret ediyoruz, kıskançlıktan çatlıyoruz, bu mağlubiyeti hazmedemiyoruz, bizi anlayın işte” diyemiyorlar. Adını masum bir “korku” veya “endişe”ye vurmuş gidiyorlar. Ama faydası yok, beleşçilik bitti. Halkı sömürü devri bitti artık.

Yapacakları tek bir şey var, kendilerini değiştirecekler, kendilerine çeki düzen verecekler. Çok çalışacaklar. İlkeli olacaklar ve halkın gönlünü kazanacaklar. Halksız ve haksız hiçbir şeyin olmadığını, olmayacağını kabullenecekler çaresiz. Hani şu çoktandır unuttukları demokrasi dedikleri şey yani.

Bu işler beleşçiler için çok zor şeyler, anlıyoruz. Ama başka çareleri de yok. Kuru gürültü yapacaklarına, oturup çalışmalılar. Yok artık, solcu, laikçi, ulusalcı, Kemalist diye kimseye beleş ekmek yok.

Çalışacak, fikir üretecek, halka benimsetecekler. Bu kelimelerin yan yana gelişinde bile bir yanlışlık vardır. Mesela “solcu nasıl ulusalcı ve Kemalist olur?” sorusuna ne cevap verecekler? gibi. Neyse, bu başlı başına ayrı bir yazı

Biz şimdilik şunu söyleyelim: Geldikleri noktaya bakarak kendilerini sorgulamak durumundadırlar. Bizden hatırlatması.

NEREDE ÖZGÜRLÜKLER?

Bizim gençliğimizin beylik sloganlarından biri de, meşhur ve münafık bir üslupla söylenen “Camiler açık değil mi? Sen namaz kıldın da kılma diyen mi oldu? Oruç tuttun da karışan mı var?” cümleleri idi. Hatta şöyle de söylerdi: “Herkes göğsünü gere gere ben müslümanım diyor”.

Ne kadar hoşumuza giderdi. Sonraları farkına vardık. Evet, göğsünü gere gere “ben müslümanım” demek yasak değildi, ama göğsünü gere gere Müslümanlığı öğrenmek, yaşamak ve yaşatmak yasaktı. Bunlar hem de anayasanın vazgeçilmez laiklik ilkesinin garantisinin altında yasaktı. Hadi sen söyle, “ölür müsün, öldürür müsün?”

O laikçilere göre Müslümanlık bir vicdan işiydi ve oraya gömülmemeliydi. Asla oradan dışarıya çıkmamalıydı. Toplum içinde gezmemeliydi. Hele devlete, Meclise, yargıya, mektebe, ticaret ve sanayiye, kültür ve sanata hiç uğramamalı idi. Hatta folklor ve spora bile girmemeliydi. Hele de ele güne hiç gösterilmemeliydi, utandırmamalıydı bizi Batılılarla karşı. Bir zamanlar çarşaf giyen bayanlara seslenen bir devlet başkanını hatırlıyorum. Şöyle sesleniyordu: “Yapmayın, Batılılar gelip görüyorlar sizi. Ele güne karşı rezil ediyorsunuz bizi”.

Evet, “camiler açıldı”. Ama içine girip cemaate katılmaya memurlar korkardı. “Neme lazım, fişlenmeyelim” endişesi vardı herkeste. Siz istediğiniz kadar “fişlemek yasak” deyiniz, resmi veya gayri resmi bir sürü istihbarat vardı ülkede ve harıl harıl dindarları fişliyorlardı.

“İstedikleri kadar fişlesinler” diyemezsiniz. Osmanlı Devletinin, Şah İsmail ile ve Anadolu’ya sızmaya çalışan Şiilikle mücadele esnasında kırk bin fişlenmiş insanı öldürdüğü rivayet edilir.⁹

Bu fişlemeler oyun olsun diye yapılmıyor herhalde. Şimdi olmasa da, en küçük bir olağanüstü durumda kim bilir ne zulümlerin kaynağı olacaktır. “Amma da kuşkucusunuz” demeyin. Normal zamanda yazdığımız iki kitaplardan ötürü 28 Şubat Post Modern darbesinde yargılandık, ceza aldık biz. İşimizden olmak üzere iken, erkenden emekli olmak zorunda kaldık. Çalışırken aldığımız ufak tefek cezaları hiç saymaya gerek görmüyoruz daha.

Onun için diyoruz: Camiler açık ama gidenler fişleniyor. Birileri kalkıp, “bunda endişe edecek bir şey yoktur. Bunlar birkaç işgüzârın işleridir” diyebilir. Hayır, bunlar aydınımızın en ciddi işleridir. Baksanıza, irtica ile ilgili yapılan anket ve istatistiklere; hala camiye, cemaate, cumaya gitmek bir irtica alameti olarak sayılıyor ve burarlardaki artış endişe ve korku ile karşılanıyor.

Hala bazılarının “Hadi canım sende. Siz muhayyilenizden düşman üretiyorsunuz. Yok böyle şeyler benim ülkemde!” dediğini duyar gibiyim. Bir zamanlar bazı arkadaşlarla sohbet esnasında “ülke işgal altında” dediğimiz zaman, “daha neler?” diye bize şiddetle karşı çıkmışlardı. Bunlar ilim elde etmek için okuyor, ama ülkenin konu-

9 Bunu inkar eden tarihçiler de vardır. Doğrusunu araştırmayı onlara bırakalım mı?

munu sağlıklı değerlendiremiyorlardı. Sonra 28 Şubatı yaşayınca, “Sen ne kadar haklıymışsın. Şimdi biz bir haber izlerken bile dayanmıyoruz, maalesef iyice küfürbaz olduk” demişlerdi.

Yalçın Doğan’ı nasıl bilirsiniz? Hayır, hayır henüz ölmedi canım.¹⁰ Soruya cevap veriniz sadece. “İşte, karşı kanatta ama gün görmüş, deneyimli, fikir sahibi ciddi bir yazar” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, ben de öyle demek isterdim, ama bakalım şunları okuyunca siz ne diyeceksiniz: “Eğer bu anket doğru ise, gençlerin yüzde 63’ünün cuma namazına gitmekte oluşu, Türkiye’deki sosyolojik ve siyasal değişimin inanılmaz bir göstergesi. Bu dönemde atılan tohumların nasıl tuttuğunun vahim bir sonucu.”

“Üniversitede bir genç normal olarak ne yapar? Ders çalışır, müzikle ilgilenir, sporla uğraşır, zamanını kız ya da erkek arkadaşıyla paylaşır, sinemaya tiyatroya gider, ders kitapları dışında kitaplarla haşır neşir olur, ülke ve dünya siyasetini her yönden kendi arasında tartışır. Yıllar ve yıllardır bu böyle. Cuma namazı belki de hiç akla bile gelmeyen alışkanlıklardan biri. Bundan üç beş yıl öncesine kadar bırakın böyle bir sonucu, anketlerde böyle bir konunun geçmesi bile söz konusu değil.”

.....

“Evet, o yüzde 63 doğru ise, Türkiye’nin geleceği karanlık. Cuma namazları, cuma namazları olarak kalmıyor. Türkiye bir başka yere kayıyor. O yer, içinde doğup büyüdüğümüz, değerlerini taşıdığımız çağdaş hayat tarzı değil.”¹¹

10 Biz bunları yazarken böyleydi. Fakat siz okurkene garantimiz yoktur, belirtelim.

11 Bkz. Yalçın Doğan, 28 Ekim 2006 Cumartesi tarihli Hürriyet Gazetesi.

Gördünüz mü?

Ülkede gençler için sorun uyuşturucu, alkol, fuhuş, anarşi, terör, yıkıcı ideolojiler, satanizm, işsizlik, kapkaççılık, bölücülük vs. değil, Cuma namazı imiş. Gençlerin Cuma namazına camiye cemaate gitmesi, ülkeyi karanlığa götürecek en büyük tehlike imiş. Öyleyse irtica hala en büyük tehdit imiş. Aydınlık geleceğimiz için, görüldüğü yerde başı acımasızca ezilmeli imiş. Hatta onunla bağlantılı olan her kişi ve kurum izlenmeli, bu uğurda gerekirse anayasa, hukuk, insan hakları ve hürriyetleri, demokrasi askıya alınmalı, ya da rafa kaldırılmalı imiş. Bu işler hukuka ters sayılmazmış. Aksine gayet doğal imiş. Çünkü her sistemin kendini savunma hakkı var imiş.

Eee, söyler misiniz, çağdaş uygarlık düzeyinde kaç arpa boyu gitmişiz?

Fikir sahibi, ciddi, en deneyimli adamları işte bu ve emsali. Gerisini siz düşünün!

İşimiz zor, çok zor!

FIKRA MI, SKANDAL MI?

İşimiz o kadar zor ki, bazen öyle işler oluyor ki, şaka mıdır ciddi mi, anlamıyorsunuz. Adam anlatıyor, siz fıkra sanıyorsunuz.

Fıkra ise gülelim. Zaten çok ihtiyacımız var gülmeye. Zira her taraf sinir edecek söz ve işlerle dolu. Koca koca adamların ciddi ciddi yaptıklarını bırakın çocuklar, bu ülkede deliler bile yapmaz. En ciddi olması gerekenler, Dümbüllü kesildiler iyice. Meclis bile orta oyunu maskaralıkları ile dolup taşıyor.

Yok skandalsa, ne diyelim, halimiz zaten bu, bir de buna kızırız o kadar. Koca Osmanlı Devletinden bir çadır devleti çıkmış der hayflanırız. “Nerde bizim teşrifat ve teşkilatımız? Nedir bu protokol rezaletleri? Mahalle kahvesinde bile yaşanmaz bu kepazelikler?” der geçeriz. Alıştık artık...

Ne iş mi?

Gazeteler yazıyor: “Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın davetlisi olarak Türkiye’ye gelen Afganistan Halk Meclisi Başkanı Abdul Rauf İbrahimi, Ankara’da ziyaretlerinin ardından bugün Edirne’ye geldi. TBMM Başkanlığı tarafından kendisine tahsis edilen makam aracından valilik önünde indikten sonra İbrahimi, kırmızı halı üzerinden kendisini karşılayan polis mangasını “Selamün Aleyküm” diyerek selamlayınca, polis memurları cevap veremedi. Kısa bir süre olduğu yerde bekleyen İbrahimi, Edirne Valisi Hasan Duruer’in polislere “Sağol çekmiyor musunuz?” diye sormasına rağmen ses çıkmayınca, valilik binasına girdi.”¹²

Devlet Kürtlerden sonra Müslümanlardan da özür dilemeli. Onları da tanımalı. Haklarını vermeli. Güncel yaşamlarına karışmamalı. Onlar da kendi kimliklerini serbestçe kullanabilmeli. Kendi kılık kıyafet ve folklorünü koruyup yaşayabilmeli. Bundan dolayı aşağılanmaları artık bitmeli. Müslümanlara da artık asimilasyon uygulanmamalı.

Daha dün Kürtlerin tanınmadığı, inkar edildiği, evinde bile Kürtçe konuşmadığı bu ülkede kimi Türkçülerin “Kürtlerin bizden neyi eksik?” diye sormaları gibi kimi Kemalciler de “Müslümanların neyi eksik?” diye sormazlar inşallah. İşte bak, “selamları” eksikmiş, gördünüz mü?

12 <http://www.habervaktim.com/haber/323962/valilikte-ilginc-anlar.html>

Bir Müslüman için “selam” kimliktir. Onu bize öğreten Allah Teâlâdır, Resulullah (sas) Efendimizdir. Onu tanımamak, Müslümanı tanımamaktır. En azından kimliğine hakarettir. Bir Müslüman bunu asla kabul edemez.

İşte size ayetler:

“Bir selamla selamlandığınızda, siz ondan daha güzeliyle selam verin ya da aynıyla karşılık verin. Şüphesiz, Allah her şeyin hesabını tam olarak yapandır.” (Nisa, 4/86)

“Ey iman edenler, Allah yolunda adım attığınız (savaşa çıktığınız) zaman gerekli araştırmayı yapın ve size (İslam geleneğine göre) selam verene, dünya hayatının geçiciliğine istekli çıkarak ‘Sen mü’min değilsin’ demeyin. Asıl çok ganimet, Allah katındadır, bundan önce siz de böyle idiniz; Allah size lütufta bulundu. Öyleyse iyice açıklık kazandırın. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır.” (Nisa, 4/94)

“Gizli toplantıların fısıldaşmalarından (kulis) menedilip sonra menedildikleri şeye dönenleri; günah, düşmanlık ve Peygamber’e isyanı (aralarında) fısıldaşanları görmüyor musun? Onlar sana geldikleri zaman, seni Allah’ın selamladığı biçimde selamlıyorlar. Ve kendi kendilerine: ‘Söylediklerimiz dolayısıyla Allah bize azab etse ya.’ derler. Onlara cehennem yeter; oraya gireceklerdir. Artık o, ne kötü bir gidiş yeridir.” (Maide, 58/8)

Hadislerden de bir demet sunalım:

“Biriniz bir oturma yerine girince selâm versin. Oturmak isterse otursun. Kalkarken yine selâm versin. Çünkü, birinci selâm ikincisinden daha üstün değildir.” (Ebû Dâvud)

“Evladım! Evine girince selâm ver ki, selâmın hem sana, hem de aile halkına bir bereket olsun.” (Tirmizî)

“Selâm, konuşmaktan önce gelir.” (Tirmizî)

“Bir topluluk bir yere vardıklarında, içlerinden birinin onlara selâm vermesi yeterli olur. Oturanlardan birisinin onlardan selâm alması yeterlidir.” (Ebû Dâvud)

Enes, çocukların yanına uğrayıp onlara selâm verdi. Sonra şöyle dedi: “Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem de böyle yapardı.” (Tirmizî)

Esma radiyallahu anha’dan: “Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, biz kadınların yanına uğradı ve selâm verdi.” (Tirmizî)

“Binekli yürüyene, yürüyen durana, az olanlar çok olanlara, küçük büyüğe selâm verir.” (Buhâri)

İşte bir Müslüman ülkemizi ziyaret ediyor. Kendisini karşılayan polisler selam veriyor. Onlar bu selamı almıyor, susuyor, cevap vermiyorlar. Acaba neden?

Nasıl selam alacaklarını bilemediklerinden mi?

Müslümanca selam almanın yasak olmasından mı?

Müslümanca selam almanın çirkin, çağdışı, gerici, irticai bir davranış olmasından mı?

Müslümanca selam almanın kendileri için de mutluluk olmasına rağmen devletten çekindiklerinden mi?

Evet, acaba bu skandal neden yaşanmıştır?

Bunu sadece asker veya polis yaşamıyor. Gidin okullara, bakalım selam var mı orada?

Gidemiyorsanız ben anlatayım sizlere.

ÖRFLER, ÂDETLER, KİŞİLİKLER

Bir gün İmam Hatip Lisesinde, dersimizin ortasında kapı çaldı. İçeri bir öğrenci girdi. O sınıftandı ve geç kalmıştı. Hoş bir şey değildi. Döndüm ve baktım kendisine. O da bana bakıyordu. Ben ona, o bana bakıp durduk. Ben, önce bir selam, sonra da açıklayıcı bir kelam bekliyordum. Ama yapmıyordu öğrenci bunu bir türlü. Sınıftaki herkes bize bakarken önce şaşırdılar, sonra gülmeye başladılar. Bizimkisi ise hala bana öyle bakıp duruyordu...

Derken sınıftan işaret mi aldı, neyse, bana bir kafa salladı yukarıdan aşağıya. Güya selamlamıştı kendine resmiyette öğretilen gibi. Hışımınla yerimden kalktım ve sür'atle yanına varıp yakasına yapıştım. Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

- Bana bak geveze çocuk! Hem geç kalıyor, hem dersi bölüyor, hem de kafa sallayarak beni tehdit mi ediyorsun?

- Aman hocam ben sizi tehdit etmiyorum, selamlıyorum.

- O ne biçim selam öyle söver gibi? Sen hangi dindensin?

- Müslümanım hocam.

- Öyleyse çık dışarı ve müslümanca selam vererek gir sınıfa!

Çocuk espriyi anlamıştı. Yüzü yerine oturdu ve rahatladı. Hatta tebessüm ederek çıktı dışarı, kapıyı çaldı, tekrar içeri girdi ve

- Esselamu aleykum hocam, dedi.

- Oğlum yalnız bana mı? Sınıfa yok mu?

- Var hocam, onlara da var. Bir daha çıkıp gireyim mi?

Maskara korku gidince latifeye başlamıştı bile.

- Otur yerine geveze. Bir daha çıksan da hiç gelmesen öyle mi? Bak işte doğrusunu öğrendin. Bir daha öyle söver gibi değil, sever gibi selamla Müslümanları.

Derslerde bazen böyle canlı örnekler sergilerdim dikkat çekmek için. Şimdi bu macera aklıma gelince sevindim. Derdimizi devamızı anlatıyor bu örnek. Yabancılaşmaktan, ecnebi taklidinden nefret ediyor, kendi benliğimize dönmenin, aşâğılık duygusundan kurtularak batı taklitçiliğinden vazgeçmemiz gerektiğini söylüyor bu olay.

Bu kurt bünyemize musallat olalı asırlar geçti maalesef. Artık yeter demeli değil miyiz?

SELAM BİR MEDENİYETTİR

Şimdi size Dursun Gürlek'ten benzer bir hadise anlatayım. "Merhum Mithat Sertoğlundan bizzat dinlemiştim. Şair Rıfki Melûl Meriç, bir gün yanına aldığı bir tıbbiye talebesini ilk defa Üstad İbnül Emin Mahmut Kemal'in Mercan'daki konağına götürür. Delikanlı içeriye girer girmez topuklarını asker gibi sertçe birbirine vurduktan sonra, başını birkaç kere sağa sola sallar; güya böylece "huzzar-ı kiram"ı selâmlamış olur. Mahmut Kemal Bey, fırsatı kaçırmaz ve gence ilk soruyu sorar:

-Evlâdım, senin adın nedir?

- Mustafa efendim!

- Maşaallah! Adın, Müslüman evladı olduğunu gösteriyor. Sen bilmiyor musun ki bizde selâm temenna usûlü verilir ve "Esselâmü aleyküm" denir. "Senin de ananı, senin de ananı!" der gibi niçin başını sağa sola sallıyorsun?

Genç tıbbiyeli utancından ter dökmeye başlar. Nasıl hareket etmesi gerektiğine bir türlü karar veremez.”¹³

Buradan ötesi konu dışı ama merak edenler için yazalım istedim: “Tam bu sırada Mahmud Kemal Bey yine soru yağmuruna tutar:

- Herhangi bir mûsikî âleti çalıyor musun?

- Hayır!

- Bir aşır veya ilâhi okur musun?

- Okuyamam efendim!

- Misafirleri neşelendirecek bir fıkra anlatabilir misin?

- Şu anda aklıma gelmiyor!

- Be adam, sen ne demeye buraya geldin? Bizim meclisimiz meziyet ve hüner sahiplerinin toplandığı bir meclistir!

Zor durumda kalan gencin imdadına yine Rıfkı Melûl Meriç yetişir ve şöyle der:

- Efendimiz! Bu genç arkadaş dinlemesini gayet iyi bilir!

Mahmud Kemal Bey noktayı koyar:

- Ya öyle mi? Geçsin otursun. Aklı eren ermeyen herkesin konuştuğu böyle bir zamanda dinlemesini bilmek de, doğrusu büyük, hem de çok büyük bir meziyettir!”¹⁴

Her milletin kendine göre örf ve adetleri, gelenek ve göreneklere vardır ve bunlarla değerlidir. Dünyaya açık olmak başka, başkalarının her şeyini taklit ederek yozlaşmak başkadır. Yozlaşmanın medeniyet diyerek övüldüğü ülkede her şey tepe takaktır elbette.

13 Bkz. Ayaklı Kütüphaneler, s. 282.

14 A.y.

Bir milletin nasıl hareket edeceğini düzenleyen, iç barış ve huzuru koruyan, insanları rahat ve huzurlu kılan, mutlu kılan en büyük yasaları, yazılmamış yasalar olan örf ve adetleridir. Bunlar hukukun ve terbiyenin en büyük yardımcılarıdır. Dolayısıyla bunların yokluğu kargaşa ve karmaşadır. Yani şimdilerde “kaos” dedikleri şey.

Kaos, yani her türlü gelişimin ve saadetin katili. Bu açıdan bakılırsa ülkemiz yangın yeridir. Peki bu yangından ilk kurtarılacak olanlar nelerdir?

YANGINDAN MÜSLÜMAN KURTARMAK

“Müslümanların kardeş olmaları” inancı, aynı zamanda sevgi ve saygı kadar, birlik ve beraberlik içinde karşılıklı yardımlaşmayı, maddi manevi kalkınma, ilerleme ve zenginleşmede birbirlerine destek verip arka çıkmayı da gerektirir. “Müslüman Müslümanın velisidir” ilkesini böyle anlamamız gerekir herhalde.

Müslümanların yaşadıkları beldeler, diyarlar ve ülkeler farklı da olsa, imkan dahilinde birbirlerine destek olmaları vaciptir. “Ümmet olma” bilincinin verdiği sorumluluk bunu gerektirir. İslam Alimleri, yeryüzünün neresinde olursa olsun, zulme uğramış, esir edilmiş ya da baskılara maruz kalmış müslüman kardeşlerini kurtarmaya gücü yettiği halde bunu yapmayan müslümanların büyük bir günah işlemiş olacakları hususunda ittifak etmişlerdir.

Müslümanların birbirlerindeki hakları sayılırken, “hem zulüm etmemesi, hem de zulme teslim etmemesi” temel ilke sayılmıştır.

Buna göre Müslümanlardan esir düşmüş ya da baskılara maruz kalarak ezilmiş insanlara, kardeşlerinin arka çıkmak gerekir. Onların

yardımına bilfiil koşmak vaciptir. Yaşadığımız müddetçe gücümüz oranında onlara maddî ve manevî alanlarda bilfiil destek vermek zorundayız. Şayet sayımız elverişliyse onları kurtarmak üzere harekete geçmemiz gerekir. Yoksa bütün mali gücümüzü ortaya koyarak, bütün malımızı onları kurtarma yolunda harcamamız gerekir.

Maddî alanda Müslümanları düşman esaretinden kurtarmak ve vatanlarını korumak diğer Müslümanlara bir vazife olsun da neden manevî alanda Müslümanları ve vatanlarını korumak vazife olmasın?

Müslümanlar “öz yurdunda garip, öz vatanında parya” olmuşlar ve “bugün öz vatanlarında hanumansız bir serseri kalmışlarsa”, onları kurtarmak neden bir vazife olmasın?

*“Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.”*

Ama şimdi ezan seslerini bastırarak kadar yurdumun üstünde inleyen sesler nedir?

Materyalizmin, pozitivistimin, lebaralizmin, sekülerizmin, laikliğin, din devlet ayrılığının, şeriatın hayattan kovulmuşluğunun çan sesleri değil midir?

Adı Müslüman, ama kalbi ona yabancı, ona karşı nefretle atan, ona karşı “irtica” adıyla açıkça savaş veren, Müslümanlara “mürteci, siyasal İslamcı, fundamantalist, kökten dinci, aşırı dinci, gerici, yobaz, tutucu, örümcek kafalı, çember sakallı, sıkma başlı” diye hakaret eden, onlara bu ülkede hayat hakkı tanımayan, Arabistan’a, İran’a, Cezayir’e Malezya’ya postalamaya çalışan, ama bütün bunlarla beraber adı hala Müslüman olan insanları, farkında olmadan düştikleri küfür çukurundan kurtarmak, doğru dini öğreterek yeniden iman

etmeye davet etmek, yeniden Müslüman olmaları için çabalamak, neden bir vecibe, bir fariza olmasın?

Bugün sözde Müslümanlara yapılacak en büyük hizmet ve iyilik, onları özde Müslüman yapmak için verilecek eğitim ve terbiye cihadına girişmektir.

Evet, bugün Müslümanların en büyük vazifesi, özlerini yitirmiş sözde Müslüman kardeşlerini, diri diri yandıkları çağdaş küfrün ateş çukurlarından kurtarmak olacaktır.

O yüzden diyoruz ki, “bu dinazor sistem iflas etmiştir. Kemalizm de darbeler de anayasa da iflas etmiştir. Gereği acilen yapılmalıdır.”

BU SİSTEM BİTİMİŞTİR

Dilimizde tüy bitti “bu sistemle olmaz” diye diye. Gene de söyleyelim, bu sistem bitmiştir, artık bu sistemle bir yere gidilmez. Bu sistemle ülke ancak kargaşa ve karmaşa yaşar. Bu sistem ancak kaosu besler.

Bu sistemi kuranlar da bunu istiyor zaten. Kaos onların sermayesi. İktidarları için beslendikleri ekmekleridir kaos. Yoksa kim neylesin onları?

Bu sistemi böyle kuranlar iyilik yapmamışlardır bu vatana. Çünkü bu sistemi bir bedene benzetirsek, el ayakla savaşıyor, göz kulağa karşı geliyor, akıl kalbe düşman. Böyle bir bedenle adam iflah olur mu? Elbette olmaz. Bu sistem de aynen böyle.

Bir ülkede işleri bir iktidar omuzlar ve götürür. Sonuçta iyi kötü iş bitirir. Peki bu ülkede iktidar kim?

- Meclis mi?

Hayır!

- Hükümet mi?

Değil.

- Yargı mı?

Yok.

- Asker mi?

O da değil.

- Ya kim öyleyse?

Belki hepsi! Bu yüzden “çatal kazıktır” sistem. Bir türlü yerine batıp sabitleşemez. İşte bu vaziyet, arkada hepsini birlikte oynatan büyük, gizli, karanlık, güçlü ve tabii ki dünyaya çok iyi aklı yeten birilerinin oluşturduğu bir birliktir. Bu yüzden rejime “vesayetçi sistem” adı verilmiştir.

Görünen o ki, “anayasal kurumlar” denilen zümrelerin hepsi birden yönetme işine hücum ediyorlar. Ama hepsi de ayrı telden çalışıyor. Çatal kazık yere batar mı? Bir yumurtayı on kişi taşırsa ne olur?

Allah yardımcımız olsun. Bizim işimiz çok zor. Bu böyle gitmez elbette. Öyleyse bu sistemi değiştirmemiz lazım.

Ama nasıl?

Asr-ı saadette örneğini gördüğümüz gerçek bir demokrasi ile. Şimdi ülkede güya demokrasi var. Güya halk hükümeti ve meclisi seçiyor. Güya hakimiyet milletindir. Ama sistem onlara gereken gücü asla vermiyor.

Değiştirsinler efendim?

Değiştiremiyorlar işte.

Bakın yeni Anayasa yapma çalışmalarına, ne oldu sonuçta? Hükümet bir şey yapamayacağını anladı ve vazgeçti. Çünkü asker karşı.

Muhalefet karşı. Yargı karşı. Açıkça tehdit ediyorlar: “Otur oturduğün yerde!” diyorlar. “Olanla idare et” diyorlar. “Sen yapamazsın, ancak kurucu irade yapar” diyorlar. Olmuyor işte.

Halk meclise yetki vermiş. Ama sistem Anayasa Mahkemesi, Danıştay, sayıştay, bürokrasi ile onun pilini bitiriyor. Anayasa mahkemesi hukuka uysun uymasın istediği kanunu bozup atıyor ve TBMM’ne geri reddediyorlar. Nerde halkın iradesi, milletin egemenliği?

Yürütmenin, yani hükümetin başına da Danıştayı yerleştirmişler. İsteddiği kararla kanunların yürütmesini durduruyor. Hadi iş bitir bakalım? Yahu kendi ayağımıza kurşun sıkmaktan başka ne yapıyoruz?

Evet, bu böyle gitmez. Bize yeni bir sistem lazım, yeni bir anayasa lazım. İyi de, bu nasıl olacak?

İşte orada akıllar karışık. Tehdit var, santaj var, göz dağı var. Dinlemezsen kaos var, kargaşa var. terör var. Alt üst olan kurum kavgaları ve felç olan ekonomi var.

ÇIKIŞ YOK

Mesela işte bir hükümet var ortada. Ama iktidarda mı?

Hayır!

Güvende mi?

Hayır!

Daha geldiği gün darbe düşünülmüş hakkında. Kaç darbe tehlikesi atlatmışız.

Niye?

Sistem böyle!

Çıkış ne?

Çıkış yok. Vesayet rejimi elimizi ayağımızı bağlamış. Bu kapandan çıkış yok. Çünkü halka ve halk iradesine güven yok.

Aslında benim bir bildiğim var, ikide bir “çare İslam” deyip duruyoruz da, o teklifimizi kimse dinlemiyor.

Ne olacak şimdi?

Hükümet “ya herro, ya merro” riskini göze alamaz. Asker de darbe yapamaz. Ekonomi kaosu kaldırmaz. Peki ne olacak şimdi?

Bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, “çatal kazık yere batmaz.” Yani bu sistemle iş bitirilmez. Bu bozuk düzen değişmelidir.

İyi de kim düzeltercek?

“Bana ne yahu, bozan düzeltsin” desek çare mi?

Bunun cevabını da siz düşünedurun, biz sebeplerini açıklamaya çalışalım.

KARŞI TARAF

OSMANLIDAN CUMHURİYETE

Mustafa Sabri Efendi'nin "Hilafetin İlgasının Arka Planı" isimli kitabından öğrendiğimize göre Mısırlı alim Reşit Rıza, "Frenkleşmiş (Batılılaşmış) Müslümanlar, İslam'a gayri müslimlerden daha düşman ve daha zararlıdırlar" demiş. Ona göre İslam şeriatını reddeden laikler, İslam'a karşı diğer düşmanlardan daha şiddetli, İslam'ı tahrip ve tahrif etmemde daha beceriklidirler.

Budüşüncenin ne kadar doğru olduğunu fıkıh ilmi ispat eder. Çünkü İslam hukukuna göre aramızda yaşayan gayri müslimler, bizim bütün haklarımıza sahip olarak aramızda barış ve huzur içinde yaşarlar. Ancak Müslüman iken kafir olan mürtedin aramızda yaşamaya hakkı yoktur. Yargılanır, gereken işlemler yapılır, devam ederse öldürülür. Kafir öldürülmez, ama mürted öldürülür. Çünkü o fitratını kaybetmiş, içini İslam'a karşı kin ve düşmanlıkla doldurmuştur. Bu yüzden az önce onlar için "İslam'a karşı diğer düşmanlardan daha şiddetli, İslam'ı tahrip ve tahrif etmede daha beceriklidirler" dedik.

Rahmetli Reşit Rıza, bugünlerde devletin şeriatla idare edilmesi için Kahire'de Tahrir meydanını dolduran Mısırlıların gorseydi, sözünün haklı çıktığına kim bilir ne kadar üzülürdü. Modernleşmede, Batılılaşmada bizimle az çok benzer bir kaderi yaşayan Mısır, bu konuda kendisinden önde olan Türkiyeden, onun yaşadığı sıkıntı ve

musibetlerden, sosyal depremlerden, buhranlar anaforundan ders almalıydı. Ama tuttu o darbeleri ders aldı.

Hoş, Mısır için “Modernleşmede, Batılılaşmada kendisinden önde olan Türkiye’den” dedik ama bu tartışma götürür. Bazılarına göre “modernizm” adı altında Batılılaşmanın Mısır’a girişi bizden evveldir. Fakat orası bir Mustafa Kemal çıkaramamıştır.

Bize göre bütün bir dünya Türkiye’den ders almalıdır. Laikliğin bu ülkeyi nasıl tahrip ettiğini görmelidir. Batı medeniyetinin Müslümanlar’ın başına nasıl bir büyük bela kesildiğini görmelidir. Müslümanlar’ın bu sefil düşünce yüzünden birlik ve dirliklerini kaybederek, sürekli fitnelerle parçalanarak nasıl bir horluk, hakirlik içinde onursuz bir hayata mahkum edildiklerini görmelidirler. Görmeli ve kendilerini aynı zillete, yani izzetsizliğe ve şerefsizliğe davet edenlerin yüzlerine tükürmelidir.

Osmanlı topraklarına Jön Türkler ile girmeye başlayıp aşama aşama hareketlerle İttihad Ve Terakki Cemiyeti ile iktidarı ele geçiren Batıcılar, nihayet “Cumhuriyet” ile “Batılılaşma” ve “laikleşme” hareketlerini tamamen ülkeye hakim kıldılar. Kendilerine muhalif olan hiçbir kişiye iktidar gücünden pay vermediler. Devlet ve düzenden tamamen dışladılar. Başkaldıranların başlarını da ibreti alem için amansızca ezdiler. Bu konuda insan haklarını, hukukun üstünlüğünü ve yargıda muhakemeyi ayaklar altına alarak çiğnediler.

Maalesef İttihad ve Terakki Cemiyeti Osmanlı’yı çok kötü idare etmekten öte, bir de yok yere kötü bir tarafta savaşa sokarak, ülkenin paramparça olmasına sebep oldular. Kendi beceriksizlikleri yüzünden atalarımızın kanlarıyla sulanmış olan nice bir toprak düşman işgaline uğradı ve elimizden çıktı.

Bu utanç kendilerine yetmeliydi ama yetmedi. Cumhuriyeti kuran aynı kadro bu sefer de devleti tamamen ele geçirecek, batılılaşma ve laikleşmeyi bizzat yürürlüğe koydular. Memleket İslam ülkesi olmaktan çıkardılar. Onlar Müslümanlarla aynı dili ve toprakları paylaşıyorlar, beraber yaşıyorlardı, devleti yönetecek kadroyu onların aralarından seçiyorlardı. Görüntüye bakarsanız cumhuriyet vardı, seçim vardı, TBMM vardı. Ama aslına bakarsanız tam bir ditatörlük vardı. Halkı hiç umursamadan, onların istek ve arzularını sormadan, yaptıkları devrimleri kabul edip etmediklerine aldırmadan, ülkeyi tek başlarına istedikleri gibi yönetiyorlardı. Buna itiraz edenleri istiklal mahkemelerinde yargılıyor, faili meçhul cinayetlerde kurban ediyor, kendi topraklarından alarak başka yerlere sürüyor, hayatı kendilerinin ve çocuklarının burnundan fitil fitil getiriyorlardı.

Bütün bunları yapanlar, zamanında halka şirin görünmek için kılıktan kılığa girmiş, kendilerini din ve hilafet uğruna çalışan mücahitler olarak göstermişlerdi. Hile ile bütün kapıları açtılar. Meclise girdiler. Yönetimi ele geçirdiler. Artık sayıları çok azdı ama, devletin gücünü kullandıkları için etkindiler, üstündüler. Onların nihai hedeflerinin İslam'ı yok etmek, halkı dinsiz bırakmak, olmazsa “tanassur ettirmek,” yani Hıristiyanlığa girdirmektir.

Bu yüzden Batıda yaşayan Hıristiyanların kanunlarını alarak ülkeye getirdiler. Hatta İslam'ın “adab-ı muşeretini” dahi yasaklayarak Batının “görgü kurallarını” ve “yaşama biçimini” zorla Müslümanlar'a uygulamaya başladılar. Eğitim, dil, basın yayın, kılık kıyafet dahil olmak üzere İslam'ı hatırlatan her kurum ve durumu yasakladılar.

Özellikle de İslam'ın öğretilmesini ve yaşanmasını çok şiddetli ve amansızca yasakladılar. Tevhidi tedrisatı ile okullardaki eğitimi tekleştirip, orada sürekli pozitivizmi, ateizmi, dinsizliği öğrettiler.

Öğrencilerin zihinlerini dinden, tarihten, geçmiş kültür ve medeniyetten temizlemeye gayret ettiler. Batı medeniyetini “muasır medeniyet seviyesi/çağdaş uygarlık düzeyi” diye övdükçe övdüler. Batılı gibi yeme içmeye, gezip tozmaya, kılık kıyafeti, içki, dans ve baloyu okullara taşıdılar. Bütün gazetelerde dergilerden radyo ve televizyonlarda din yasaklandı. Din görevlileri ve İslam alimleri işlerinden atıldı. Yetmedi, halkın gözünden düşürmek için hep horlandılar, hep küçümsendiler, hep alaya alınıp hakarete uğradılar.

Bütün bunları yapanlar, kalkıp bir de “kendilerinin de Müslüman oldukları” söylemezler mi? Maalesef inanan ahmaklar da çıkmıyor değildi.

Bütün bunlar olurken maalesef halk çok bitkin ve yorgun bir durumdaydı. Yıllardır süren savaşlar ülkenin erkeklerini bitirmişti. Fakirlik karabulutlar gibi hep üstündeydi. Dini kökünden kazımak isteyenler, devleti ele geçirerek onun gücünü amansızca kullanmalarıyla beraber, iktidarın nimetlerini rahat paylaşabilmek için içte ve dışta birlik ve beraberlik içinde davranırlarken, dindar Müslüman halk, yoksulluk ve yılgınlık içinde kıvranıp duruyordu. Kardeşlerinin imdat çığıklarına çaresiz kulak tıkamışlar, kendilerinin de aynı sorunla maruz kalmamaları için bedenlerini evlerine hapsedmişlerdi. İbadetlerini evlerinde gizli gizli yapıyor, okutabilirlerse çocuklarına dinlerini gizli dizi okutuyor, dışarıya çıkarken de binbir tenbihle onları uyarıyorlardı.

Aslında hak ve batıl belli idi. Bir yanda İslam’ın diğer yanda ise küfür ve dinsizlerin olduğu amansız bir savaş söz konusu idi ülkede. Bir yanda Allah’ın dini, bir yanda din dışı bir yaşam, yani laiklik vardı. Akli başında bir Müslüman’ın bunu görmemesi mümkün değildi.

Ülkede insanların imanı cayır cayır yanarken, buna seyirci kalmak da mümkün değildi.

Bir zamanlar İslam adına bu küfre karşı çıkan kahramanlar olmadı değil, oldular, ama büyük eziyet ve işkenceler altında kaldılar. Hatta bazıları şehit oldu. Bu durum birçok insanın gözünü korkuttu. Birçok alim kitaplarını toprağa gömdü ve evinde oturdu. Bunların çoğunun karakollara çekilmiş ve büyük tehditler ile korkutulmuş olduklarını daha yenilerde öğrenebiliyoruz. Acı olan bir şey vardı ki isimleri çok iyi bildiğimiz kimi kahramanlar dışında birçok yetişkin insan kendi kabuğuna çekilmişti. Halk da önceleri çaresizlikle kıvranıırken, gün geldi bunu kanıksadılar, zamanla da derin bir uykuya daldılar.

DURUM ORTADA

Bugün hala bu korkuyu içimizden söküp atabilmiş değiliz. İnsanlar devletten korkuyorlar, mahkemelerden, karakollardan korkuyorlar, gözaltına alınmaktan ve hapis yatmaktan korkuyorlar. Konuşmaktan, beyanat vermekten, yaşadıklarına tanıklık etmekten korkuyorlar. Hala bir tarihçi bilgi almak için yaşlılara yanaşsa, insanlar kirpi gibi kafalarını içine çekiyor, kaplumboğa gibi içerden ancak anlaşılabilir bir “tısss” sesi çıkarıyorlar. Siz bu korkuyu boşuna mı sayıyorsunuz? Onu anlamakta zorluk çekmeniz günün şartlarına göre normal olabilir, ama o korkuyu da ancak yaşayanlar bilir.

Hoş, bu korkuyu iman ve ilimle atmamız lazımdı, halka dini öğretmemiz lazımdı, hak ile batılı birbirinden ayırt ederek insanların imanlarını kurtarmak için gayret etmemiz lazımdı. İyi de bunu kim yapabilecek?

Maalesef bunu hala bugün bile doğru dürüst yapabilmiş değiliz. Her şehirde hocalar var. İmam Hatip liseleri var. Ortaokullar ve liseler var. Bunların hepsinde din dersi öğretmenleri var, meslek dersleri öğretmenleri var. Müftülükte çalışanı müftüler, müftü yardımcıları, vaizler, imamlar, müezzinler, Kur'an kursu öğretmenleri var. Ama şehrin, kasabaların ve köylerin camileri hatipten yoksun, vaizi olmayan kürsüler bomboş, dernek, vakıf ve STK'ların salonları atıl duruyor. Neden bu insanlar kendi cemaatlarına haftada bir kaç gün kürsüye çıkararak dini anlatmazlar?

Bu öğretmenler okullarda öğrencilerine ders vermekle tebliğ ve davet işini bitirdiklerini mi sanıyorlar? Bunların velilerine, yani Müslüman halka karşı ilmin gerektirdiği bir borçları yok mudur? Varsa neden yapmazlar?

Bunun altında iki iyi sebep yatmaktadır: Birincisi devletten korkmaları, ikincisi ise yeterince ilmi açıdan yetişememeleri, İslami gerçekleri hakkıyla bilememeleri, yetersizliklerini görüp telafi edememeleridir. Bundan mütevellit bir iman şuuruna, ahiret mesuliyetine, davet ve tebliği bilincine erememeleridir.

Hatta kendileri yapmamakla da kalmazlar, birçoğu yapmak isteyen arkadaşlarının da önüne geçer, engel olurlar. Onları korkutarak durdurmaya çalışırlar. Böylece suçlarını ortaklar edinerek bastırma-ya çalışırlar. Hasbel beşer o kardeşlerin başına bir bela veya musibet geldiği zaman da çoğunlukla arkasından, bazen de yüzüne karşı, "biz sana dememiş miydik?" diyerek hem kendilerinin haklılıklarını ortaya koymak, hem de hizmet eden arkadaşlarının ahmaklığını yüzüne vurmak isterler. Oysa hakikatte ahmak kendileridir. Asıl tehlikelere, zarar ve ziyana düşenler de yine kendileridir.

UYANIK AKILLILAR

İslam için çalışıp gayret ettiğiinden ötürü bir insanın başına çeşitli eziyet ve işkencelerin gelmesinden o insanı suçlamak kadar ahmaklık ve akılsızlık olabilir mi? Elbette olamaz ve bir müslümandan böyle bir şapşallık beklenemez. Bu neye benzer biliyor musunuz? Bu Bilal-i Habeşî'ye ve diğer ashab-ı kirama şöyle demektir: “Akıllı olsaydınız, bu kadar eziyet ve işkence görmezsiniz!”

Bunu bir Müslümanın akli alabilir mi? Öyle bir söze Müslüman birisi hak verebilir mi?

Bu kimse “efendim, bizim zamanımızda sahabenin zamanı farklı idi. Bir sahabeye dil uzatmayız, kimse de kendisine ashap yerine koymasın” diyemez. Sahabilerin zamanı bizim zamanımızdan çok mu kolaydı? Bizim zamanımızdaki kafirler o zamanın kafirlerinden çok daha zalim ve zorba mıydılar? Onlar o eziyet ve işkencelere Allah rızası için katlanırken, bizim evlerimize çekilip sus pus olarak “uslu uslu”(!) oturmamız bir felaket değil midir?

ALLAH İMTİHAN EDER

Allah Teâlâ, Ankebut Suresinin iki ve üçüncü ayetlerinde şöyle der: **“İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece ‘İman ettik’ demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar? Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.”**

Bedreddin Çetiner, “Esbab-ı Nüzul” isimli eserinde¹⁵ “Bu âyet-i kerimenin nüzul sebebinde üç rivayet vardır” der ve sıralar:

15 Bkz. Bedreddin Çetiner, Esbab-ı Nüzul, 2/685.

1- Şa'bi der ki: İslâm'ı kabul edip de Mekke'de kalan bir takım insanlar hakkında nazil olmuştur. Hz. Peygamber (sa)'in Medine-i Münevverede bulunan ashâbı bunlara: "Hicret etmedikçe ne ikrarlarının, ne islâmlarının kendilerinden kabul edilmeyeceğini" yazdılar.

Onlar da bunun üzerine hicret etmek üzere yola çıktılar. Ancak müşrikler peşlerine düşerek bunları yakaladılar, onlara eziyet ettiler ve geri çevirdiler. İşte bunun üzerine onlar hakkında bu âyet-i kerime nazil oldu.

Bu âyet nazil olunca Medine-i Münevverede bulunan ashâb onlara, kendileri hakkında bu âyet-i kerimenin nazil olduğunu bildiren bir mektup yazdılar. Onlar da tekrar hicret etmek üzere yola çıktılar. Bu sefer "Eğer müşrikler yine peşimize düşerlerse onlarla savaşırız (ve geri dönmeyiz)." dediler. Nitekim onların Mekke'den çıktıklarını haber alan müşrikler peşlerine düştüler ve onlara yetiştiler. Onlardan kimisi aralarında vukubulan çatışmada şehid düşerken kimisi de kurtuldu. İşte bunun üzerine de "**Sonra senin Rabbin, işkencelere uğratıldıktan sonra hicret edenlerin, sonra da savaşanların, göğüs gerenlerin lehinedir...**" (Nahl, 16/110) âyet-i kerimesini indirdi.¹⁶

Yine Şa'bi'den gelen başka bir rivayette bu âyet-i kerimelerin Hudeybiye'de nazil olduğu ve müslümanların bu âyet-i kerimeleri hicret etmeyerek Mekke'de kalan mü'minlere Hudeybiye'den gönderdikleri ayırtısı vardır.¹⁷

2. Mukatil der ki: Ömer İbnu'l-Hattâb'ın kölesi iken Amr ibnu'l-Hadramî'nin attığı bir okla ölerek Bedr Gazvesinde ilk İslâm şehidi olan Mihca' ibn Abdullah hakkında nazil olmuştur. Hz. Peygamber

16 Taberi, Tefsir, 20/83; Vahidi, age. s. 240.

17 Kurtubî, Tefsir.

(sa)'in "Mihca' şehidlerin efendisidir" buyurduğu işte bu Mihca'dır. Bedr Gazvesinde şehid edilince ana babası ve hanımı feryad etmişler ve işte onlar hakkında Allah Tealâ bu âyet-i kerimeyi indirerek Allah yolunda mutlaka imtihana tabi tutulacaklarını ve sıkıntılara uğriyacaklarını haber vermiştir.¹⁸

3. Abdullah ibn Ubeyd ibn Umeyr'den rivayette o şöyle diyor: Bu âyet-i kerime Allah yolunda eziyyete uğrayan, işkence gören Ammâr ibn Yâsir, Ayyaş ibn Ebi Rabîa, el-Velîd ibnu'l-Velîd ve Seleme ibnu'l-Hişâm hakkında nazil oldu.¹⁹

Üç ayrı nüzul sebebi gibi görünmekle birlikte hepsinin de ortak yanı müşrikler tarafından işkence gören ve imanları yolunda her türlü zorluğa göğüs geren zayıf müslümanlar olmaları itibariyle üç hadisenin de meali birdir ve âyet bunlar ve benzerleri hakkında inmiş, yani hükmü bunlar ve benzerlerine şamil olmuş demektir. Kıyamete kadar gelecek bütün Müslümanlara da dersini vermeye devam edecektir.

YERYÜZÜ HAKİMİYETİNE ALIŞTIRMA

Bir mü'min imanı sayesinde bir emaneti taşır. O emanetin nime-tini yer, izzet ve şerefi ile mutlu olur, dünyada en güzel hayatı yaşar.

Nedir mi bu?

Yeryüzü halifelîğidir. Yani hakimiyeti. İnsanları Allah'ın yoluna sevk etme, yüce Allah'ın mesajını insanların hayatında gerçekleştirmekle görevinin neticesi budur. Hiç kuşkusuz bu, onur verici bir emanettir ama o nispette de ağırdır. Bu emanet, insanların yerine

¹⁸ Vahidî, age. s. 240.

¹⁹ Taberi, age. 20/83; Râzî, age. 25/27.

getirmekle yükümlü oldukları yüce Allah'ın bir emridir . Bu yüzden sınanacaktır. Denemelere sabredecektir. Rastgele değil, belli ve özel yöntemlerle hareket edecektir.

Neden mi?

Çünkü iman, sırf dille söylenen bir söz değildir ki. İman, birtakım yükümlülükleri olan bir gerçektir. Kendine özgü ağırlıkları bulunan bir emanettir. Sabretmeyi gerektiren bir cihaddır. Katlanılması zorunlu olan bir çabadır. Bu yüzden, insanların “inandık” demeleri yeterli değildir. Sınavdan geçirilmeden, bu sınav esnasında kararlılıklarını ortaya koymadan, bu sınavdan cevherleri arınmış, kalpleri berraklaşmış olarak çıkmadan sırf böyle bir iddiada bulunmakla bırakılmazlar. Tıpkı ateşin altını eriterek, saf altın madeni ile karışımında bulunan diğer değersiz madenleri birbirinden ayırması gibi -sınav anlamına alınan fitne kelimesinin sözlük anlamı, altının eritilerek saflaştırılmasıdır. Bu açıdan kelimenin kendine özgü bir anlamı, bir çağrışımı ve bir işareti vardır.- Aynı şekilde sınavlarda kalpleri şekillendirir.

Seyyid Kutub'un bu ayetlerin tefsirinde “Fî Zilal”de söylediği gibi, işte bu iman uğruna sınavdan geçirilme olgusu, yüce Allah'ın ölçüsünde değişmez bir temel, her zaman geçerli olan bir kanundur! Kimse yanlış anlamasın, hiç kuşkusuz yüce Allah, sınamadan önce de kalplerin gerçek durumunu bilir. Ne var ki, sınavdan geçirme, Allah'ın bilgisince bilinen, ancak insan bilgisine gizli olan durumları gerçekler dünyasında gözler önüne serer.

İMTİHAN İÇİNDE İMTİHAN

Kuşku yok ki, iman, yüce Allah'ın yeryüzündeki emanetidir. Bu emaneti ancak ona lâayık olanlar, onu taşıyacak güce sahip bulunan-

lar, kalplerini tüm diğer duygulardan soyutlayıp, içtenlikle ona özgü kılanlar yüklenebilir. Onu rahata ve konfora, huzur ve güvenliğe, nimet ve aldanmaya tercih edenler taşıyabilirler bu emaneti.

Bir mü'minin batıl ve taraftarları tarafından eziyetlere uğratılması, sonra kendisini savunacak, destek olacak bir yardımcı bulamaması, kendi kendisini savunup kurtaracak durumda olmaması, tağutlara, zorbalara karşı koyacak güçten yoksun bulunması da bir imtihandır. Hatta bu imtihanın en belirgin şeklidir. O kadar ki, imtihan sözü duyulur duyulmaz, zihinde uyanan ilk olgu budur. Ancak bu, imtihanın en ağır şekli değildir. Değişik şekillerde ve yöntemlerde beliren daha birçok imtihan vardır. Bunlar işaret ettiğimiz imtihan şekline daha acı ve sonuçları bakımından daha yıkıcı olabilirler.

Bir insanın kendisinden dolayı aile fertlerinin ve sevdiklerinin başına bir felâketin gelmesinden korkması, üstelik böyle bir durumda onları savunamaması, son derece acı ve etkileyici bir imtihan şeklidir. Aile fertleri ve sevdikleri ona gelip barış yapmasını ya da teslim olmasını telkin ederler. Sevgi adına, yakınlık adına eziyetlere ya da ölüme terk ettiği kimseler için Allah'tan korkması gerektiğini ileri sürerek, taviz vermesi çağrısında bulunurlar. Nitekim bu surede, bu tür bir imtihanın son derece ağır ve meşakkatlisi olan anne ve baba açısından imtihana tabi tutulmaya işaret edilmiştir.

Dünyanın batıl taraftarlarına yönelmesi, insanların onları başarılı ve zinde görmesi, herkesin onları övmesi, kitlelerin onların başarılarını alkışlaması, önlerine dikilen tüm engelleri bertaraf etmeleri, onların adına övgülerin düzülmesi, seçkin bir hayat yaşamaları, buna karşılık mü'minin ihmal edilmiş olması, sevilmemesi, hiç kimse tarafından bilinmemesi, kimsenin onu savunmaması, o hayatta pek bir şeyleri bulunmayan kendisi gibi az sayıdaki mü'minlerden

başka savunduğu hakkın değerinin bilinmemesi de çok acı bir imtihan şeklidir. Çevreden uzaklaşmak, inanç adına yalnız kalmak da bir imtihandır. Bu durumdaki bir mü'min, çevresindeki toplumların ve fertlerin sapıklığa daldıklarını, kendinise yapayalnız, garip ve kovulmuş olarak kaldığını görür.

Bir diğer imtihan şekli de var ki, onu günümüzde açıkça görmek mümkündür. Evet, bir mü'minin, ahlâki açıdan, toplumsal değer yargıları bakımından kokuşmuş bazı milletlerin ve devletlerin toplumsal açıdan kalkınmış olmalarını, uygarca bir hayat sürdürmelerini, her ferdin bu toplumlarda insanın değerine yaraşır gözetim ve korunma imkânından yararlanmalarını, Allah'ın dinine karşı çıkıp isyan ettikleri halde güç ve zenginlik elde etmelerini görmesi de üstesinden gelinmesi çok zor olan bir imtihandır.

EN BÜYÜK İMTİHAN

Bir de en büyük imtihan vardır. Nefis ve ihtiras imtihanı yani. Toprağın çekiciliği, et ve kanın ağırlığı, nimet ve iktidar ya da rahatlık ve güven arzusu. Nefsin derinliklerinde, hayat şartlarında, toplumun mantığında ve devrin insanlarının düşüncelerinde yer eden engellere ve geçit vermez önlemlere rağmen iman yolunu izlemenin, imanın öngördüğü üstün düzeye ulaşmanın zorluğu bütün imtihan şekillerinden daha ağır ve daha büyük imtihandır.

Yol uzayıp Allah'ın yardımını gecikince, imtihan daha şiddetli ve daha ağır olur. Deneme her zamankinden çok şiddetlenir, sertleşir. Bu durum karşısında yüce Allah'ın koruduğu kimselerden başkası direnç göstermez, sabretmez. Bunlar iman gerçeğini içlerine sindiren kimselerdir, bu büyük emaneti, göğün yeryüzündeki emanetini,

Allah'ın insan vicdanına yüklediği emaneti eksiksiz bir şekilde yüklenen ve gereğini yapan kimselerdir.

Hiç kuşkusuz yüce Allah, bu şekilde mü'minleri imtihan etmekle onlara azap etmeyi, sıkıntılara sokup denemekle, onlara eziyet etmeyi istemiyor. Haşa! Bu imtihan ve denemelerin asıl amacı, emaneti yüklenmek için gerçek anlamda hazırlanmaktır. Çünkü bu emanet özel bir hazırlığı gerektiriyor. Bu da ancak fiili olarak meşakkat çekmekle, zorlukları pratik hayatta tutmakla, gerçek anlamda ihtirasları yenmekle, acılara, ızdıraplara karşı hakkıyla sabretmekle, imtihanın uzun süreli olmasına ve denemenin çok ağır olmasına rağmen, gerçekten Allah'ın zaferine ya da sevabına güvenmekle mümkün olur.

Zorluklar, insan ruhunu adeta eritir, pisliklerini giderir. İçindeki potansiyel güçleri uyarır ve yoğunlaştırır. Sert ve şiddetli darbelerle döverek madenini sertleştirir, parlatır. Aynı şekilde zorlukların toplumlar üzerinde de büyük ve kalıcı etkileri vardır. Acıların, zorlukların potasında eritilen toplumlardan geriye sadece tabiat itibarıyla en sarsılmaz olanları, karakterleri en sağlam olanları, Allah'la sıkı sıkıya ilişki halinde bulunanları, O'nun katındaki iki güzelliği; zafere ya da ahiret sevabına şiddetle bağlananları kalır. Böyle bir süreçten geçen toplumlar en sonunda bayrağı teslim alırlar. Çünkü bu hazırlık ve deneme devresinden sonra artık emaneti yüklenecek niteliklere sahip olmuşlardır.

Onlar, ağır bir bedel ödedikleri, sıkıntılara karşı sabrettikleri, uğrunda birçok acılara katlandıkları, büyük fedakârlıklarda buldukları için bu emaneti teslim alırlarken, onu her şeyden üstün tutarlar.

Kanını feda eden, sinirlerini yıpratın, rahatını, huzurunu bir kenara bırakan, arzularından ve zevklerinden vazgeçen sonra eziyetlere ve birçok şeyden yoksun olmaya karşı sonuna kadar sabreden biri

kuşkusuz, uğruna bunca fedakârlıkta bulunduğu emanetin ne kadar değerli olduğunun bilincinde olur. Bu yüzden çektiği bunca acıdan, katlandığı bunca fedakârlıktan sonra bu emaneti ucuza kaptırmaz.

İMTİHAN BİR ÖDÜLDÜR

İman ve hak davasının en sonunda üstün gelmesi, nihai zafere kazanması ise, yüce Allah'ın vaadi ile garanti altına alınmıştır. Bir mü'min Allah'ın vadinin yerine gelmesinden kuşku duymaz. Ama eğer bu vaad gecikirse hiç kuşkusuz yüce Allah'ın planladığı bir hikmetten dolayıdır. Bizim onu hak etmedeki bir kusurumuz da olabilir. Sonuçta bu mutlaka iman davası için, mü'minler için hayır kaynağıdır. Hiç kimse yüce Allah kadar gerçeğe ve gerçek taraftarlarına ilgi gösteremez, onları koruyamaz. İmtihandan geçirilen, çeşitli musibetlerle denenmiş mü'minler için, Allah'ın hak davasını yüklenen güvenilir kimseler olarak Allah tarafından seçilmeleri yeterli bir ödüldür. Onları sınavarak seçmek suretiyle yüce Allah'ın imani direktiflerinin sağlam olduğuna şahitlik etmeleri en büyük onurdur.

Bir sahih hadiste Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: “İnsanlar arasında en ağır imtihandan geçirilenler peygamberlerdir. Sonra salih kişiler gelir. Bu böylece devam eder gider. Kişi dini duygularının düzeyine göre, denenmek amacı ile imtihandan geçirilir. Eğer sarsılmaz bir inanca, köklü bir dini pratiğe sahipse, imtihanın dozajı arttırılır.”

Mü'minleri dinlerinden döndürmek için onlara baskı uygulayanlara, eziyet edenlere, bu amaçla her türlü kötülüğü yapanlara gelince; onlar Allah'ın azabından kaçıp kurtulamazlar. Onların kof güçleri istediği kadar debdebeli, ihtişamlı görünsün, bir balon gibi

şişirilmiş batıl sistemleri istediği kadar sağlam ve sarsılmaz görünsün, sonunda kesinlikle yakayı ele vereceklerdir. Allah'ın vaadi bu yöndedir, her zaman geçerli olan yasa eninde sonunda bunu öngörür: **“Yoksa kötülük işleyenler bizim elimizden kurtulabileceklerini mi sanıyorlar? Ne kadar yanlış düşünüyorlar?”** (Ankebut, 4)

Hiçbir bozguncu, yakayı kurtaracağını, bu işten sıyrılacağını kesinlikle beklemez. Böyle sanan, kötü bir hüküm vermiş olur. Tasarladığı plan bozulur, düşüncesi boşa çıkar. Çünkü mü'minin imanını denemek, doğrularla yalancıları birbirinden ayırmak amacıyla imtihanı bir yasa olarak öngören yüce Allah, mü'minleri dinlerinden döndürmek için ellerinden gelen her türlü kötülüğü yapanları suçüstü yakalayıp cezalandırmayı da bir yasa olarak belirlemiştir. Bu yasa hiçbir şekilde değiştirilemez, yürürlükten kaldırılamaz ve herhangi bir bölgeyle veya toplumla sınırlandırılmaz.²⁰

KENDİNİ TEHLİKEYE ATMAMAK

İslam anlayışında “kendisini tehlikeye atmak” aslında bundan başka bir şey değildir. Konuyu biraz açalım isterseniz.

Cenâb-ı Hak şöyle buyurur: **“Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın. Yaptığınızı güzel yapın; Allah güzel yapanları sever.”** (Bakara, 195)

Buradaki mana şudur: “Allah'ın rızâsını tahsil etme imkânları önünüzde dururken, fânî dünyanın câzibesine, süsüne, gösterişine, rahatına aldanıp da gaflete düşmeyin! Ticaret, ziraat, sanat veya başka geçim yollarına dalarak din için çalışmayı, İslam'ı insanlara du-

20 Bkz. Seyyid Kutub, Fi Zilal. İlgili ayetlerin tefsiri.

yurmayı, onun bütün dinlere ve sistemlere hakim olması geği gibi hizmetleri terk veya ihmal etmeyiniz. Yoksa hem dünyanız, hem de âhiretiniz tehlikeye girer!” demektir.

Nitekim bu âyet-i kerîmenin nüzûl sebebini de beyân eden şu rivâyet, ne kadar ibretlidir: Emevîler devrinde, Allah Rasûlü'nün fetih müjdesine nâil olmak isteyen İslâm ordusu, İstanbul önlerine gelmişti. Ordunun içinde Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri de bulunmaktaydı. Rumlar, arkalarını şehrin surlarına vermiş savaşırlarken, Ensâr'dan bir zât, atını Bizanslıların ortasına kadar sürdü. Bunu gören bir İslâm askeri; “Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayınız!” âyet-i kerîmesinden hareketle ve hayretler içinde, “Lâ ilâhe illâllâh! şuna bakın! Kendini göz göre göre tehlikeye atıyor!” dedi.

Bunun üzerine Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri şöyle dedi: “Ey mü'minler! Yanlış anlaşılmasın! Bu âyet, biz Ensâr hakkında nâzil oldu. Allah, Peygamberine yardım edip dînini gâlip kıldığında biz; “Artık mallarımızın başında durup onların islâhı ve nemalanmasıyla meşgul olalım” demiştik. Bunun üzerine, “**Allah yolunda infâk ediniz de, kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın! Bir de ihşanda bulunun! Zira Allah,** (yaptığını en güzel şekilde yapan ve ihşan şuuru ile yaşayan) **muhsinleri sever.**” (Bakara, 195) âyeti nâzil oldu. Âyet-i kerîmede buyrulan “**kendi eliyle kendini tehlikeye atmak**”tan maksat; bağ ve bahçe gibi dünyâlıklarla uğraşmaya dalıp, Hak yolundaki gayretleri terk ve ihmâl etmemizdir.”²¹

İşte bu ilâhî ikâza gönülden riâyet eden Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri, Hakk'a kulluğun, Hazret-i Peygamber'e ümmet olmanın, îman nîmetiyle şereflenmenin şükür borcunu ödeyebilme endişe-

21 Bkz. Ebû Dâvûd, Cihâd, 22/2512; Tirmizî, Tefsîr, 2/2972.

si içerisinde, son nefesine kadar hiçbir gayretten geri durmamıştır. Seksen küsur yaşlarında iken katıldığı bu sefer esnâsında vefât ederek, şehîdlik mertebesine nâil olmuştur.

Alimleri bu aydınların yönetiminin zulüm ve işkencelerinden korkmaları layık değildir. Ama bunu ötesinde de bir şey vardır. Çoğu zaman alimlerimiz bu aydınlarımız, eziyet ve işkenceden korkmadıkları halde, sırf kamuoyundaki yaygın kanaate ters düşmemek için, insanlar yanındaki itibarları zedelememek için, bildikleri gerçekleri anlatmamaktadırlar. Halktan İslami hakikatleri gizlemektedirler bu insanın içini yakan acı bir gerçektir.

Bunlar zaman zaman şahsen beni de çok korkutmuşlardır. Oysa bizim zamanımızda “İnsan Hakları,” “temel haklar ve hürriyetler” konuşuluyor, fikir özgürlüğünden bahsediliyor. Demokrasi kısmen de olsun uygulamaya çalışılıyordu. Biz, bundan kırk elli sene evvel söylenese insanları ipe gönderilecek nice kelimeleri, cümleleri kullanıyoruz da hakkımızda çoğu zaman sadece fişleme işlemleri yapılıyor. Hak ettiğimiz makamlara gelemiyoruz belki, maaşımız yeteri kadar artmıyor, ama hepsi o kadar. Artık bu kadar zararını da sineye çekip dinimi anlatamadıktan sonra benim Müslümanlığım kaç para eder?

Alimlere akıntıya kürek sallayarak bir felakete gitmemelidirler. Bilakis ellerindeki bütün imkanları kullanarak İslam’a ve insanlara hizmet etmek için çabalamalıdır. Zannedildiği gibi bu çok korkunç bir şeydir değildir elhamdülillah. zamanımız her türlü fikri açık seçik konuşmaya izin vermektedir. Bu yüzden herkes doğru bildiğini münasip bir dil ile, cebir ve şiddetten uzak olarak söylemeli, insanları İslam’a davet etmeli, davet ve tebliğ vazifelerini yapmalıdırlar.

Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdur: “*Ümmetimin zalime sen zalimsin demekten korktuğunu gördüğünüz zaman onlara veda et.*”²²

Başka bir hadis-i şerif de şöyle der: “*İnsanlara öyle bir zaman gelecek ki, doğru söyleyen yalanlanacak, yalancı, emin olarak görülecek, hain ise emin görünecektir.*”

MÜSLÜMANLARA BATILILAŞMA BASKISI

Osmanlının sonunda devletin zaf'ını düşmanlarının güç ve artan kuvvetlerini gören, ummadıkları mağlubiyetlerin altında ezilen yetkililer, en zeki gençlerini, avrupaya gönderdiler. Gitsinler, araştır-sınlar, öğrensinler ve ülkeyi kurtarsınlardı amaçları. Ama daha genç ve toy olduklarını unuttular. Kendi hazinelerini yeterince bilmediklerinin, böylece başkalarının servetlerini görünce başlarının dönebileceğinin farkında olamadılar.

Gidenler orada depdebe ve şaşaa gördü. Zevk ve sefahat gördü. Maddi bir medeniyet, bir yaşam biçimi, bir örf ve adet, hatta bir ahlak anlayışı gördü. Gördüğü maddi eserlerdi. Ama o eserleri meydana getiren gerçek sebepler neydi? Hangi çaba ve gayret, hangi disiplinli çalışma, hangi irade eğitimi ve fedakarlık? Onu bir türlü göremediler kamaşmış gözlerinden!

Sandılar ki, Fransızca, İngilizce konuşurlar, içki içen, kumar oynar, dans ederlerse, metres tutar, zina eder, açılır saçılırlarsa, kendileri de o medeniyetin eserlerinden istifade ederler. Bu istifadeye kim karşı çıkıyor, engel oluyorsa, kuşkusuz o gericidir, yobazdır; dinlememeli, tepelenip geçilmeli. Hiç farkında olamadılar, bir kısım karan-

22 Ahmed, Müsned.

lık mahfillerde kendilerini besleyenlerin, büyüleyenlerin, yarınlarda tepe tepe kullanmak için bir çeşit yatırıö yaparak yetiştirenlerin.

Peki, böyle bir hayata kim karşı çıkıyor, engel oluyordu?

Cevap açıktı: İslam ve Müslümanlar! Milletin inancı, ahlakı, örf ve adaletleri, an'aneleri!

Öyleyse, tehlike tespit edilmiştir. Derhal milletin inancı, ahlakı, örf ve adetleri yok edilmeli, yerine galiplerin, medenilerin inancı, ahlakı, örf ve adaletleri yerleştirilmelidir. Bizi geri bırakan unsur ölmeli, uygarlık yaşatılmalıdır. İşte jön Türkler, bön Türkler, ittihat ve Terakiler hep bunlardı. Batılı devletlerin konsolosluklarında, gizli mason mahfillerinde ne aradıklarını bir türlü sorgulayamamışlardır!

Halk, elbette buna tepki duyarak, inançlarına sahip çıkacaktı. İşte bu çatışma, birçok kötülüğün anası oldu. Hangi birini sayalım; Önce, halkla aydın arasında meydana gelen bir çatışma, başlıbaşına bir kötülük, bir kayıptır.

Millet, bir yandan emeklilerin boşa gittiğini görüyor, başsız kaldığına yarıyor, bir yandan da zarar görmesin diye, yarım yamalak bildiği din ve örflerine, sıkı sıkıya, taassupkârane sarılıyor, her yeniliği ürkerek reddediyordu. Bu red ise, onu çağın gerektirdiği bir çok ihtiyacını karşılamaktan mahrum bırakıyor, fakirlik ve sefaletin içine atıyordu.

Ne olurdu, sadece matematik, sosyal ve fen bilimlerinin bir millet için yetmeyeceğini anlayabilseydik?

Keşke kısır bir taklitten kurtulabilseydik de, milletin dinini, ahlakını, örf ve adetlerini de öğretebilseydik!

Ama öyle olmadı. Öğrencilere akla ve fenne uymayan her şeyi reddetmeli bilimselliği(!), aydınlanmasallığı(!) öğretildi. Materya-

lizm ve pozitivizm, laiklik ve sekülerizm, çağın müsbet bilimlerinin sanki besmelesiydi. Onlar olmadan ilim olmazdı. Onlar yosa, batıl ve hurafeler vardır demekti. Din afyon yerine konuldu.

Sonuç, çöken birey, çöken aile ve çöken toplum. Ve çöken devlet. Koca Osmanlı gümbür gümbür yıkıldı!

Biz bu felaketlerden niye ibret almadık?

Bugün hala “eksikliğimiz ilimdir” diyor, cehaleti en büyük ayıp ve noksanlık görüyor, okuma yazma seferberliğine koyuluyor, her ile üniversite açıyor, ama hala dini, imanı, ahlaki ve milli kültürü ihmal ediyoruz.

Saadet ne ilimde, ne parada. O tamamen ahlaki, vicdani, kalbi bir olay. Ve biz devlet yönetiminde de, Milli Eğitimde de bundan çok uzağız. Bunu görmeliyiz artık. Görmeli ve gerekeni yapmalıyız.

KARANLIK AYDINLAR

Ama orada en talihsiz bir kesim var; aydınlar!

Bütün dünyada aydınlar halktan ve özgürlüklerden yana olurken, bu uğurda büyük fedakarlıklara katlanırlarken, acılara, ızdıraplara, işkencelere göğüs gererlerken, bu ülkede maalesef tam tersi olmuştur. Aydınlar en büyük halk düşmanlarıdır. Onları cahil sürü yerine koyarlar.

Neden böyle olmuştur?

Çünkü aydın ısmarlama ve besleme bir aydındır. Bu sistemi halka kabul ettirmek için görevlendirilmiştir. Böyle eğitilmiş, devlet imkanları bunun için kendisine bol bol sunulmuş, görevini yaptığı sürece de beslenmiş ve alkışlanmıştır.

Bu oyunun farkına varan ve halkın safına geçen gerçek aydınlar ise ya yok edilmiş, ya da yokluğa terkedilmiştir.

İşte bu besleme aydın kesiminin bütün çabasına rağmen, geniş halk kitleleri bunu kabullenmemiş, içten içe muhalefetini sürdürmüş ve kendi inanç dünyasının değerlerine elden geldiğince sahip çıkarak bu değerler çerçevesinde bir hayatı iyi kötü yaşamayı hep becermiştir. Bu yüzden halkıyla Aydınlar arasında sürekli bir çelişki ve çatışma yaşanmıştır.

İnsanımızın sağduyusu İslam medeniyetinin kazındırdığı değerlerle yapısına ters düşen girişimleri reddetmiş ve kendi tabiriyle “gavurlaşmamak” için büyük bir mukavemet göstermiştir. Buna rağmen aydınlar gelişen kitle haberleşme araçlarının önlerine koymuş oldukları çok büyük imkan ve fırsatlara rağmen, batılılaşmanın ve ona dayalı resmi ideolojinin fikir kılığı yüzünden, yabancılaşmaya tavır koyan halka pek birşey verememişlerdir. Halk irfanı ile aydın düşüncesi hep çatışa gelmiştir. Hiç şüphesiz bu çatışmada halkın irfanı aydının yabancı köklere bağlı düşüncelerini hep yenmiş, ona karşı hep galip gelmiştir.

Bizim en büyük sorunumuz işte budur. Milli Eğitim Sistemimiz materyalizme ve pozitivistliğe ayarlanmış. Ana karakteri halkın dini İslam ile mücadeledir. Milli Eğitimin açtığı fabrikalar, kafir yetiştirmeye ayarlanmış. Oradan bir Müslümanın çıkması “defolu mal” gibi bir fabrika hatasıdır. Millet bu yüzden okuldan, eğitimden, kitaptan ve okumaktan soğumuştur. Aradan geçen yıllar içinde bu hatalar kısmen telafi etse de, bilgi edinme, okuma ve yazma açısından gelişmiş ülkelerle aramızda korkunç bir fark vardır. Bu açığı kapatmanın çaresi, açığı ortaya çıkararak amaç ve faaliyetleri yok etmektir. Ama o da kolay olmuyor işte.

YENİ BİR SAVAŞ TARZI

Bugün özellikle bizim ülkemizde ve çoğu halkı Müslüman ülkelerde geçmişte benzeri olmayan korkunç bir savaş verilmektedir. Korkunçluğu, hem dahili bir savaş olmasındandır, hem de halktan kopuk tarafın çok acımasız olmasından.

Ülke haricinden gelen bir düşmanla savaşmak kolaydır. Orada dost bellidir, düşman bellidir. İçerdeki bütün Müslüman halklar birbirleri ile omuz omuza, birbirlerine hayır duada yarışa yarışla, ellerinden geldiğince hak üzerinde sabır ve sebat ederek, düşmanla aslanlar gibi savaşır. Böyle bir savaşta dindar Müslümanlarla beraber, günahkar, fasık ve facir Müslümanlar da aynı cihatta müştereken savaşır. Bu mücahitlerin birlik ve beraberliğine katkı sunar. Zahirdeki ihtilafları önler. Günahkarları intibaha getirir, ikaz eder, uyandırır.

Bütün bu faydaları nazar alındığında bu cihat mübarek bir cihattır. Kimilerini şehit ederek derecesi en yüksek bir Müslüman olarak Allah'ın huzuruna çıkartırken, kimilerini de günahattan, kusurdan kabahattan pişman edip uzaklaştırarak Allah'ın dostu bir veli kul olarak yaşamalarına sebep olur.

Ama dahilî savaşa gelince, bu savaş çok çirkin, çok pis, çok kanlı, çok zalim, çok acı bir savaştır. Çünkü dost belirsiz düşman belirsizdir. İnsanlar akıl ve basiretten çok, duygularının elinde oyuncak olmaktadır. Yaman propagandalar haklıyla haksızı karıştırmakta, insanlar istemeden ellerini mazlumların kanlarına bulaştırmaktadırlar. Bu savaşta izzet yok zillet vardır. Faide yok, zarar vardır. Sevinç yok acı vardır. Düşmanı sevindirip dostu kahreder.

Atalarımız geçmişte hep düşmanla savaşmıştır ve içte bir savaş şiddetle kınamış, nefretle karşılaşmıştır. İslam birlik ve beraberlik

dinidir, kardeşlik dinidir. Cemaat dinidir. Cemaat kalmaz ayrılmayı, fitneye düşme kabul eder. Bütün bunlara rağmen, şimdi Müslümanlar, can düşmanlarını bırakarak, kendi içlerinde birbirleriyle savaşmaya başlamışlardır. Bu çok kötü bir savaştır.

Bu Batılıların çıkardığı ve sürdürdüğü bir kötü savaştır.

Bu nasıl mı olur?

EMPERYALİZMİN OYUNU

Şimdi batıdaki kafir ülkeler artık ordularıyla İslam ülkelerini işgal etmek yerine, dinleri, fikirleri, ideolojileri, sistemleri, hayat tarzları ile İslam'ın ülkelerini işgal etmişlerdir. Birinci Dünya Savaşı'nın onlara sağladığı en büyük imkanı budur. Dolayısıyla en büyük zaferleri budur. Koca Osmanlı Devleti'ne parça parça etmişler ve her birinin başına kendisi gibi düşünen, kendisi gibi davranan, kendisi gibi yaşayan, kendisinin siyasi, İktisadi çıkarlarını devam ettiren, velhasıl kendi adına ülkesinde iş yapan insanları getirmişlerdir.

Bu yüzden İslam ülkelerinde korkunç bir krallık devam etmektedir. Cumhuriyet ve demokrasi ile yönetilen ülkelerde bile bu kavramlar içi boş kavramlardır. Gerçek uygulamada ne demokrasi vardır. Ne cumhuriyet vardır ne halkın iradesini egemenliği vardır. Sadece batının dayattığı politikalar vardır. Anayasal kurumlarla güçlendirilen bu politikalar halka arz edilir Halk ise önüne konan doğru siyaset ve sistemi kabulden başka bir seçeneği olmadan batının istek ve çıkarlarını devam ettirmek zorunda kalır.

İş böyle olunca savaşan taraflar açıkça ortaya çıkar. İslam ülkelerinde, birisi Kur'an ve sünnete dayanan, İslam şeriatını yaşamaya

çalışan, dinini devlet ve siyaset hayatında hakim görmek isteyen, gerçek Müslümanlar, birisi de batıcı ve layık olan sözde Müslümanlar olmak üzere iki grup insan çatışmaktadır. Birisinin sırtını verip yaslandığı, güç ve destek aldığı yer, İslam düşmanı batılı devletler ve ülkelerdir. Diğersinin dayandığı güç ve desteğini almak istedi ise, Allah tealadır, Allah'ın dinidir, Allah'ın kulları müslümanlardır.

Biliyorum, hemen atılıp haykıracaklar, “biz batıcı ve layık olmakla çağdaş olmuş oluyoruz?”

Biz de onlara şöyle haykıracağız, “kalbinize bakınız, burada Allah'ın dinle teslimiyeti görüyor musunuz? Devlet ve sosyal hayatın düzenlenmesinde İslam kanunlarını almaya razı mısınız? Hayatın her alanını Allah'ın iradesi ile düzenlemeye var mısınız?”

Eğer bunlara “varız” diyorsanız, siz müslümansınız, o zaman batıcılıktan ve laiklikten söz edemezsiniz. Şayet “yokuz” diyorsanız, o zaman müslümanlıktan söz edemezsiniz. Çünkü Allah'ın dini bölünmez bir bütündür, parçalanmayı kabul etmez. Onun bir kısmını alıp bir kısmını atmak bile tamamını atmakla arasında fark yoktur. Dolayısıyla İslam'da laiklik yoktur. Çünkü hayatın her alanını İslam'ın bir hükmü kuşatmıştır. Müslüman'ın hayatında İslam'ın hükmünün olmadığı boş bir alanda zaman yoktur ki onun laiklik doldursun. Bu gerçekleri bilmeyenler, öncü otursun İslam'ı okuyup öğrensin, kendi müslümanlıklarının bir sorgulamasını yapsın. Gerçek bir Müslüman olup olmadığını görürsün. Bunu kendi vicdanına sorsun. Fetvasını kalbinden istesin.

Evet, ülkemizde dinine değer vermeyen, lakayt ve laubali çok Müslüman vardır. İslam nedir, Kur'an nassı bir kitaptır. Allah kendisinden bu dünya hayatında neler istemektedir. Ferdi ve işte mali vazifeleri nelerdir? Bunları bilmeden, bilmek istemeden, merak dahi

etmeden, Allah'ın istediği gibi değil,, kendi keyfince yaşayan,, artırdan başka müslümanlıkla bir alakası olmayan çok insan vardır. belki de çoğunluğu bunlar teşkil etmektedir. Bunlar bizim muhatabımız değildir. Çünkü bunlar müslümanlıkla savaşımazlar. Suçlarını günahlarını itiraf ederler. Boyunlarını büker otururlar.

MÜNAFIK BİR AZINLIK

Ama ülkemizde bilinçli bir azınlık vardır ki, aslında İslam dininin hayatlarında hiç bir yerinin olmadığı çok iyi farkındadırlar. Dini sevmeyenler, dindarı sevmeyenler. Hayatlarını batı tarzında yaşarlar. İslam'ın buna müdahale etmesine şiddetle karşı çıkarlar. Düşüncelerinin İslam akaidi ile bir alakası yoktur. İbadet hayatlarının bayram ve cenazeden öte bir görüntüsü yoktur. Şeriatla, yani İslam hukukuyla bağlarını zaten çoktan kesmişlerdir. Hatta İslam hukukunu, onun aziz şeriatını çağdışı görürler. Ortaçağın karanlığı diye nitelerler. Ondan da onu yaşayan Müslümanlardan nefret ederler. Müslümanlığın bıraktığı boşluğu, batıdaki felsefi düşüncelerle ve batı hukukuyla doldururlar. Yaşam tarzlarıyla batılı bir kafirden farkları yoktur. Ahlakları da aynen onların ahlakı gibidir. Bu yüzden onların yaşadığı bütün problemleri derinden yaşarlar. Aslında bunlar hiç de mutlu değildirler. Sevgiyi unutmüşlardır. Onlar bir araya getiren, arzularını, şehvetlerini, keyiflerini özgürce yaşamak istemeleridir.

Şimdi şu hakikatı açık seçik ortaya koyalım. Eski tabirle “frenkleşmiş, avrupalılaştırmış”, yeni deyimle “batılılaşmış” bu materyalist, pozitivist, laik sözde Müslümanlar, İslam'a ve Müslümanlar'a gayri müslimlerden daha düşman ve daha zararlıdırlar.

Bu sözümü reddedenler öneririm: “İsterseniz şu örneklere bakarak bir daha düşününüz!”

DİNDEN TİKSİNENLER

Fatih Çekirge anlatıyor: “Adını vermiyorum. Emekli bir büyükelçi. Bir hafta önce Dışişleri Bakanlığı müsteşarlığından bir telefon geliyor:

- Sayın Dışişleri Bakanı, emekli olan büyükelçiler onuruna bir resepsiyon verecekler. Siz de davetlisiniz...

Emekli büyükelçi soruyor:

- Davet eşli mi?

- Bilemiyorum. Sanırım.

Ve büyükelçinin cevabı:

- Kusura bakmayın, ben türbanlı bir bakan eşinin davetine gelmiyorum. Lütfen bunu böylece bildiriniz.

Aslında o resepsiyonun ardından Cumhurbaşkanı'nın da bir daveti vardı. Olayın detaylarını dün Hürriyet Gazetesi'nde Uğur Ergan'ın haberinden öğrendik. Merak ettim. Acaba protesto eden büyükelçiler bu durumu bakanlığa nasıl bildirmişlerdi?

Aynen az önce aktardığım gibi. Açık ve altı çizili bir protestoyla. Yani mazeret yok.

“Türbanlı bakan eşinin olduğu yere gelmiyorum” diyen bir protesto. Hepsi değil ama bir bölümü gelmeyeceklerini bu üslupla aktarmışlar. Peki şimdi bu ne anlama geliyor?”²³

23 <http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/8252474.asp?yazarid=17>

Yetmediyse bir iki hatırlatma daha yapalım:

Baykal mesela... Seçimde türbanlılardan oy istemişti bu sorunu çözmek için. Şimdi verdiği sözün “laik rejimi değiştirmeye kalkışma” olduğunun yılmaz mücadelesini veriyor.

Ve rektörler... Türban serbest olursa yok derslere girmeyeceklermiş, yok hak ettikleri notu vermeyeceklermiş vs. vs.

Zaten türbanı yasaklayan bir kanun yoktu ki...

İşte şimdi anayasa değişikliği ile serbestlik katlandı, katmerlendi. Bir kısmı hala direnerek suç işliyor.

Ve laikçi, ulusalcı, sosyalist çevre.

Güya dünyada özgürlüğün temsilcileri. “Dogma”dır diye dine karşı çıkanlar, “ilkelerinden asla vazgeçmeyeceklerini” söyleyerek çağdaş “dogma”lar icat edip duruyorlar.

Halk bunların neresinde?

% 80 halk, melül mahzun bakıyor. “Bunlarla mı biz demokrasiyi geliştirecek, ekonomiyi geliştirecek, özgürlükleri geliştirecek, adalet ve eşitliği geliştirecek, gelir dağılımını düzeltecek, işsizliği önleyecek, bilimi geliştirecek, maddî manevî kalkınacak ve çağdaş uygarlık seviyesine ereceğiz?” diye hayıflanıyor...

“Yazık emeklerimize, yazık vergilerimize, yazık ülkemize, yazık ecdadımıza, yazık uygarlığımıza” diyor halk.

Olay yeterince tartışılmış ve vuzuha kavuşturulmuştur. Bunlarla en azından bu “halkın değerleri” konusunda uzlaşamayacağı da anlaşılmıştır.

Aslında herkes bilir ki eğer ortak değer demokrasi ise, eğer gerçekten öyleyse, geriye kalan halkın iradesine saygıdan başka bir şey değildir.

Bu da, iktidarın elindeki yasal yetkilerini halkın çoğunluğunun isteği doğrultusunda kullanması demektir. Demokrasi bu değil mi?

Yasa çıkana kadar herkes fikrini söyler. Ama çıktıktan sonra da herkes ona uyar. Uymayanlar da olabilir. Tabii bedeline katlanmak kaydıyla.

Oyunun kuralı bu değil mi?”

SAFLAR BELİRLENMELİ

Her meselenin başı, önce bu tespiti yapmaktır. Savaştaki amaç ve sonuçtaki zafer hep bu tespit üzerinden olacaktır. Saflar bu tespit üzerine kurulacaktır. Herkes yerini buna göre alacaktır.

Buna göre Müslümanlar'ın işi çok zordur. Çünkü İslam ülkelerinde halkın % 99'u müslümandır deniliyor. Halbuki bizim tespiti-mize göre bu rakam nerdeyse yüz doğumların altına düşmektedir. Zorluk burdadır. Bu kadar az bir gerçek Müslüman, devleti ele geçirmiş, gücün başına oturmuş, millet adına bütün yetkileri kullanan sözde Müslümanlar ile mücadele içindedir.

Bu mücadelenin nihai sonucunu, ortada kalmış, dinini, dilini, tarihini, medeniyetini bilmeyen, bu yüzden günahları sebebiyle adı “fasık” veya “facir”e çıkmış Müslümanlar'ın duruşu belirleyecektir. Eğer özde Müslümanlar, çok ciddi çabalar sarfederek, bu cahil ve günahkar kardeşlerini, batıcı laik sözde Müslümanlardan kurtarabilir de kendi saflarına çekebilirlerse, yani dinlerini yeterince bilen ve

iflasta yaşadıklarını anlayan samimi Müslümanlar haline getirebilirlerse, mutlak zaferi kazanmış olurlar.

Bugün verebileceğimiz en büyük mücadele, kayadan parça koparır gibi, toplumun içinden tek tek insanlarla ilgilenerek, onları eğitmek, irşat etmek ve dinlerine döndürmektir. Bu mücadelenin aslı insan kazanma sanatından geçmektedir. Tek tek veya toplu olarak tekrar tekrar insanlara dinlerine tarihlerini, kültür ve medeniyetlerini anlatmak ve kendilerine özlerine dönmeye davet etmek. Bizim cihadımız bu ilim, kültür sanat mücadelesidir. Mücadelemizin ana sahası eğitimidir.

Bu yüzden bu dava için çalışan herkes çok kıymetlidir. Birbirlerini tanımaları, sevmeleri ve saymalarını, davaları adına birbirlerini desteklemeleri gerekir. Budala dava ahlakımız adına en öncelikli meselemizdir. Özellikle de bu zamanda.

İŞİMİZ KOLAY DEĞİL

Maalesef kendi memleketimizde karşımızda kendi kafir ideolojisini ve ona dayalı bir düzeni “din” edinmiş bir zümre var.

Dinlerine ne kadar bağlı olduklarında da aslında şüphemiz var. Bir müslümanın dinine bağlılığı kadar olmadığı kesin.

Zaman zaman çifte standartlara rahatlıkla kaydıklarından anlıyoruz bunu. Zaman zaman en amansız düşmanlarıyla (!) bile bir araya gelebiliyor ve adını “irtica” koydukları ortak düşmanları “İslam” ile savaşı telkin edebiliyorlar birbirlerine.

Mesela sosyalist ve bölücü terör örgütü PKK'nın sistemin elitlerine “irticaya karşı beraber savaşalım” dediğini duymuştuk da, onların cevabını açıkça duymamıştık. Ama şimdi “Ergenekon” sayesinde

öğreniyoruz ki bunun görüşmeleri bile gerçekleşmiş o elitlerce belli bir süreç içerisinde ve eylemler yapılmış bu doğrultuda.

Bu zorba elitlerin gücü, halkın ellerine emanet verdiği makam, para ve silahtan kaynaklanıyor. Eğer bunlar “iktidar” demekse, halk bunu onlara böyle teslim etmedi. Yani bu iktidar, gasp edilmiş bir iktidardır. Çünkü halkın iradesini temsil eden iktidar, Meclistir. Ama onlar, meclise kafa tutmakla övünüyorlar maalesef.

Kendi yetkisini kullanamayan aciz Meclis ne kadar kınanmayı hak ediyorsa, yetkisiz güç kullanan zorbarlar da en azından o kadar kınanmayı hak ediyorlardır.

Böyle bir ortamda bir müslümanın dinini yaşama ve yaşatma mücadelesi elbette kolay olmayacaktır. Çünkü bu azgın zorbarlar hak hukuk tanımayınca, geriye yapabilecekleri sadece eziyet ve işkence kalıyor.

Tarihin her devrinde de böyle olmamış mıdır?

Haklı bir davaları olmayan, davalarına haklı olarak bir imanı bulunmayanlar için, sadece maddi menfaatler ve şehvetler saikiyle hareket eden zorbarlar için fikir mücadelesi yoktur.

Onlar fikrî mücadele etmiyor, tartışmıyor, düşünüp akletme gereğini duymuyorlar. Çünkü imanın zaferi karşısında aldıkları yenilginin farkındadırlar.

Bu yüzden zorbarların ellerinde sahip oldukları tek silah kalıyor geriye: kaba kuvvet, eziyet ve işkence. Ve öldürme. Faili meçhul cinayetler yani...

Bizimse en büyük gücümüz imanımızdır.

Biz, bizi yaratan Allah Teâlâ'ya kesinlikle iman ediyor ve O'nun bizden sadece İslam ölçüleri içinde kulluk istediğini biliyoruz.

Allah Teâlâdan yana güven içinde olduğumuz kadar, yolumuzdan da eminiz. Bu imanla yaşadığımız zaman, dünya mutluluğu kadar ahiret mutluluğunu da kazanacağımızı biliyoruz. Sonumuz hayırlıdır bizim, istikbalimiz parlaktır. Bu açıdan inancımızda bir sarsılma olamaz.

Zaman zaman nefs-i emareden kaynaklanan dünyevi bazı düşük arzular ve şehvetler kalbimizi yoklamıyor değil. Bazen şeytanlar, cinler ve ifritler de yokluyor ve bizi yolumuzdan alıkoymak istiyorlar. Ama ikna edemiyorlar. Bazen çalımlarıyla yere düşürseler de yoldan bütün bütün ayrılmaya ikna edemiyorlar.

Çünkü Allah Teâlâ ile irtibatlı olan ve Kur'an-ı Kerim okuyarak, helal lokma yiyerek, nafile namaz, oruç, sadaka, zikir, fikir gibi ibadetlerle bu bağı kuvvetlendirmek için çabalayan mü'minler, Kur'an-ı Kerim'de ve Resulullah (sav) Efendimizin hayatında benzeri olaylar için bir çok örnekler, emirler ve tavsiyeler buluyor ve o ayetlerle, o hadis-i şeriflerle yaralarını merhemliyorlar. Aldanmıyorlar bütün bütün, aldırılmıyorlar zorluklara, pabuç bırakmıyorlar kuru gürültülere. Selam olsun onlara! İnsanlık onurunu yüz akıyla taşıyan müslümanlara selam olsun.

Adımlarını sağlamca yönlendirenin, yolunu aydınlık olarak belirleyenin Allah Teâlâ olduğunun bilincinde olan bir inanmış kalp, Allah'a bağlanmış bir kalptir. Allah'ın varlığı, otoriter ve egemenliği hakkında şuur düzeyinde asla yanılgıya düşmez bir kalptir. Böyle bir bilinç taşıyarak Allah'ın yolunu takip eden bir kalple, söyler misiniz, hiç tereddüt geçirme veya sapma bir arada olabilir mi?

Yoldaki engeller ne kadar zor ve aşılmaz olursa olsun, bu yolda pusu kuran zorbalara ne kadar güçlü olursa olsun durum değişmeyecektir. Biz Nuh gibi, İbrahim gibi, Musa gibi, Zekeriya, Yahya ve İsa

gibi peygamberlerin -salât ve selâm üzerlerine olsun- verdikleri mücadele ve edilen tehditlere nasıl cevap verdiklerini oluşlarını okuya geliyoruz Kur'an-ı Kerim'mde...

Kalp böylesine bir inanç ve bilinçle sağlam olduktan sonra, evet böyle bir durumda yeryüzünü parsellemiş tağutların savurdıkları tehditlere aldırış bile etmez. Herhangi bir saptırma girişimine eğilim göstermesi ya da tehdide boyun eğmesi asla düşünülemez. O, yeryüzünün tağutlarına ve iktidarlarına, büyüklük taslama ve şımarma aracı olarak sahip oldukları güç ve kuvvete de küçümser bir gözle bakmaktadır.

Bu şekilde Allah'a bağlanmış bir kalbi ne korkutabilir ki? Şu zavallı kullar onu nasıl korkutabilirler?

Ve ey zamanın zorluğundan şikayet eden nefsim ve kardeşlerim, bizim zamanımız hangi Peygamberin zamanından daha zor bulunmaktadır ki? Ankebut suresi başında herkesi imtihan edeceğini söyleyen Allah Teâlâ, acaba bizim için bu kanununu değiştirir diye mi baklıyoruz? Eğer öyleyse, sorun burada demektir. Sorun bizim kalbimizde. Kalbimizdeki imanda...

Allah Teâlâ bizi Müslüman kıldığına göre, bu nimetin büyüklüğünün farkına varmalıyız önce. Bunun farkına varmak, her musibetle sınayı kolay gösterir. Öyleyse varsın zor zamanlarda ve zor şartlarda sınava sürülmüş olalım; imana teşekkür adına kesinlikle sabredeceğiz, dayanacak ve direneceğiz, görevimizi bırakmayacağız, zaaf göstermeyeceğiz, sarsılmayacağız, davamızın gerçekliğinden kuşku duymayacağız, birbirimizle yersiz çekişmelere de girmeden elimizden geleni yapmaktan geri durmayacağız, yolumuzdan sapmayacağız.

İçimizden ve dışımızdan bazı çatlak sesler duyabiliriz: “Biz böyle yapacağız ama, bakalım arkadan gelenlerimiz olacak mı?”

Bu nasıl bir düşünce böyle? Böyle düşünmekle davamızın hak olduğu inancı asla bağdaşmaz. Allah Teâlâ'ya tevekkül ve itimatla, tefviz-i ümur ile bu vesveseler asla bir arada olmaz. Eğer oluyorsa, sorun burada. Burada bizim kalbimizde...

Hem ey nefsim ve dostum, arkaya niye bakıyorsun ki? Yolun haksı devam edeceksin. Başkası gelir ya da gelmez, o onların sınavı. Onu senden sormazlar ki? Bak mücahit şair ne diyor:

“Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz.

Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz;

Düşer mi tek taşı sandın harim-i namusun,

Meğer ki harbe giden son nefer şehid olsun.

Şu karşımızdaki mahşer kudursa, çıldırsa,

Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa,

Bu altımızdaki yerden bütün yanardağlar

Taşıp da kaplasa âfakı bir kızıl sarsar,

Değil mi cephemizin sinesinde iman bir;

Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;

Değil mi ortada bir sine çarpıyor, yılmaz,

Cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz!”

BU SİSTEMLE HESAPLAŞMA

YENİ BİR DÜNYANIN EŞİĞİNDEYİZ

Biz istesek de, istemesek de yeni bir dünyanın eşikindedeyiz. İslam alemi bugünlerde doğum sancısı yaşıyor. Çetin günlerden geçiyoruz.

Etrafımızda, bırakın uzak diyarların insanlarını, kendi evlatlarımız bile küfür ve irtidat (dinden dönme) alevleri içinde yanarken, bir itfaiyeci sancısıyla ateşlere koştuğumuzu söyleyebilir miyiz? “Ben bana düşeni yaptım” huzuru ile oturabiliyor muyuz?

Biz uzağımızdan bile sorumluyuz yakınımız kadar. Aslında Resulullah (sav) Efendimiz gibi biz de oturamamalıyız yerimizde, en az yılda iki sefer düzenlemeliyiz etraf beldelere, memleketlere. Ya bizzat gitmeliyiz, ya da bu iş için yetiştirilmiş bir gideni maddî imkanlarla donatarak “manen” gitmeliyiz. Malum, “sebepe olan, yapan gibidir.” Malum, “*Bir gaziyi donatan, onun cihad sevabını aynen alır.*”

Sevgili Peygamberimiz yerinde duramıyordu. Mekke dönemi daha çok ferdî tebliğlerle geçti. Medine’de her sene en az iki sefere çıkardı. Savaşır veya sulh yapardı. Maksat İslam’ın her yere ulaşmasıydı.

Onun bu perişanlığı karşısında kızı Hz. Fatıma annemizin nasıl ağladığını hatırlıyoruz değil mi?

“Niçin ağlıyorsun sevgili kızım?” sorusuna, “Ey Allah’ın Rasûlü! Ey sevgili babacığım! Seni rengin solmuş ve elbiselerin çürümüş olarak görüyorum. Bundan dolayı ağlıyorum...”

Yani O, “Sen hep böylesin, dünyada bir rahat yüzü görmedin” demek istiyordu.

Resûl-ü Ekrem ise şöyle diyordu: “*Ey Fatıma! Ciğerparem ağlama, Cenab-ı Hak senin babanı öyle bir işle vazifelendirmiştir ki yer yüzünde çamurdan yapılmış hiçbir ev, kıldan yapılmış hiçbir çadır ve hiçbir otağ kalmayacaktır ki Allah o işle oraya ya izzeti ya zilleti sokacaktır. Öyle ki gecenin vardığı gibi o noktaya varacaktır.*”

Evet, bu din dünyanın her bir yanına ulaştırılacaktır. Sorumluluk budur!

Peki ama Resulullah (sav) Efendimizin ölümüyle dava bitti mi?

Hayır!

Madem ki Sevgili Peygamberimiz vefat etmiştir, öyleyse kim yapacak bu işi şimdi?

Cevap bellidir aslında: Onun Ümmeti. Yani biz.

Peki bu davaya göre biz neredeyiz?

İmanımızın şükrünü bilfiil ifa edebiliyor muyuz? İmanımızın gereğini bir güzel yapabiliyor muyuz?

Hayır!

Belki de varlık yokluk savaşı veriyoruz.

Peygamberimizin Sahih-i Müslim’de geçen: “*Rabbimden anneme istiğfar edeyim diye izin istedim, ama izin vermedi*” sözü ciğerimi o kadar yaktı ki...

Hele Ebvâda annesinin mezarı başında içten ve derinden ağlamasını, hıçkırıklarla gözyaşı dökmesini hatırlayınca, gözyaşlarımı tutamadım...

Bu yangın yüreğimde alev alev iken, bir kere daha imanımdan dolayı Rabbime hamdimi, şükürümü yeniledim.

Ne dersiniz, bu iman ve İslam nimetin kadrini yeterince takdir edebiliyor muyuz?

Eğer “evet” diyorsak, yerimizde duramamamız gerekir. Davranmamız gerekir dünya çapında. Kimse “anam babam kafir öldü” diye ağlamasın yüreği zonklaya zonklaya...

Ama biz kendi beldelerimizdeki çocukların derdine düşmüşüz. İşimiz zor. Hem de çok zor.

BU SİSTEM DEĞİŞMELİ

İslâm'ın ilk halifesinin konuşmasında şu cümleler geçiyordu: “Doğruda olduğum müddetçe bana yardım ediniz. Yanlışta olursam, beni düzeltiniz.”

Bilirsiniz, üzerinde on dört yamalık bulunan eski cübbesini çıkarıp yeni cübbesiyle hutbeye çıkan Hz. Ömer, “Ey cemaat! Dinleyin ve itaat edin.” diyerek söze başlar.

Selman-ı Farisî, “Dinlemiyoruz ve itaat etmiyoruz.” der.

- Neden?

- Bize düşen ganimet kumaşından bir cübbe çıkmadı. Sana nasıl çıktı?

Hz. Ömer'in hesabı hazırdır:

- Kalk konuş Abdullah!

Oğlu Abdullah kalkar konuşur:

- Payıma düşen hisseyi babama verdim. Cübbe öylece çıktı.

Sahabinin cevabı da nettir:

- Şimdi konuş, dinleriz; emret, itaat ederiz...

Aradan asırlar geçti. Gün geldi, devran döndü, zaman, Müslümanlar zayıfladı. Tabii ilimlerde ve teknikte güçlenen batı, birlik içinde saldırarak Müslümanları yendi. Ülkelerini işgal etti. İlk yaptıkları iş, yukarıda fazilet örneklerini sunduğumuz halifelîği ve onun tabi olduğu şeriatı kaldırdılar.

Yerine neyi koydular?

Bize göre can düşmanımız Batılıların yönetim biçimini ve dinsiz/laik hukukunu koydular. Elbette ki yerliler eliyle. Ama anlamadan, ya da işlerine gelen kadarı ile uyguladılar.

Taklitten ne beklersiniz ki?

Ne attığımızın adamı olduk, ne aldığımızın adamı.

Geçmiş inkar karanlığında, gelecek tecrübesizlik karanlığında kaldı, bize bir ışık verip de önümüzü aydınlatmıyor. Afrika'nın ilkel kabilelerine döndük maalesef...

Şimdi cumhuriyet varmış, demokrasi varmış. İnsan hakları ve hürriyetleri, evrensel hukuk, hukukun üstünlüğü, sosyal devlet vb. gibi bayraklarının kaldırıldığı çağımızda aptal ördekler gibi yürümesini bilmeyen bir rejime erişmişiz. Bizim ülkemiz de altına imza atmış evrensel değerler ve insan hakları ile özgürlükleri ifade eden kimi yasalar altına. Güya çağdaş devlet olmuşuz böylece.

Ya uygulama...

Uygulama fecaat! Devrim kana doymuyor.

Vatani kurtarıırken verdiğimiz şehitlerin sayısını kat be kat geçen katliamlarda kurbanlar veriyorduk maalesef. Tarife sığmaz acı-

lardı yaşanan. Tekerlekli istiklal mahkemeleri geçtiği her şehirde darağaçları dikiyordu. Takriri sükunlar cinayetlerin gizlenmesine sebep oluyordu. Her darbeye insanlar vatanlarından gurbetlere aç susuz fırlatıp atıyor, sürgünler sülale boyu sürüyordu. Millet karda kışta telef oluyor, gittikleri yerde kıran geçiriyor, acıları asırları saracak öletler yaşanıyor, ağıtlar yakılıyordu.

Tek patinin diktatörlüğünü “cumhuriyet” diye kutlamak zorundaydık. Aman ne zillet...

Derken bir şeyler oldu.

Bize başımızdakilerden daha müşfik ve merhametli Batılıların tazyiki ile ülke siyasi sebeplerin getirdiği zaruretler sebebiyle çok partili demokrasi devrine geçmek zorunda kaldı.

Halk ilk rahat nefesi böyle aldı.

Aldı ama o dönemin adı demokrasi olsa da halk yine yoktu yönetimde. Demokrasi, tıpkı cumhuriyet gibi hikaye idi.

Ama ne de olsa nefes aldırın bir hikaye.

ESKİ TÜRKİYE

Bir zamanlar bir Başbakan'a İLK SAN yolsuzluğunu soruyorlar. Cevap: “Verdimse ben verdim, kime ne?”

Kimse üstüne gidemiyor! Medya sus pus!

Yine, adama Danıştay'ın “yürütmeyi durdurmasına” rağmen yasak arazide üstelik bir ormana da kıyarak yapılan üniversiteyi açarken, açılışın hukukiliğini soruyorlar. Cevap:

- Ben açtım oldu!

Var mı itirazı olan?

Ne Medya, ne her yerde zıp pırt ortaya çıkan Mimarlar Odası, ne Geziciler, ne çevrecilerden vs. ses yok.

Devletin valisine Bolu'da bir depremzede yaklaşıyor ve kışın soğukta donduklarını, çadır istediklerini söylüyor. Vatandaş üşürken, kendisinin nasıl sıcak yerlerde yattığını soruyor.

Cevap nedir biliyor musunuz?

Ağzının üstüne bir tokat!

Oysa hak ve hürriyet ortamını, devletin kendisi temin edecektir. Ama nerde! Burası eski Türkiye'dir!

Şehrimizin en eski usta gazetecilerinden birisi olan Ali Fahri Şirikçi Beyden bizzat duydum. Yaşadığı şehre Ankaradan bir bayan muhasebeci müfettiş gelir. Vazifesi Maliye'yi teftiştir. Oğlunun genç ve güzel nişanlısı da izin almıştır, gezmek için onunla beraber gelmiştir. Şehre gece inerler. Garajlardan bir taksiye binerler. Kadıncağz biraz sonra başına geleceklerden habersiz, yanında gelininin varlığından mutlu olduğundan neşeli bir şekilde şoföre, adını bir şekilde duyduğu “Falan otele lütfen” der.

Meğer o falan otel şehirde kötü şöhreti ile bilinen bir otelmiş. Terbiyesiz şoför onları indirir indirmez, arabasını doğruca “D.....” Karakoluna sürer ve kendisi gibi ayarı bozuk ahlaksız polislere “... otele iki mal düştü” diye müjdeyi(!) verir.

Gece biraz geçince, ahlaksız terbiyesiz vicdansız cahil polisler de harekete geçerler. O iki kadını, “fuhuş için şehre gelen kadınlar” zannı ile apar topar otelden alarak karakola götürürler. Korku içinde neye uğradıklarını anlamaya çalışan zavallı kadınlar, göz yaşları içinde yemin billah ederek gerçeği anlatırlar. Ama şehvet akıllarını başlarından

alan pis sarhoşlar inanmazlar. Sözlü tacizlerin yanına elle yapılan tacizler de başlamıştır. Neye uğradıklarını şaşırان kadınlar ağlar, inler, yalvarırlar, ama nafile, sarhoş polislere söz dinlemezler. O zaman karakollar bambaşkadır. Şimdiki gibi iletişim imkanları da yoktur.

Nihayet vaziyetin fenalığını anlayan müfettiş hanım son bir kere daha yalvararak der ki: “Tamam, anlaşıldı. Bu kötülüğü yapacaksınız. Fakat size yalvarıyorum, ne yapacaksanız bana yapın. Lütfen oğlumun nişanlısı şu bakire gelinim olacak yavruma kıymayın. Onu kirltmeyin. Durumun nezaketinden dolayı size söz veriyorum, sizden asla şikayetçi de olmayacağım.”

Hiç gözünün yaşına bakmaz, yalvarmalarını dinlemez, son teklifini de kabul etmezler. İkisine de, insanları ve haklarını koruması için devletin yaptırdığı binada, insanları ve haklarını korumak için görevli devletin polisleri, devletin en güvenli yerlerinden biri olması gereken karakolda, yani devlet dairesinde o iki masum iffetli kadına sabaha kadar tecavüz ederler.

Sabah olup ortalık ağarınca iş de aydınlanır. Olay karakol binasından Vilayete kadar uzanır. Vali bey perişan olmuş devletin üst düzey saygın bürokratını ve kendisini kaybetmiş zavallı gelin adayını kendi odasında ağırlar ve mümkün olmadığını bile bile vaziyetin gereği diye teselliye çalışır. Halkın haberi olursa durum kötü olur endişesi ile vaziyet gizlenir. O işi yapan alçak polisler apar topar toplanarak şehirden uzaklaştırılıp sürgün edilir.

Fakat nasıl olmuşsa olmuş, gazeteciler bir şekilde olaydan haberdar olmuştur. Vilayete toplanırlar. Vali bey onları odasına alır. Bana anlatan gazeteci Ali Fahri Bey diyor ki:

“Vali olayı anlattı ve durumun nezaketinden ötürü bizden yazılmamasını istedi. Fakat bu ne derece etkili olur bilinmeyeceğinden bizzat mağdur müfettiş hanım gazetecilere ağlayarak şöyle yalvardı:

“Lütfen, kızım için yazmayın. Ben neyse, olan oldu, yaşımla başımla bunu atlatabilirim. Fakat bu nişanlı genç kızım bu iş basına düşerse bunu kaldıramaz. Canına kıyar. O zaman hepimiz bir daha mahvoluruz. Lütfen arkadaşlar...”

“Biz de yazamadık” diyor gazeteci, sanki hüznü ve utançı saklamak için yılların acısıyla kıvrım kıvrım çizgilerin oluştuğu yüzünde donuk bir ifadeyle.

Dünkü Türkiye buydu işte.

En güvenli yer olması gereken karakola düşenlerin her şeyi tehlikede idi. hayatımda çok acı karakol hikayeleri dinlemişimdir. Ama bizzat başıma geleceğini nereden bilebilirdim ki?

Ya şimdi?

Şimdi valiler halka tokat atabiliyorlar mı?

Karakollarda işkence var mı? Tecavüz var mı?

Yoksa “işkenceye sıfır tolerans” mı geçerli?

Yolsuzluk yapanlar “yaptımsa ben yaptım” diyebiliyorlar mı?

“Hayır” diyorsanız, işte yeni Türkiye’ye hoş geldiniz demektir.

İŞKENCE OLAĞAN İŞLERDENDİ

Az önce “Ama bizzat başıma geleceğini nereden bilebilirdim ki?” demiştim. Meak ettini değil mi?

Anlatayım. Hayatımın en acı yolculuğunu da yine bir Diyarbakır yolculuğunda yaşadım. 1970 – 1971 eğitim yılında biz bir piyes oynamıştık. Piyes Alpaslan ve Malazgirt ile ilgiliydi. Benim rolüm de Alpaslan'ın Diyojene elçi gönderdiği amcası idi.

Piyes çok beğenilmişti. Defalarca oynamıştık. O sene yaz tatilinin ortasında bir mektup aldım. Mektup okuldan geliyordu. Sıkıyönetim komutanlığı, Malazgirt zaferinin 900. yılı münasebetiyle bu piyesi oynatmak istiyordu. Bu yüzden piyeste rolü olan herkes çağrılmıştı.

O zaman babamın görevi Andırın kazasının Kaleboynu köyündeydi. Babam merhum tam beş tane ellilik vererek beni yolcu etti. Adana üstünden Diyarbakır'a yola çıktım. Siverek'ten bir yolcu bindi yanıma. Benden daha yaşlı ama genç biri. O zaman otobüsün ön kapısı önünde biri iki, biri tek kişilik iki koltuk olurdu. Biz iki kişilikteyiz. Önümdeki muavine aitti. Yan koltukta da bir genç var. Mardinli veya Van'lı. İzmir'de çalışmış, annesiyle dönüş yapıyordu şehrine. Gece uyumuşuz. Annesi ve kendisi şöförün hemen arkasında. Yani bizim sol yanımızda.

Bir ara bir dokunmayla uyandım. Baktım koltuk arkadaşım aranıp duruyor.

- Hayırdır, dedim.
- Cüzdanım yok, dedi.
- Allah Allah! Nereye gider ki.
- Arıyorum ama bulamıyorum.
- Kalktı, arkaya baktı. Yok. Şöföre:
- Biz uyurken durduk mu, dedi
- Evet, bir yerde.

- İnen oldu mu?

- Oldu ama cüzdandan lafı olmadı.

Devam ediyoruz yola. Bu konuda konuşup duruyoruz. Adam evhamlı biri gibi. Dedim ki:

- Ben de seninle beraber uyuyordum. Ben almadım. Ama insanlık hali içinde bir şüphe varsa, gel beni ara.

- Yok canım, olur mu öyle şey?

- Olur olur. Ben gücenmem. Ara istersen.

- Yok hemşehrim. Senden hiç ummam zaten.

- Sen bilirsin ama ben gücenmem, bundan emin ol.

- Gerek yok. Sen alsan zaten böyle demezsin.

Neyse, otobüs o zaman yeni açılan Dağkapı terminalinde durdu. Şehirden bir hayli uzaktı. Biz gece geç olmadan okulumuza varsak diyoruz. Çünkü belli bir saatten sonra sokağa çıkma yasağı var. Malum 12 Mart muhtırası dönemi.

Otobüs durdu, biz eşyamızı almak için indik. Çünkü otobüs Van'a kadar gidecek. Benim küçük bir çantam var. Tam onu aldım, baktım etrafımız polis sarılı. Polislerden biri:

- Beyler, aranızdan birinin parası çalınmış, şikayet var. Arama yapacağız. Hep beraber polis merkezine gelin.

Ben arkadaşşıma baktım. Baş eğik.

Hep beraber merkeze vardık. Bu arada yüreğim cız etti. Çantamın içinde büyük bir bıçağım var. Gençlik işte, o da bizim havamızdı. Ya onu görürlerse?

Bizi sıraya dizdiler ve iyi bir nasihatta bulundular. "Kim almışsa parayı çıkarsın. Sonra daha kötü olur".

Kimsede ses yok.

Oradaki polis dedi ki: “Arkadaşlar, bunu hemen halledelim. Yoksa uyuyan arkadaşlar uyanırsa sizin için çok kötü olur.”

Ses yok.

Derken arama başladı. Benim yanımdaki adamın bavulunun cırcır açılmadı. Adam telaşla uğraşırken, daha da karıştırdı. Ben hemen belki bir güven verir de çok aramaz diye polise “bari bu arada benimkini ara” dedim.

Tam ararken adam “açtım” dedi. Polis de beni bırakarak tekrar ona yöneldi. Hamdolsun bıçaktan yırtmıştık. Bir şey bulamadılar. Bu arada uyuyanlar da uyandı ve orası iyice polis doldu.

En sonunda bir polis, “Bu adamın yanındaki, önündeki ve arkasındakiler bizimle gelsin, diğerleri burada kalsın.” dedi.

Arkada merdiven olduğundan kimse yok tabi. Nihayet adam, ben ve Van’a gidecek olan genç öne çıktık haliyle. “Gelin” dediler.

Şimdi hapı yutmuştuk...

EMNİYETEN KORKARDIK

Diyarbakır Dağkapı otobüs garındaki karakolun zeminindeki çok geniş bir mahzene, çok büyük ve çok uzun bir bodruma indik. Hiçbir eşya yok. Sadece kapıdan giriş duvarı boydan boya musluklarla dolu. Yarım metre aralık ve yükseklikte bir duvar ile musluktan akan sular tahliye oluyor. Bizi muslukların önüne getirdiler ve

- Dökülün, dediler.

Üstümüzde ne eşya varsa çıkardık. Onun anlattığı para yok. Hele bende dört tane ellilik ve biraz da bozuk para var.

Bulamayınca daha da öfkeleniler. Ama hareketleri bir garipti. Sonra yakın olunca pis pis içki kokuları geldi. Anlaşılan hepsi de alkollüydü, hatta sarhoştı.

Bana “necisin?” dediler, anlattım. Vazifem fayda verir diye düşünüyordum. Oralı bile olmadılar. Sarhoş kafayla anlamadılar herhalde. Yoksa beni sıkıyönetim uygulayan asker vazifeye çağırılmıştı bir yerde.

Sonra parası çalınanı çağırdılar.

- Doğru söyle lan, paran çalındı mı? Dediler.

- Çalındı abi.

- Doğru söyle demedik mi lan sana, paran çalındı mı? Dediler.

- Abi ben şeyh çocuğuyum, yalan söylemem, dedi adam.

- Lan ne gelirse şeyhlerden gelir zaten, diyerek adama bir giriştiler. Sekizi birden vuruyordu. Adam yere düştü. Acımasızca tekmelemeye başladılar. Adam bayıldı. Hemen bir kova su getirdiler ve başından aşağı döktüler. Adam aylır ayılmaz it gibi titremeye başladı.

Ben ve arkadaşım göz göze geldik. Herhalde içimizden geçen aynıydı. Acaba parası çalınana bunu yaparlarsa, hırsız dediklerine ne yapmazlardı? Eyvah, yandık biz!

Derken bize doğru yöneldiler ve yaşça daha büyük olduğundan önce o gence sordular:

- Çıkar parayı.

- Ben çalmadım.

- Çıkar lan!

- Abi hiçbir şeyden haberim yok benim.

- Daha konuşuyor lan, diyerek ona da giriştiler ve vura vura yere serdiler. Kimi yumrukla, kimi sandalye ayağından yapılmış yuvarlak sopayla vuruyorlardı. O da bayılmıştı. Uzandı kaldı zavallı.

Öfkeyle bana yöneldiler. Hayvan gibi soluyorlardı. Kısaca bir daha kendimi tanıttım ve geliş amacımı söyledim. Belki sıkıyönetim komutanlığı hesabına geliyorum desem fayda verir dedim ama olmadı. Bir iki bağırarak itirafa zorladılar. Olmayınca bana da giriştiler.

Yumruklar üst üste geliyordu. Birden daha önce katıldığım boks kursunda öğrendiklerim aklıma geldi. Kardımı aldım. Yani başımı ve yüzümü ellerim arasında sakladım. Rastgele yumruklar için, “eğer polis olmasalar, eğer meydanda olsa, ben de bunları şöyle bir apartut ile devirirdim” diye düşünme düşünme yapıyordum yumrukları.

Önceleri acıtan yumruklar, daha sonra sadece ısıtmaya, ateş vermeye başladı. Ama sopalar daha acıtıcı oluyordu. Ben başımı kaldırmadığım için hep yukardan inen yumruk ve sopalarla yere düştüm. Beni de bıraktılar.

Herhalde dinleniyorlardı. Zavallılar polisler demek ki vura vura yorulmuşlardı.

O zamanlar polis işte buydu. Karakol demek, canın, ırzın, şeref, malın, insanlığın ayaklar altına alınıp çiğnendiği yer demekti. Bu gücün arkasında koca Türkiye Cumhuriyeti vardı. Vatandaşın devlet yanında, karakolda it kadar seyri yoktu. Düşeni Allah kurtarsındı o zamanlar.

Şimdi bunlar olmuyor hamdolsun. Ak Parti hükümetleri “işkenceye sıfır tolerans” demişti. Tanıdık polislere uygulamayı soruyordum, “evet, işkence bitti hocam” diyorlardı. Allah geri getirmesin!

Kimse de bu samimi sözlere “iktidar dalkavukluğu” diyerek nankör-
lük yapmasın, otursun Allah'ına şükretsin.

Derken bağırıldılar:

- Ayağa kalkın!

Kalktık.

- Muslukların önüne dizilin!

Dizildik.

- Uzatın ellerinizi. Çekmeyin ha! Elini çekenin sopa başına iner!

Önce yine param çalındı diyenden başladılar. Avucuna vuruyor,
vuruyor ve bağırıyorlardı:

- Elini suyla ıslat ve avuç içlerinle duvara vur!

Öyle yaptı adam.

Ben, “Bu niye ki?” diye düşünüyordum. Sonradan öğrendim,
böyle yapılırsa el şişmezmiş. Yani işkence izleri belli olmasın istiyor-
lar. Sarhoş şerefsiz alçakların kafaları ona ayık!

Derken arkadaşımı da benzettiler.

Sıra bana gelmişti

- Aç lan avucunu.

Açtım.

- Çekme ha! Eğer çekersen kafanı kırarız.

Avucuma yuvarlak sandalye ayağı ile birer kere vurdular çek-
medim. Bir kere daha vurdular, yine çekmedim. Ama ağrı müthiş-
ti. Beynim zonklamaya başlamıştı. Artık dayanamıyordum. Bu acı
içinde yanan avucuma bir daha vururlarsa ellerim ne hale gelirdi?
Gayrı ihtiyari elim düştü. O esnada birisi karnıma bir sopa savurdu.

Karnımı içeri çekerek onu savuşturmak için eğildiğimde sırtıma öyle bir sopa indi ki, belim kırıldı sandım ve öylece kala kaldım. Sonra dizlerimin üstüne betona düştüm.

İçimden “atlayım şunun üstüne, iki de ben vurayım, ne olursa olsun” diyorum. Fakat ah o mahzen ve kilitli kapılar! “Böyle yaparsam bu sarhoşlar beni burada döve döve öldürür “ diyor, vazgeçiyorum.

İçimden, “Ey Allah’ım! Bu kâfirlerden beni ancak sen kurtarır-sın. Korum beni Allah’ım...” diye yalvarıyorum.

- Elini ıslat ve duvara vur, diyorlar.

Kalkıyorum ve elimi muslukta ıslatıyorum ama ellerimi kaldıramıyorum.

- Daha duruyorsun, diye belime bir sopa daha yiyorum. İçimden “kırılsa da kollarım, kaldırmam gerekir” diyerek ıslak ellerimi şap şap duvara vuruyorum. Bu minval üzere aradan kaç saat geçti bilmiyorum. Kapı çalınıyor ve açılan kapıdan içeri giren yukarıdaki masa başındaki polis bize şöyle bir bakıyor. Çok perişanız.

- Arkadaşlar, yolcular söylenmeye başladılar. Daha bizim yolumuz var, Van’a gideceğiz, yolcumuzu verin, diyorlar. Şoför de

- Ya bizi bırakın gidelim, ya da yolcuyu verin onu da alıp gidelim, diyor.

- Tamam, bunlardan bir şey çıkmadı, bırakıyoruz, dediler.

Ve bize dönerek “Defolun” dediler.

YANLIŞ YAPTIRAN ÖFKE

Yaralı bereli, yorgun ve öfkeli yavaş yavaş merdivenlerden çıkıyoruz. Her tarafımız acı içinde. Salona girdiğimizde bütün bakışlar

bizim üstümüzde. Dehşetle açılmış gözlerden üstümüze acı ve hüznü yağıyor. Utanıyorum ben. Şerefimiz, izzetimiz, insanlığımızı çiğnemişler. Hor ve hakir kılmışlar. Ayıp yağıyor sanıyorum göklerden. Bakışlarım hep yerde. İsyân içimi biçiyor Hartlap usturası gibi. Sessizce çantamı alıp çıkıyorum dışarı. Birden aklıma bir fikir geliyor ve parası çalınanı arıyor gözlerim. Buluyorum.

- Sen de Diyarbakır'a geliyordun, değil mi?

- Evet.

- Paran da yok şimdi.

- Evet.

- Gel benimle, bu gece bizim okulda kalırız. Otel parası verme, diyorum.

- Sağol, diyor. Gelmiyor benimle.

İçimden Allah'a yalvarıyorum "ne olur tatlı dilime bir kansa, ah bir inansa da gelse benimle" diye. İsrar ediyorum ama, ya utandığın-dan, ya da korktuğundan, kabul etmiyor ve ayrılıp gidiyor kalabalık içinde.

Ah olmadı işte! Bir kandırabilseydim, تنها bir yere bir çekebilseydim, Hartlap bıçağının kuru kuruya kılları kesen keskinliği ile bütün marifetini üstünde deneyecektim. Olmadı işte. İyi ki de olmamış çok şükür. Ama insanı bıçaklamak, karnını deşip atmak da büyük bir şey değilmiş ve gerekirse zevkle yapılmış. O gün onu yaşadım. Ancak bugün "iyi ki de olmamış" diyorum. Öfkeyle baktım ardından. Kalabalıktan kopmadan gidiyordu. İhtimal benden çok öbür delikanlıdan korkuyordu.

Neyse, bir dolmuşa atladık. Herkes bana bakıyor. Çok rahatsız oluyorum. Birisi Kürtçe bir şeyler söylüyor.

- Kürtçe bilmem, diyorum.

- Çok dövdüler mi? Diyor.

Gözlerim çakmak çakmak, içimde öfke gittikçe büyüyor. Gırtlığıma bir acı gelip yumruk gibi oturuyor. Başımı camdan dışarı çeviriyorum ve karanlıklarda kaybolmak istiyorum.

Adam cevap vermememi anlayışla karşılıyor herhalde ki susuyor. Şehre varıncaya kadar kimse konuşmuyor.

O saatlerde sokağa çıkma yaşağı başlamış. Caddeler bomboş. Adam yok, dolmuş yok. Çantamı elime alıyorum, çantam düşüyor. Ellerim tutamıyor yükümü. Öfkem büyüyor. Bileklerimle başımdan geçiriyorum ve istasyona doğru yollanıyorum. Bizim pansiyon orda ya!

Yolda askerler gelip geçiyor. Ben herkese öfkeliyim. Ters ters bakıyorum onlara. Neyse ki “ne geziyorsun bu saatte?” diye sormuyorlar. Mehmetçik idare ediyor bizi.

Ama ben farklı düşünüyorum. “Sorun da anlatayım bari” diyorum. “Beni çağırdınız, sizin davetinizle geldim, karşılaştığım bu” diyeyim. Hayır sormuyorlar ve ben zar zor pansiyona geliyorum. Gece yarısı. Gelenler varsa da uykudadır herkes. Boş bir yatakhaneye giriyorum. Ranzalar çıplak. Bir yatağı yerinden alıp ranzaya sermek istiyorum. Acı içindeki ellerim izin vermiyor. Dizimle, dirseğimle ite ite yarısını ranzaya yıkıyorum ve üstüne uzanıp kıvrılıyorum. Her tarafım sızılıyor. Ne yapsam diye düşünüyorum. Sonunda çocukluk işte, utanıyor ve kimseye dememe kararı alıyorum. O karardan sonra sızmış kalmışım.

Sabah gelenlerle kucaklaşıyoruz. Farkına varanlara anlatıyorum. Onlar da bir şey demiyorlar. Ama aylar sonra baş muavinimiz Asaf Gördük bey bu işlerden haberdar oluyor. Piyes sorumlumuz da o.

- Olur mu yavrum, niye demedin bana? Anasını ağlatırdım onların!

Bir öğretmen o pis sarhoşlara, beli silahlı polis eşkiyelerine ne yapabilirdi ki? Biz öyle düşünüyorduk o günkü aklımızla. Öyle düşünmemek gerekirmiş oysa. Gücün yetiyorsa gök kubbeyi yere indirmek gerekiyormuş. Hem bizim bilmediğimiz çok şeyler varmış meğer. Hiç umar mıydık, Asaf bey sivil polismiş. Yedi sene bizim başmuavinimiz, yedinci senede resmen ayrıldı ve emniyetteki odasına oturdu. Hatta bir kavgaya karışan arkadaşları haberdar edince onları kurtardı. Nerden bilebilirdik ki?

O olay bende polis fobisi oldu. Hiç sevmedim o mesleği. Gözümde hala soğuk ve sevimsizdir. Ve bir şey daha: çok aradım o polisleri Diyarbakır sokaklarında, maç esnasında stat çevrelerinde, cebimde koca koca taşlar olarak. Ama birisine olsun rastlayıp da kafasını kıramadım zalimlerin...

O günden sonra işkence gören herkesi haklı bildim. İşkence insanlık suçudur diyenleri takdir ettim. Kısasa kısas gerekir. İşkenceye af olamaz. "Devlettir, polistir, bizim içindir" gibi saçma sapan bahanelerle buna karşı çıkan kim olursa olsun zalimdir, lanetlenmelidir. Kişi suçluyu affeder başka, yoksa işkenceci asla affedilmemelidir. Ve devlet, ve devletliler işkenceye göz yumuyorlarsa yazıklar olsun o devlete de, o devletlilere de!

YENİ TÜRKİYE'NİN ÖTESİ

Evet, yeni bir Türkiye doğuyor. Bazı büyük küçük hataları da vardır elbette. İş olan yerde hata olmaz mı? Sivil toplum kuruluşları, vakıflar, dernekler, eğitim yuvaları, ekonomik kuruluşlar, basın ya-

yın, medya, ve hükümetler gibi ictimai ve siyasi teşekküllerle yepyeni bir Türkiye doğuyor.

Bunu görmek ve bunu lütfeden Allah Tealaya şükretmek lazımdır. Zira şükür nimeti artırır, nankörlük nimetin zevaline sebeptir.

Şükrün bir ayağı da vesilelere teşekkür etmektir. Gerçekten nimet Allah'tan gelir, ama bir aracı sebebiyle. İşte o aracıya, o sebebe, o vesileye de teşekkür gerekir. Allah Resulü “İnsanlara teşekkür etmesini bilmeyen, Allah'a şükretmesini de bilmez” diyor.

Bu yüzden halkımız da “bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı sayılır” diyor. Hatır saymayan nankörler, toplumda ayıplanıyor, kınıyorlar. Elbette bunu da hak ediyorlar.

Bu necip millet bu gerçekleri biliyor, ülkede meydana gelen devrim gibi değişimleri ve güzel gelişimleri yaşayarak görüyor ve bu yüzden hizmet adamlarına destek veriyor. Ama denetliyor da. Yolsuzluk yapılmasını istemiyor. Yapılmış ise sahip çıkılmasını, cezası verilsin diyor. Kimsenin de buna bir itirazı olamaz zaten.

Ama kimileri ögle bir çığırtkanlıkla psikolojik baskı uyguluyorlar ki, sanki “Türkiye iyiye gidiyor” demek, bunda en önemli payı olan iktidarı ve liderini desteklemek çok ayıp, çok günah, hatta ihanettir. Onlara göre her yeri yolsuzluk, ihanet sarmış. Bu haliyle bu iktidara ve liderine daha nasıl destek verilecekmiş!..

Bunlara cevap çok kolay, “daha iyisini gösterin”.

Biz de biliyoruz, bu sistemde parti olup da iktidara gelmek istemeyen, iktidara gelince de adam kayırmayan, yandaşlarına sahip çıkmayan, menfaatleri kendi aralarında öncelikle bölüşmeyen, kılıfına uydurabilirse yolsuzluk yapmayan var mıdır? Bir parti kuracak ve iktidar

olması için maddi manevi ömrünü vereceksin niye? Babasının hayrına mı? Sadece Allah rızası için mi? Dünyalık bir beklenti yok mudur?

Hadi canım sende, herkesin bunu niçin yaptıkları malumdur.

Hükümeti tenkit edenlerin kendi partileri onun ülke için yaptığı başarılı işlerin yarısını yapsalardı, yere göğe sığdıramazlardı. Gerçek bu kadar basittir.

Bir de bizim cenahta oturup laf üretmekten başka bir şey yapmayan “süper Müslümanlarımız”, “turbo mücahitlerimiz” vardır. Laftan başka hiç bir şey yapmazlar ama her hayırlı gelişmeyi kendilerinden bilerek kimseyi de beğenmezler. İslam devletini böyle sevgisizlik üstüne mi kuracaklarına inanıyor bu zavallılar?

Bir de İslam muhalifleri “Bu hükümet bilmem şu kadar iktidarda. Müslümanlar neyi hallettiler?” diyorlar. Müslümanlar dünyanın bütün sorunlarını çözerler evvel Allah. Ama Ak Parti İslam partisi değil ki. Bunu açıkça söylüyorlar zaten. “Biz bir din partisi değiliz” diyorlar. Zaten Anayasa gereği laik bir parti olmak zorundalar. Ülkeye şeriat getirmek isteseler, siz izin verecek misiniz ona? Yok, vermeyeceksiniz. Öyleyse, niye İslam’ı başarısızlıkla suçluyorsunuz. Ak Parti de nihayet Kamalist sistemin partisidir. “Yeni bir Anayasa” diye çırpınıp duruyor. Yeni yapacağı anayasa da İslam anayasası değil. İster mi? Onu bilmem. Ama izin vermeyeceklerini iyi bilirim.

Bize göre İslam tedricen gelmiştir. Yeniden devlet ve toplumunu inşa da elbette bir tedricilik olacaktır. Adım adım gidilir hedefe. Her şeyi bir anda isteyenler, aslında hiçbir şey istemeyenlerdir.

Biz ne istediğimizi çok iyi biliyoruz ve o hedefe giderken şeriatla çatışmadan hikmet ve maslahatla hareket ediyoruz. Beğenmeyenler, laf atacaklarına, daha güzelini yaparak örnek olsunlar.

MÜSLÜMANLARIN SİSTEM TALEBİ

Bugün gerek Türkiye’de, gerekse diğer İslam ülkelerinde İslam kanunlarının uygulanabileceği bir siyasal ve toplumsal düzenin kurulmasını amaçlayan hareketler hep olagelmıştır.

Ne var ki İslam’a ve Müslümanlara en temel haklarını tanımayan ve her bahaneyi kullanarak sürekli zulmeden sistemler yüzünden bu hareketler her zaman kendilerini doğru ifade edecek imkan ve fırsatı bulamamışlardır.

Bu hareketlerin çoğunun uzun soluklu olmaması veya hiçbirinin tam bir başarı yakalayamaması, sadece kendi kusurlarından değildir. Burada bir sorun varsa, daha çok, demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü ve halkın iradesine saygıdan bahseden, ama bütün bu ilkeleri bizzat kendisi çiğneyen zalim, “otoriter”, “totaliter”, “diktatör” ve “faşist” sistemlerin kaynaklanmaktadır.

Yoksa hukukun üstünlüğünün ve adaletin olduğu her zeminde Müslümanların başarıyı yakalayacakları kuşkusuzdur. Bunu çok iyi bilen bizdeki Batıcı sistem, her düşüncenin sosyal hayatta yer almasına izin verirken, İslam düşüncesinin sosyal hayatta yer almasına, devlet ve düzen içinde etkin olmasına asla izin vermemiştir.

Buna hep “laiklik” bahanesi ile karşı çıkmış, bu tür hareketleri “irtica” sayarak çok ağır biçimde cezalandırmıştır. Şimdi de karşımıza “sekülerizm” diye bir şeyi parlatarak dayatıyorlar. Şu bildik laikçilik cinayetlerin ta kendisi değil midir bununla yutturulmaya çalışılan?

Batıcılar, “ülkelerin gelir düzeyi yükseldikçe kişilerin bir dine sahip olma eğiliminin düştüğünü” iddia ederler.

Öyle mi?

Öyleyse ekonomisi bir hayli yükselerek dünyada önemli bir sıraya gelen bu ülkede niye hala bir İslam Partisi kurmak yasaktır? Komünizmin, sosyalizmin, kapitalizmin, faşizmin, nasyonalizmin partileri var ve seçimlere katılıyorlar. Fakat hâlâ bir “İslam Partisine” izin yok.

Hatta şu soruya akli başında bir cevap bekleme hakkımız var elbette.

Madem öyle, niye ülkenin gelir düzeyini yükselten iktidardaki muhafazakar partiden “bir İslam cumhuriyeti kurma” endişesi taşıyorlar?

Bahanesi nedir bunun?

Laiklik öyle mi?

Oysa laikliği kendilerinden aldığımız Batılı ülkelerde “Hıristiyan Partileri” vardır. Buna ne demeli? Bu mudur Batılılaşma adına yapılan çağdaşlık, modernizm, özgürlükler, insan hakları ve düşünce hürriyeti?

Baticılar bu ve benzeri ne kadar parlak söylemlerde bulunurlarsa bulunsunlar, şu anda korkunç bir dayatma, baskı, cebir ve şiddet içinde kendi halklarına zulüm etmektedirler. Kendilerine saygı duyup değer veriyorlarsa, her şeyden önce bu sahtekarlıklarından vaz geçmelidirler.

Hiç aynaya bakmıyorlar mı acaba bu utanmaz arlanmazlar?

Baksalar da utanmazlar. O duyguyu çoktan kaybetmişlerdir. Sebeplerini tek tek yazdık bunun.

Siz hala “Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı” kitabımızı okumadınız mı?

BU SİSTEM İFLAS ETMİŞTİR

Evet, tıpkı savunan dinazor aydınları gibi bu sistem de iflas etmiştir. Kemalizm de, darbeler de, anayasa da iflas etmiştir. Gereği acilen yapılmalıdır.

Mustafa Kemal dünyada eşi benzeri görülmemiş bir şekilde milletin “Müslüman” kimliğini mahveden icraatları yaptıktan sonra ölüp gittiği zaman, henüz yaptığı tüm devrimleri halka mal olmamıştı. Fakat arkasından gelen “ Millî Şef” İsmet İnönü ve tek parti olan CHP’nin yönetimi Mustafa Kemal’e karşı bir ara tereddüt geçirdi ise de, sonunda bu devrimlere yürekten sahip çıktı. Belki Mustafa Kemal zamanından daha şiddetli bir şekilde muhaliflerini ezerek İslam ve Müslümanlar üzerine amansızca yürüdü.

Öyle oldu ki, Mustafa Kemal’in düşünceleri sanki devletin dini gibiydi. Kemalizm artık bir nevi devletin “resmi dini/ ideolojisi” idi. Bütün okullarda bu öğretiliyor, buna ters düşen bütün dinler, mezhepler, ideolojiler tehlikeli sayılarak yok ediliyordu. Onlara göre laikliğin temeli sayılan bu Kemalizm ideolojisi kıyamete kadar değişmeyecek mükemmel bir ideoloji idi.

İslam için, “ilahi olduğu için değişmeyecek bir dogma” diyenler, “Kemalizm”i ebediyen değişmeyecek bir “dogma” haline getiriyorlardı.

“Allahu ekber” yerine “ Atatürk ekber” diyorlardı artık.

Beytullah yasaklanıyor, Çankaya kutsanıyordu.

Bütün alimlerin, velilerin, halifelerin türbeleri yasaklanıyor, ama M. Kemal’in türbesi açık kalıyor ve ziyareti teşvik ediliyordu.

Maksat dogmaya veya hurafeye karşı çıkmaksa fark neydi?

Bunu anlamayacak kadar kafasız, kapasitesiz ve kalitesiz değillerdi belki ama bu çifte standart acaba nedendi?

Ancak değişen dünya, emrindeki bu insanları da değişime mahkum etti. Cumhuriyet, demokrasi ile beraber olursa yürüyebilecekti. Faşist devletler birer ikişer yıkılıyordu. Halkın iradesi yeni yönetimlerle şekillendiriyordu batı dünyasında. Bizim örnek aldığımız dünyada yani.

Kendilerini taklide çalıştığımız bu dünyada olan değişime uzun süre kayıtsız kalmak mümkün değildi. Türkiye Cumhuriyeti de bir değişim yaşamak zorundaydı. Hatta bu yüzden batı dünyasından baskı da görüyorlardı. Doğu dünyasından gelen tehditler de Batı dünyasından gelen bu teklifleri kabul etmeye mecbur ediyordu onları. Derken ister istemez cumhuriyetten çok partili demokrasiye geçmek zorunda kaldılar. Göstermelik de olsa tek partiden çok partili döneme geçilmiş oldu.

MİLLET İRADESİ NE İSTİYOR?

Bu yeni dönemin en bariz özelliği, “hakimiyetin kayıtsız şartsız kendi iradesinde olduğu söylenen” halkın, ilk ve öncelikli iradesi, “dini talepleri” olmuştur. Halk kendisine verilen ilk fırsatta Türkçe okunan ezanın asli şekline döndürülmesini kazanmıştı. Kur’an-ı Kerim okuma serbestliği, okullarda din derslerinin verilmesi, İmam Hatip Okullarının açılması, hacca gidebilmek Müslümanlar’ın ilk talepleri idi. Bu yüzden diğer taleplerle beraber Kur’an kursları ve ikide bir kapansa bile İmam Hatip okulları da açılmıştı.

Bu çok basit isteklerin karşılanması bile, Kemalistleri kudurtmaya yetmişti. Onlara göre irtica hortlamıştı. Kemalist devrimler elden

gidiyordu. Hatta devlet ve vatan elden gidiyordu. Öyle bir kıyamet kopardılar ki, arkasından, her on yılda bir tekrarlanma istidadı taşıyan darbeler dönemi geldi.

Fakat bu topraklar üzerinde yaşayan Müslüman halk, kendisine darbe yapılsa bile, topyekun başka topraklara sürgün edilemiyordu. Onlar bu topraklarda yaşadığı sürece dinlerine bağlı kalacaklar ve ele geçirecekleri her fırsatta gasbedilen haklarını talep edeceklerdi. Nitekim öyle de oldu.

Yönetimler Mustafa Kemal'in karizması çizilmesin, "Kemalizm" zarar görmesin diye onu koruyan "adama mahsus özel kanun" çıkardılar. Yine "laiklik elden gitmesin" diye engizisyon mahkemelerine taş çıkartıp rahmet okutacak bir zulüm makinasına dönüşecek olan 163. maddeyi çıkardılar. Artık kimse ne onu, ne de "ilkelerini" eleştiremiyordu.

Sadece bununla da kalınmadı. Artık "Kemalizm" de eleştirilemiyordu. Nitekim hala anayasanın ilk maddelerinde Atatürk milliyetçiliği ve laiklik değiştirilmesi dahi teklif edilemez olarak yerini almıştı. Anayasanın sonunda 174. maddede de "Kemalist inkılapların bu anayasa aykırı sayılamayacağı" açık seçik yazılmıştı.

Bu ne demek?

Demesi şu, aslında Kemalist devrimler Anayasa hukuku kurallarına aykırıdır. Dolayısıyla derhal yürürlükten kaldırılması gerekir.

Fakat biz ona sahip çıktığımız için, bunu görmezlikten geleceğiz. Kimsenin haklı gerekçelerle de olsa onları kaldırmasına izin vermeyeceğiz.

Şimdi biz içinde bulunduğumuz bu saçmalığa demokrasi mi diyeceğiz?

Halkın iradesinin hiçe sayıldığı bir yönetim biçimine nasıl demokrasi diyeceğiz?

Bir yalanı daha ne kadar sürdüreceğiz?

O yüzden diyoruz ki, “bu dinazor sistem iflas etmiştir. Kemalizm de darbeler de anayasa da iflas etmiştir. Gereği acilen yapılmalıdır.”

ŞERİATI KALDIRMAK MI?

Estağfirullah!

Kimin ne haddine düşmüş?

Varsın o zavallılar öyle sansınlar...

Dünyada “Batılılaşma”, Batı ülkeleri dışında kalan toplumların Batı’nın gelişmişlik seviyesine ulaşma çabalarını ifade eder. Bizde ise “Batılılaşma”, Osmanlıdan Cumhuriyete bu ülkenin yönetici ve aydınlarının Batı uygarlığına girme çabalarını ifade eder.

Başlangıçta “gönüllü” veya “serbest” olarak “Kısmen Batılılaşma” düşüncesiyle başlayan bu hareketlerin, giderek tarihî süreç içinde “Tam Batılılaşma” amacıyla cebir ve şiddete dayanan “mecburî” bir benimsetme ve “zoraki” bir “dayatma” ile kabullendirmeye dönüştüğünü görürüz.

Bu değişim ve dönüşümde halkın bir görüşü de yoktur, etkisi de. Bu açıdan bakıldığında “Batılılaşma” süreci, bir ideolojiye bağlı olması hasebiyle “totaliter,” ama aynı zamanda hak hukuk tanımaması itibarıyla de “otoriter” bir “diktatörlük” sürecidir.

Fakat gel gör ki halkına yabancılaşmış Batıcı aydınlar, Müslüman halkın Sevgili Peygamberimizin (sav) çağına “Asr-ı Saadet” de-

melerine nazîre yapar gibi, bu “dini inkar ve geçmişî ret” dönemine, “altın çağ” derler.

Batılılaşma, Avrupa uygarlığının yalnız bilim ve tekniğini değil, bütün toplumsal kurum ve kuramlarını toptan benimsemeyi içerir. Bu hareket, Türkiye’de Osmanlı İmparatorluğumun son dönemlerinde bir çöküşten kurtulmak amacıyla başlar.

Önceleri herkes, devleti ve milleti kurtarma mecburiyetine binaen “Osmanlıcı”dır. Çare olmayıp da azınlıklar isyan edip gidince herkes kendi görüşünü seçer. “Türkçülük” ve “İslamcılık” yanında “Batıcılık” daha bir etkindir. Çünkü arkasında Batılı devletler ve kimi güçlü odaklar vardır. Bu yüzden hükümette, maarifte, orduda, hariciyede ve basın yayında fikirlerini kısmen hayata geçirirler. Bazı fikirleri düşünce olarak kalır.

Ancak bütün bu fikirler ve belki daha da fazlası, bir başka deyişle tam ve gerçek anlamda Batılılaşma Atatürk’ün önderliğinde, onun istek ve emri ile Cumhuriyet döneminde hayata geçirilir. Bu dönem ise tarihte benzeri görülmemiş bir acıdır Müslümanlar için. Artık Müslümanlar, şairlerin dediği gibi, “hânumânsız bir serseridir” ve “öz yurdunda garip, öz vatanında parya” olmuştur.

Batılılaşma, Batı uygarlığının bilim ve tekniğinden öte bütün kurumlarını alma amacındadır. Bu yüzden Avrupa ve Amerika ülkelerindeki hukuk, politika, sanat, eğitim, hayat tarzı alanlarındaki kurumları benimseyerek almıştır. Eskilerin tabiri ile “muasır medeniyet seviyesine”, yenilerin deyişi ile “çağdaş uygarlık düzeyine çıkmak” için bu uygulamaları gerçekleştirmiştir.

Türkiyeyi ele geçiren Batıcı kadrolar bu maksatla her şeyden önce yönetimde Batılılaşma’yı benimseyerek, saltanatı kaldırıp cum-

huriyeti(!) kabul etti. Sonra da sanki bununla bağdaşamamış gibi Hilafeti/Halifeliği kaldırdı. Daha sonra çorap sökücü gibi Batının hayat tarzını belirleyen değerleri sökün etti.

Sözde “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir” diyerek, Allah Teâlâ'nın halikiyyet, uluhiyyet ve rububiyet sıfatlarının bir tecellisi olarak kullarına sunduğu biricik dini olan “İslam” nimetini, özellikle de onun dünyayı düzenleyen kanunlar kısmı olan “İslam Şeriatını” kaldırdı. Yerine Batılı Hıristiyan halkların iradesinin bir tecellisi olarak batı ülkelerinden kanunlar tercüme edip aldı. Böylece Türk halkının iradesi katledilmiş oldu.

Üstelik dalga geçer gibi güya “milletin iradesini” tecelli ettiren sözde laiklik ve demokrasiyi getirdi. Böylece Türk halkının iradesi ve hakimiyeti yerine, Batılı ülkelerin halklarının irade ve ilkeleri, mutlak hakikat ve değişmez bir ilke olarak alındı.

Kiminle savaştığını bilmeyen zavallılar, sanki Allah Teâlâ'nın şeriatını kaldırmaya güçleri yetecekmiş gibi, “şeriat mülgadır” dediler. Sanki öyle demekle “şeriat” “kaldırılmış” olacakmış gibi kendince konuşuyor, keyfince iş yapıyorlardı.

Oysa sadece dünyada değil, bütün kainatta şeriat hep hakimdi, hakimdir. Fakat, her nimet alabildiğine ayaklarımızın altına serilmiş, dünya tarihinde görmediği bir bolluk ve bereketi yaşıyor, ilim ve teknik hayatımızı kolaylaştırmış, her şey harika, ama ağızımızın tadı yok.

Çok önemli bir tesbittir bu. Peki ama neden?

NEDEN AĞZIMIZIN TADI YOK?

Sahi neden yok ağızımızın tadı?

Bütün dünyada ekonomik kriz varken bizden teğet geçti, sevi-nemiyoruz. Ülkede aç olanlara devlet anında sahip çıkıyor artık, va-kıflar ve derneklerimiz gibi. Kış gelirken üşüyecek olanlara şimdiden yardımlar paketleniyor. Bunlar güzel şeyler. Ama ağzımız tadı yok. Neden?

Şükürsüz bir millet olduk. Hangi iş yerine girip de “işler nasıl?” desen, dert dinliyorsun. Ama sosyal hayatında bir gram eksilme yok. Yazlık var kışlık var. Evlatlarını görkemli düğünlerle evlendiriyorlar. Altlarında son model arabalar. Ama ne evde, ne çarşıda ağız tadı var. Neden acaba?

Etrafımız ateş çemberi. Bizi de çekmek istiyorlar. Ama çok şükür millet de, idareciler de bunun farkında ve temkinli hareket ediyorlar. Elimizden geldiği kadar Müslümanların yardımına da koşmaya çalışıyoruz. Ah bir de şu gâvur maşası terör olmasa diyeceğiz, ama yine de ağzımızın tadı yok.

Bereketsiz, meymenetsiz bir sistemde yaşıyoruz. Dini, mane-viyatı yok. Olana da düşman. Batının pozitivizmi, materyalizmi bir kutsal değer gibi yutturulmaya çalışılıyor. Milli Eğitim hiç de milli değil. İstikameti Batı. Kiblesi bozuk. Kanunlar desen ecnebi. Örnek-ler sapık bu sistemde.

Her halde budur sebebi ağzımızın tadı tuzu olmamasının.

Ülkede cumhuriyet, demokrasi, laiklik, modern batı hukuku, hayat tarzı ve insan hakları var. Yani söylem böyle. Peki ya eylem? Uygulama nasıl?

Gerçekten hâkimiyet kayıtsız şartsız milletin miydi dün? Ve bu-gün?

Yasama, yürütme ve yargıda tek geçerli olan halkın iradesi miydi dün?

Ya bugün?

Ne gezer?

Cumhuriyetten bugüne kadar bu aziz halk inim inim inletildi. Ezildi, kan kusturuldu. Ne istedi ise tam tersi yapılarak cezalandırıldı. Cumhuriyet kurulduğunda cumhurun, yani halkın esamisi okunmuyordu. Memleket tam bir totaliter diktatörlük içine düşmüştü.

Bugün bile çağın faşist devletleri bir bir yıkılsa da bu ülkedeki Batılılaşma belasının getirdiği faşist anlayış ve uygulayış hâlâ yıkılmıyor. Bu zihniyet o kadar diri ki, “son komünist ülke Türkiye” sözü bu yüzden sevildi ve çok meşhur oldu.

İki binli yıllara kadar halk devletine küsmüştü. Devlet millet kaynaşmasını sağlamak her siyasetçinin yapmaya çalıştığı ama bir türlü beceremediği öncelikli bir sorundu.

Şimdi yeni yeni devlet kapılarını halka açıyor. İradesini tanıdığını söylüyor. Acaba öyle mi?

Ak Parti iktidarlarının yaptıklarını inkâr edemeyiz. Zaten halk da bunun için onları bu zamana kadar iktidarda tuttu. Ama devlet bam başka bir olgu. Acaba onun yanında halk ne kadar önemli?

Mesela bu halk yarın “biz Batı hukukundan usandık. Bu ne dinimize, ne örfümüze uygun. Biz yeniden atalarımızın uyguladığı hukuku almak ve güncellemek istiyoruz” dese, devlet de hükümet de bu isteği nasıl karşılar?

İşte size bir ölçü.

Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletin midir, devletin midir?

Bunu isteyin de bir görün.
Öyle değil mi?

HANI HALKIN İRADESİ?

Demiştik ki: “Mesela bu halk yarın ‘biz Batı hukukundan usandık. Ne dinimize, ne öfümüze uygun. Biz yeniden atalarımızın uyguladığı hukuku almak ve güncellemek istiyoruz’ dese, bu devlet ve hükümet bu isteği nasıl karşılar?”

İşte size bir ölçü. Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletin midir, devletin midir, bunu isteyin de bir görün.”

Evet, isteyin de bir görün bakalım, bu ülkede halkın iradesi ne kadar geçerli imiş...

Görün bakalım, “biz bu devleti sokakta bulmadık” edebiyatı ne kadar bitmişmiş...

Kendimizi kandırmayalım, ortada bir tarafı cebir ve şiddete dayalı tek taraflı bir danışıklı döğüş var. Halk kendine verilene razı olacak, sistem de halka bir parça özgürlük verecek.

Bunun adı nedir? Takiyye mi, münafıklık mı, müdara mı, jakobenlik mi?

İşin gerçeğini söyleyelim, Batılılaşma bitmedikçe bu ülkede ne halkın iradesinin hakimiyeti olur, ne de hakiki bağımsızlık gerçekleşir. Kimse kimseyi aldatmaya kalkmasın; Yasama ve yürütme Batıya mahkum olunca haliyle yargıda da Batılılaşma muhakkak olacaktır.

Derhal gereği düşünöldü: Dine ve şeriata dayalı mahkemeler kaldırıldı. İslam kanunları, Şeriat hükümleri yerine Batıda uygulanan idarî, medenî, ticarî ve cezaî kanunlar/yasalar alındı. Ailede evlenme

ve boşanma gibi şahıslar hukukunda, borç, eşya ve ticaret hukukunda İslam kanunları terk edilerek Batı hukuku aynen alınıp uygulandı.

Batı ile İslam hukuku arasındaki en temel fark, laikliktir. Bu ülkede Batılılaşma dayatması ile aynen Batı'da olduğu gibi, din işleriyle dünya işlerini ayrı tutan laiklik ilkesi her alanda kabul edildi. Ama yaman bir çelişki ile birlikte.

Ne midir o?

Laiklik Batıda herkese din ve vicdan özgürlüğü verirken, herkese din ve inancını öğrenme, yaşama, yaşatma ve yayma hakkını verirken, bu ülkede laiklik, hiçbir zaman gerçek anlamda uygulanmadı. Haliyle halka hiçbir fayda vermedi. Tam tersine, hep “din düşmanlığı” şeklinde anlaşılacak öylece uygulandı.

Laiklik güya din ve vicdan özgürlüğünün garantisiydi. Onu koruyacaktı. Herkese dinini seçme, öğrenme, yaşama ve yayma hakkı veriyordu. Peki ama bizde olan neydi?

“Tevhid-i tedrisat,” yani “öğretim birliği” yasası çıkarılarak okullar bütünüyle Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlandı ve din eğitim ve öğretimi yapan bütün okullar, medreseler kapandı. Devlet kendisi de din eğitimi vermedi. Din, teoride ve pratikte yokluğa mahkum edildi. Üniversiteler ve bilim kurumları Batı modeline göre yeniden düzenlendi. Böylece dini öğretmeyen eğitim kurumları, tanrı tanımaz materyalist ve pozitivist felsefeleri “din” gibi öğretmeye çalıştı.

Günlük yaşamda da Batılılaşmaya önem verildi. Osmanlıda önce sarık atılarak fes alınmıştı. Nihayet fes, Fas'tan alınmıştı. Yani Müslüman bir halkın giysisi idi. Fakat Cumhuriyette o da atılarak yerine tamamen Batıyı temsil eden şapka alındı ve giyilmeye zorlandı. Kıyafet de buna eşit olarak değişti. Dini kıyafetler tamamen

yasaklandı, Batılı kıyafetler zorunlu kılındı. Görgü kuralları da değiştirildi. Sünnete dayalı İslam'ın "âdâb-ı muâşeret" denilen görgü ve terbiye kuralları terk edilerek Batılıların görgü kuralları geçerli kılındı. Sağ elle yemek yemek bile artık ayıplanıyordu.

Bütün bunların sonucu olarak yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devleti bir İslam devlet ve medeniyeti zihniyet ve şahsiyetinden çıkartılarak, tam aksine Yahudilerin ve Hıristiyanların yaşadığı bir Avrupa devleti kimliği ve kişiliği kazandırılmaya çalışıldı.

Dahası, bunlarla da yetinilmeyerek, Avrupa devletlerinin bağlı bulunduğu tüm uluslararası örgütlerde yer aldı. Belki de bunu taçlandıracak son merhale olmak üzere AB'ye girmek için halen "kapı önünde" çabalayıp durmaktadır.

BUNLARIN HANGİSİNİ HALK İSTEDİ?

Evet, hangisini?

Halkın iradesinin kıymet-i harbiyesi var mı?

Son birkaç yıldır Batılılaşma üzerine çalıştım. Bu konuda bir seri kitap yazdım. Son aylarda da bu konuda "Batılılaşmayla Hesaplaşma" ve "Batılılaşma Cinnetine Aydınların Karanlığı" kitaplarını yazdım. Her biri hacimli kitaplardır bunlar.

Bu kitaplarımızda Batılılaşmanın, yani İslam din ve medeniyetinden çıkıp Yahudiler ve Hıristiyanların çoğunlukla yaşadıkları Batı Medeniyetine girmenin sebeplerini, tarihi arka planını ve macerasını anlatmaya ve bu maceranın Müslüman milletlerin üzerindeki olumsuz etkilerini tespit etmeye çalıştık. "Adı Konmamış savaş" da bunu anlatır.

Bir başka deyişle dünyada söz sahibi koca bir imparatorluktan parçalana parçalana küçücük bir devlet ile teselli bulmanın da ötesinde, yeni nesillerin içine düştüğü inkar, şüphe, şahsiyetsizlik, kargaşa, karmaşa, anarşi, terör ve hatta iç barışın bozularak fertlerin, ırkların ve bölgelerin birbirine yabancılaşması ve düşman olmasının sebeplerini, neticede geri kalmanın, yoksulluğun, yolsuzluğun, maddi manevi nimet ve servetlerimizin emperyalizme peşkeş çekilmesinin zararlarını ve gerekçelerini belirlemeye çalıştık.

Bütün bu olanlar, toplumda din duygusunu yok ediyordu. Sadece dine de değil, artık milletin tarihine, kültür ve medeniyetine de düşman bilinerek savaş açılıyordu.

Bir yandan din, tarih ve medeniyet artık okullarda okutulmuyor, öte yandan da özel dersler olarak eğitimin bu boşluğunun gönüllü doldurulması yasaklanıyordu. Yeraltındaki Bizans kalıntıları büyük paralar harcanarak gün yüzüne çıkarılır ve görkemli korumalar altına alınırken, ecdadımızın yaptığı medeniyetimizin harika eserleri yıkılmaya ve yok olmaya terk ediliyordu. Hatta yol yapma, alan genişletme, yeni bina yapma, yıkılma ve tehlike oluşturma gibi yoktan bahanelerle bizzat devlet tarafından yıkılıyordu.

Bütün bunlar olurken bir yandan okullarda yeni nesillere hem dini öğretilmiyor, hem de verilen derslerle ve ders dışı söylemlerle dinden soğutuluyor, kılık kıyafet ve görgü kuralları başta olmak üzere Batılı bir yaşam tarzı benimsetilmeye zorlanıyordu. Bu ise nesillerin ruhunu öldürüyordu.

Sonuçta olan çok kötüydü. İnsanların adı Müslüman adı idi ama inancı ve hayat tarzı ile dini çoktan hayatından kovmuştu. Din artık ona bir şey ifade etmiyordu. Helal ve haram kavramlarının hayatında bir etkisi yoktu. Dinin kanunlarına göre değil, artık keyfince yaşa-

yıp gidiyordu. Hatta dine göre bir yaşam biçimini gericilik sayıyordu. Yani çoktan dinden çıkmıştı ama haberi yoktu.

Şimdi bütün bu cinayetler hala devam mı etmeli, yoksa yeni bir hamle ile kendi özümüze mi dönmeliyiz?

Eğer özümüze dönme düşüncesi halkın iradesi olarak tecelli ederse, sistemin buna tavrı ne olabilir?

Siz bu konuda halkın iradesinin bir kıymeti harbiyesi olduğuna inanıyor musunuz?

LAİKLİK SORUN OLMAKTAN ÇIKARILMALI

İyi ama bu nasıl olacak?

Nasıl olacaksa osun, ama olsun.

Bu konuda kafa yormak neden hep Müslümanların (hadi diyelim İslamcılarının) meselesi olsun?

Ülkede bu kadar laiklikten mağdur olanlar varken, diğerleri bu sorunu görmezlikten gelebilirler mi?

Gelseler, sorundan kurtulabilirler mi?

Elbette hayır!

Laiklik sözde din ve vicdan hürriyetinin teminatı imiş. Bunun açılımı da, herkes dinini özgürce seçebilmeli, öğrenebilmeli, gereğini yaşayabilmeli ve başkalarına öğretip yayabilmeliymiş. Teori buymuş.

Ya pratik?

Biz Müslümanlar dinimizi okullarda öğrenebiliyor muyuz?

Helal ve haramlarını, muamelat ve şeriatını hayatımıza uygulayabiliyor muyuz?

İbadetlerimizi özgürce yaşayabiliyor muyuz?

Mesela Kahramanmaraş'ta Cuma namazı saat 11.30'da kılınıyor. Memurlar, öğrenciler, işçiler Cuma namazına gidebiliyorlar mı?

Daha başkalarına yaymadan vazgeçtik, bunlar olabiliyor mu?

Oysa İslam dini kamusal alan dâhil, hayatın her alanına dair hükümler, kanunlar, yasalar koymuştur. Hayatta yaşanan her durumun dinde "ahkam-ı şer'iyye" denilen bir değer hükmü vardır. Her vaziyet, ya farz, vacip, sünnettir, ya da haram, mekruh, müfsittir. Bunlar değilse muhakkak mubahtır. Bunun ötesinde bir durum zaten yoktur. Peki, nerde bu hükümler, kanunlar, ilkeler, prensipler?

İşte Batılılaşma ve onunla yaşanan modernleşme veya çağdaşlaşma, laiklik veya sekülerizm, dinin bu kanunlarına başkaldırma demektir. Daha başlangıcı şeriatı ret ile başlar.

Yalan mı?

Değil!

Müslümanlara göre burası, dinden çıkıp küfre girmenin, yani irtidat etmenin başlangıç noktasıdır. Peki, halkının çoğu Müslüman olan bir ülke için bu bir sorun değil midir?

Elbette sorundur! Ve bu sorun sadece belli bir kesimin değil, herkesin sorunudur. En azından öyle olmalıdır.

Dinin kamusal rolü ya da Din-Devlet arasındaki ilişkinin Batılılaşma veya bir başka deyişle modernizm süreci ile birlikte köklü bir değişime uğradığı ve bu alanda karşılaştığımız sorunların büyük çoğunluğunun Batılılaşmadan/modernleşmeden kaynaklandığı artık bugün kimsenin inkâr etmediği bir gerçektir.

Genel kabule göre Batılılaşma/modernleşme, dinin toplumsal rolünü ve etkisini bitirmiştir. Batılılaşma, laiklik adına din-devlet ayrılığı ile tarihten bugüne yaşanan geleneksel yapıları alt üst etmiştir.

Türkiye’de Müslümanlar bu gerekçelerle Batılılaşmaya karşı olmayı, dinî bir “vecibe” bir “farziyyet/farz oluş”, yani mutlak zorunluluk ve gereklilik olarak kabul etmişlerdir. Bu açıdan Batılılaşma, devlet ile milletin, batıcı aydın ile Müslüman âlimlerin çatıştığı noktadır. Bu giderek halklar arasında da ayrılmaya sebep olacaktır.

İşte bu, Batılılaşma ile gelen büyük bir sorundur. Hepimizin üstünde derin derin düşünmemiz gereken bir sorun.

LAİKLİK YABANCILAŞMADIR

Laikler, Osmanlı’da din-devlet ilişkisinin tamamen iç içe geçtiğini ve bu nedenle dini tüm kamusal alandan dışlamakla Batılılaşma sürecinin tamamlanacağına inanırlarken, aslında kafalarında din ile bir bağları yoktur. Kendilerini İslam’dan sorumlu hissetmezler.

Laiklere göre Cumhuriyet altın çağdır. Bir nevi “asr-ı saadet”. Buna karşılık Müslümanlar, Batılılaşmanın İslam dinini kamusal alandan tamamen sürmeye çalıştığını görerek, bunun din açısından kabul edilemez bir “küfür/inkar/irtidat çağı” olduğunu belirtirler. Yani “karanlık çağ”.

İsterler ki din, devlet ve toplum ilişkilerinden tamamen ayrılsın. Mümkünse ölsün ve tarihin mezarlığına gömülsün. Bu olmuyorsa, bari fertlerin vicdanında kalsın. Orada gün yüzü görmeden yaşasın. Ne evde olsun, ne sokakta, ne mektepte, ne de kamusal alanda.

Bu muameleyi kime yapıyor bunlar?

Bu millete! Kendi milletine! Bu ülkede yaşayanlara reva görüyorlar bu mahrumiyeti. Ne kadar utanç verici değil mi?

Lafı hiç eğip bükmeden söyleyelim; laiklik İslam'a göre şirktir. Yani en çirkin küfür. İslam dini bunu emreder. Şu bir hakikattir ki, laiklik asla İslâm ile bağdaşmaz. Zaten bu yüzden laikler Osmanlı dönemini ya tümünden ret ederler veya onu bir İslam devleti değil, laik devlet sayarlar.

Peki buna bir misilleme olarak bizler bu şirki ne zaman tümünden terk edeceğiz?

Ne zaman kavrayacağız bu basit akait ilmini?

Biz Batılılaşmayı, yabancılaşmayı, laikliği ret ettikçe onlar olayı saptırarak sanki biz Batıda var olan ilim, teknik, sanayi, tabii ve tıbbî bilimlerini ret ediyormuşuz gibi yaygara koparıyorlar. Bu kadar anlayışsız ve kavrayışsızlar mı?

Hayır!

Ama cindirler, cin! Yani cinlerin de en azgını olan şeytanlardır.

Müslümanlar ilim ve tekniğe “hikmet” diye bakarak kendi malları kabul eder ve “nerede bulurlarsa almayı” hak sayarlar. Rasûlullah (as) şöyle buyurdu: “*Hikmet, değerli bilgiler, müminin yitik malıdır, onu nerede bulursa almaya hak sahibidir.*”²⁴

Bu hadis çeşitli yollardan nakledilmekle birlikte umumiyetle zayıf kabul edilmiştir. Ancak hadis usulü ilmüne göre “nasihat ve uyarıya dair hadisler, zayıf da olsa alınır ve faydalanılır.”

Bu yüzden Müslümanlar, Osmanlının son zamanlarındaki Batılılaşma çabalarını ilim ve teknik iktibasından öte götürmeyi, hayatın

24 Tirmizi, İlim 19; İbn Mâce, Zühd 17

her alanında onları taklit etmeyi yanlış görürler. Bir medeniyetten diğerine geçmek, yani İslam medeniyetini terk ederek Batı medeniyetini olduğu gibi kabul etmek, sosyal ve kültürel açıdan büyük bir hatadır, tarihî bir cinayettir. Din açısından ise sonucu irtidat/dinden dönme olan bir “kafirleşme” sürecine giriştir.

Bilinçli Müslümanlar bu yüzden “Batılılaşmaya,” “kafirleşme” sayarak karşı çıkarlar.

Böyle bir sistemde Müslümanların öncelikli sorunu, kendilerinin ve nesillerinin imanını korumaktır. Sonra dini kendi kaynaklarından öğrenebilecekleri bir eğitim imkanını bulmak ve dini doğru öğrenmek için çabalamaktır. Bundan sonrası millete gerçek İslam’ı yaşayarak anlatıp onun hakimiyetini sağlamak için ceht, çaba, gayret ve mücahade etmeyi sağlamaktır.

Yani cihat.

Acaba şimdi Batıda konuşulan “cihatçı Müslüman” tabiri yarın buraya da gelip bizi “cihat” gibi aziz bir kelimeyi kullanmaktan korkutur mu?

Ne günlere kaldık Ya Rabbî...

NEDEN BÖYLEYİZ?

Bugün gerek Türkiye’de, gerekse diğer İslam ülkelerinde İslam kanunlarının uygulanabileceği bir siyasal ve toplumsal düzenin kurulmasını amaçlayan hareketler hep olagelmıştır.

Ne var ki İslam’a ve Müslümanlara en temel haklarını tanımayan ve her bahaneyi kullanarak sürekli zulmeden sistemler yüzünden bu

hareketler her zaman kendilerini doğru ifade edecek imkan ve fırsatı bulamamışlardır.

Bu hareketlerin çoğunun uzun soluklu olmaması veya hiçbirinin tam bir başarı yakalayamaması, sadece kendi kusurlarından değildir.

Burada bir sorun varsa, daha çok, demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü ve halkın iradesine saygıdan bahseden, ama bütün bu ilkeleri bizzat kendisi çiğneyen zalim, “otoriter”, “totaliter”, “dikta-tör” ve “faşist” sistemlerin kaynaklanmaktadır.

Yoksa hukukun üstünlüğünün ve adaletin olduğu her zeminde Müslümanların başarıyı yakalayacakları kuşkusuzdur. Bunu çok iyi bilen bizdeki Batıcı sistem, her düşüncenin sosyal hayatta yer almasına izin verirken, İslam düşüncesinin sosyal hayatta yer almasına, devlet ve düzen içinde etkin olmasına asla izin vermemiştir.

Buna hep “laiklik” bahanesi ile karşı çıkmış, bu tür hareketleri “irtica” sayarak çok ağır biçimde cezalandırmıştır.

Batıcılar, “ülkelerin gelir düzeyi yükseldikçe kişilerin bir dine sahip olma eğiliminin düştüğünü” iddia ederler.

Öyle mi?

Öyleyse ekonomisi bir hayli yükselerek dünyada önemli bir sıraya gelen bu ülkede niye hala bir İslam Partisi kurmak yasaktır?

Komünizmin, sosyalizmin, kapitalizmin, faşizmin, nasyonalizmin partileri var ve seçimlere katılıyorlar. Fakat hâlâ bir “İslam Partisine” izin yok.

Bahanesi nedir?

Laikliktir.

Oysa laikliği kendilerinden aldığımız Batılı űlkelerde ‘‘Hiristi-yan Partileri’’ vardır. Buna ne demeli?

Bu mudur Batılılaşma adına yapılan çağdaşlık, modernizm, öz-gűrlükler, insan hakları ve düşünce hűrriyeti?

Batıcılar bu ve benzeri ne kadar parlak söylemlerde bulunurlar-sa bulunsunlar, řu anda korkunç bir dayatma, baskı, cebir ve şiddet içinde kendi halklarına zulűm etmektedirler. Kendilerine saygı du-yup değer veriyorlarsa, her şeyden önce bu sahtekarlıklarından vaz geçmelidirler.

Hiç aynaya bakmıyorlar mı acaba bu utanmaz arlanmazlar?

DEMOKRASİ YASAMA VE LAİKLIK

Devlet űstünde dűřűnen eski ve yeni alimler, onun gűrevleri ve bunları yerine getiriř biçimi űstűne çok řeyler söylemişlerdir. Ancak son zamanlarda bűtűn siyaset ve hukuk bilginleri, devletin gűrevleri konusunda řu űçlű taksimi kabul etmişlerdir: yasama, yűrűtme, yargı.

İslam devletinde de bu űçlű taksim hep var olagelmiş ve teřrii, icrâi ve kazâi adını almıştır.

Bunların gűrev ve sorumlulukları, devlet içinde dengelenmiş bir gűç paylaşımları bizim konumuz deđildir.

Bizim buradaki konumuz, iman açasından bu űç kurumun de-đerlendirilmesidir. Őnce yasamadan başlayalım.

Çađdaş siyasi dűřűncede yasama, anayasa ve ona uygun olarak toplum için gerekli olan yasaları yapan kurumdur. Őlke içindeki ka-nunları bu kurum yapar.

Yürütmenin, eski tabirle icranın yaptıkları düzenlemeler yasa değil, tüzük ve yönetmeliklerdir. Bunlar, yasalar değerinde ve gücünde olmayan, daha farklı kurallardır.

Çağdaş siyasi düşüncede devlet içinde en önemli kuvvet yasadır.

Yasamanın oluşumu devlet biçimlerine göre değişebilir. Önemli olan halkın özgür iradesine dayanan seçimle teşekkül etmesidir. Bu seçimle gelen yasama kurumu şimdi ülkede uygulanan şekliyle tek meclisle mi olur, yoksa 1961 Anayasasında olduğu gibi ayrıca bir de senato ilavesiyle çift meclisle mi olur, o artık milletin, veya anayasaların düzenlemesine kalmıştır. Her ikisini de uygulayan ülkeler vardır.

Yasama organının vazifesi, gerekli anayasa ve yasaları yapması ve yürütmeyi denetlemesidir.

Bir yasa yapılırken tekliften meclise gelinceye kadar bir çok aşamalardan geçer. Meclisten geçen yasalar, bizde cumhurbaşkanının onayından sonra resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girer.

Ülkenin bütçesi de meclisten, yani yasamadan geçer. Meclisin bir görevi de, gerek mali yönden, gerek siyasi yönden, kanunların uygulanıp uygulanmadığını denetlemektir.

Anayasalar ve isterlerse beynelmilel yasalar, mesela azınlık hakları da dahil temel insan hakları, yasama organı için bağlayıcıdır. Ancak isterlerse onları da değiştirebilme yetkileri olduğuna göre yasamanın yetkisi kayıtsız ve şartsızdır denilebilir. Demokrasilerde şu cümle meşhurdur: "Hakimiyet kayıtsız şartsız millettir."

Ancak millet bu yetkisini, anayasal kurumlar kanalıyla kullanır.

Bu açıdan demokrasilerde kural olarak insan özgürdür ve dileği yasaları yapabilir.

Bazıları burada devreye girerek, demokrasinin devamı için laikliği şart koşarlar. Çünkü laiklik olmazsa, insan ilahî yasalar karşısında özgür olamaz derler.

Mesela Allah Teala zinayı suç kabul etmiş ve bu suçta bir ceza koymuştur. Oysa insan, zinayı suç kabul etmek istemiyor ve buna bir ceza getirmiyorsa, dinle ters düşer.

İşte orada ya dinle ters düşmeyi göze alarak dinin o kuralını atacak ve özgür iradesiyle dilediği gibi yasasını yapacaktır. Ya da bu özgürlüğünden vaz geçerek Allah Teala'ya kul olacak, ama yasama bağımsızlığını, haliyle demokrasiyi kaybedecektir.

Eğer öyleyse durum ciddidir.

Ya Allah Teala kulluk, ya demokrasi.

Ya iman, ya laiklik.

Böyle bir durumda insan ne yapacak?...

Müslüman için sorun yok, o asla Allah Teala'ya kulluktan vaz geçmez. Ucunda ölüm bile olsa...

Ama burada başka bir çözüm olamaz mı?

Mesela şöyle:

İSLAM VE DEMOKRASI

Halk, özgür iradesiyle İslam'ı kabul etmiştir, değil mi?

Evet.

Yine özgür iradesiyle onun kanunlarını seve seve meclisten geçirek devleti ve toplumu düzenlemek isterse bu demokrasi olmaz mı?

Sonunda yine halkın dediği oluyor.

Krallık, padişahlık, saltanat, diktatörlük gidiyor, yerine halkın seçtiği idareciler geliyor.

Zamanı gelince onlar gidiyor, başkası geliyor.

İslam'da zaten bunu ister. Halifelik babadan oğla geçmez. Halkın seçimiyle halife halife olur. Velihtlık uygulaması asla İslamî değildir.

Yasama meclisini de halk seçiyor.

Halkın seçip istediği kanunlar, o meclisten geçerek yürürlüğe giriyor.

Böylece halkın iradesi tecelli ediyor.

Farkı ne?

İşlem aynı.

Öyleyse kavga niye?

Kavga şurdan. Diyelim halk kadının kadınla, erkeğin erkekle evlenmesini istiyor. Ya da insanın annesiyle, kızıyla evlenmesine yasak getiren yasayı kaldırmak istiyor. Laik demokrasi buna izin verir, ama İslam demokrasisi buna izin vermez.

Evet, İslam buna asla izin vermez. Bu doğru.

Ama burada bir yanlışlık var. O da Müslüman halk böyle bir kanunu zaten istemez ki.

Ya isterse?

Nasrettin Hocanın “Ya tutarsa?” sözünü tartışmak ne kadar abes ise, bunu tartışmak da o kadar abestir.

Olmayacak bir şey yüzünden mi bunca kavga?

Demek sizin canınız çözüm değil, kavga istiyor.

Burada bir çözüm daha aklıma geldi.

BİR ÇÖZÜM DAHA

Duyduğuma göre İstanbul Üniversitesinde gençler Muhammed Hamidullah ile “türkçe namaz kılma” hakkında tartışıyorlarmış.

Hoca bir sürü deliller getirmiş, ama kabul görmüyormuş.

Bu arada bir şey hocanın dkkatini çekmiş. Bakmış ki tartışmaya katılan ve kabul etmeyen öğrenciler, hep de namaz kılmayan öğrenciler...

Demiş ki onlara: “Siz Türkçe meal ile namaz kılabilirsiniz.”

Tartışma o anda bitmiş. Çünkü adamların namazda gözü yok ki.

Aynen bunun gibi, Müslüman çoğunluk şöyle diyebilir: “tamam, çoğunluk öyle istiyorsa öyle olsun”

Şimdi ne diyecekler?

Müslümanlar bir ülkede azınlıkta ise, azınlık hakları ile yetinirler. Çoğunlukta iseler, zaten İslam’a aykırı kanunları istemezler. Dolayısıyla meclisten geçmemiş olur.

Ama çoğunluklarına rağmen böyle yasalar istiyorlarsa, o zaman da yapacak bir şey yok, oturup düşünmeleri gerekir.

Toplumun zorlamanın anlamı yok.

İstemedikleri İslam’a zorlamanın anlamı yok. Zorla İslam olmaz. Olsa olsa münafıklık olur...

Ya o insanları bilgilendirecek, şuurlandıracaklar, ya da olumsuzluklarına katlanacaklardır.

Kurunun yanında yaş da yanar. Yangın veya sel gibi, belalar ve musibetler de genele gelir.

Fitne ve bela gelirse, sadece suç işleyen zalimlere gelmez, zamanında onlara tepki duymayan, üstlerine düşen iyiliği emir, kötülüğü nehiy görevini yapmayanlara da gelir.

Halk o hale gelmişse, öncelikli konu devlet ve demokrasi tartışmaları değil, imanı kurtarma meselesidir. Çağın meselesi de işte bu!...

Yasalarda da aslında pek büyük farklar yoktur. Mesela evlenme, boşanma, miras, akitler, ticaret, vakıf, kira, hibe, ücretler... Bütün bunlardaki yasal uygulamalar birbirlerine çok benzerler. Benzemeyen yasalar daha çok ceza hukukndadırlar. Aslında onu da bilmiyorlar inkar edenler. Bilseler, bayılırlar. Beğendiklerinden tabi...

Bütün bunlardan sonra zamanımızda yaşamada yaşanan inanç kirliliğini anlatmaya sıra gelmiştir sanırım.

İslam devletinde yasamanın temelleri Kur'an ve sünnettir. Yasalar bu iki temelden alınır. Eğer bu iki temel kaynaktan ihtiyaç duyulan yasalar yok ise, fıkıh usulünde anlatılan kaide ve kurallar çerçevesinde İslam hukukçuları tarafından istinbat edilir. Yani yasalştırılır. Bu yeni yasalar o iki asla asla ters ters düşemezler.

İslam devletinde de devlet başkanının danıştığı bir meclis muhakkak vardır. Yasama meclisi de bu görevi yapar. Buraya seçilenlerin hepsinin hukukçu olması şart değildir.

Demokrasilerde de her kanunu meclis yapmaz. İster anayasa olsun, isterse diğer yasalar olsun, önce uzman kişiler bir taslak hazırlar ve bunu değişik komisyonlardan geçirerek meclise indirirler. Meclis son şeklini vererek onaylar. Tasdikten sonra yürürlüğe girer. Dolayısıyla bu meclisin yasağı olur. Bir zamanlar teknik adamlarını yanına alan ve işi onlarla götüren Başbakan Turgut Özal'ın meşhur bir lafı vardır: "Bana parmak kaldıracak adam lazım." Demek istiyordu ki,

“bizim yasalarımızı mecliste onaylayan parmaklar lazım bize. Gerisini biz hellederiz.”

İslam devletinde de yasaları önce uzman hukukçular yaparlar, sonra bunlar meclisten geçer, sonra halifenin tasdiğiyle yürürlüğe girer. Pek fark yok yani.

DEVLET VE DİN ARASINDA BİREY

Laik bir devlette yaşamak durumunda kalan Müslümanlar için devlet, geniş bir hak ve hürriyetler zeminini sağlamalıdır. Bu Müslümanlar için olduğu kadar, o devlet için de bir gereklilik, hatta zorunludur. Çünkü devletin birinci amacı, toplumsal barışı ve huzuru sağlamak, bunu yok edecek olan haksızlık ve hukuksuzluktan kaçınmaktır.

Böyle bir devlette öncelikli görev yaşamaya düşse gerektir. Yaşama, toplum için yasalar yaparken, dinî kanunları esas almasa bile, doğrudan dinle çatışan yasalar da çıkarmayabilir. Ya da dinle çatışan yasaları zorunlu kılmaz yurttaşlarına. Mesela faizi yasaklamasa bile, faizli muameleyi mecburi kılmaz. Dileyen için geçerli olacak bir sınırdır tutar.

Yine miras hukukunda dini kuralları yasalılaştırmasa bile, insanların kendi aralarında böyle davranmalarına da imkan verir. Bunu yasaklayarak, işi zorlaştırmaz.

Böyle bir zorlaştırmamanın olduğu yerde, vatandaşlar bir tercih yapma zorunda kalacaklardır. Ya Allah, ya yasa.

Bu durum nerden bakarsanız bakınız, sorun demektir. Hem yasal açıdan, hem de din ve vicdan özgürlüğü açısından sorunlar yumağıdır böyle bir durum.

Çünkü devlet yarasını yürütmek ister. Aksine bir davranışı cezalandırır. Ceza, hoş bir şey değildir, insanı sıkıntıya sokar.

Allah Teâlâ da yasalarının uygulanmasını ister. Aksine bir davranışı cezalandırır. Dedik ya, Ceza, hoş bir şey değildir, insanı sıkıntıya sokar.

Peki, bu iki otorite arasında kalan kişi ne yapacaktır?

Müslüman olmayan, ya da Müslümanlığını ciddiye almayan birisi için cevap kolay ve basit olabilir: “Devlete itaat edeceksin.”

Ama iş o kadar kolay ve basit değildir. Çünkü Allah Teâlâ, kendisine isyan olan yerde başkasına itaatı reddeder. Hatta bunu yürekten yapanlar için “şirk koşma” ifadelerini kullanır. İşte bu hassasiyeti çağdaş insanları çoğu anlamamaktadır.

Bu anlamama şüphesiz cehaletten kaynaklanmaktadır. Hele hele körü körüne bir taklit ise bütün bilgiler, iş daha da bir çetrefilleşmektedir. Çünkü bu tür yanlış bilgiler, dini tahrife kadar gitmektedir. “Ulül emre itaat” gibi bir sözle, cümle haramlar, Allah korusun helal sayılabilmektedir.

Devlet gibi bir otorite ile karşı karşıya gelmeyi kimse faydalı görmez ve de istemez. Haliyle Müslümanlar da istemez. Ama böyle bir durum kaçınılmaz olduğunda, Müslüman ne yapacaktır?

Az yukarıda “Allah Teâlâ, kendisine isyan olan yerde başkasına itaatı reddeder. Hatta bunu yürekten yapanlar için “şirk koşma” ifadelerini kullanır.” demiştik. Bu müslümana mecburi bir istikamet çizer: Allah Teâlâ’ya isyan, çirkindir, kötüdür, günahdır. Müslüman, böyle bir çirkinlikle ve günahla karşılaştığında, eliyle, diliyle veya kalbiyle, gücü yettiği oranda onunla mücadele eder.

Çağdaş devletler veya demokrasilerde “demokratik muhalefet” “sivil itaatsizlik” gibi kavramlar geliştirilmiştir. Yani kanunun hukuksuz olması halinde ceza olsa da ona uymamak. Müslümanlar, bu haklarını kullanarak dinin emrini yerine getirmeye devam edeceklerdir.

Müslümanlar, bu haklarından hareketle, dine aykırı yasaları, en azından dini yaşamaya müdahale etmeyecek biçime getirmelerini sağlayacak organizasyonları kurmak, yani birlik ve beraberlik içinde örgütlenmek mecburiyetindedirler. Demokrasinin beğenilen yanı da budur zaten.

İZZET, BARIŞ VE SAVAŞ

İtidal ve orta yolu bulmak, dengeyi yakalamak neden bu kadar zor oluyor?

Kanaatimce nefsanî duygularımıza tabi oluşumuzdan, veya kısmen de olsa şehvetlerimize, kötü isteklerimize, hırslarımıza mani olamayışımızdan.

İman, ahlak, bilgi ve kültür bakımından gerekli eğitimini tamamlamamış nefisler için olağan şeylerdendir aslında bu.

Duygular yerine iman ve ilim, bunlardan kaynaklanan ilkeler, ölçüler hakim olsa, itidal, yani orta yolu bulma, dengeli davranma ve her zaman ve zeminde adil olma kolay olur. Ölçü kalkmışsa, yani “batman çağla karışmışsa”, “vur deyince öldürmek” alışıık işlerdendir.

Gayr-i müslimler ile iç içe yaşamak her zaman ve zeminde bir zaruret olabilir. Müslümanlar, hukuklarının gereğini bu durumlarda da gözetmek durumundadırlar. Kafirler ile dostluk, sevgi, bağlılık ve

yardımlaşmanın yasaklanmış olması, genellikle ya inanç ve ilkeler bazında, ya da savaş şartlarında ve ortamlarındadır.

Burada güdülen amaç müslümanı, Allah Teâlâ'dan; Allah Teâlâ'nın dininden, kanunlarından alıkoyan her varlığa karşı duyarlı, ilkeli ve üstün konuma getirmektir. Allah için sevmek kadar, Allah için sevmemek, hatta buğzetmek de İslam'ın ilkelerindedir. Bunu anlamayan ve böyle davranmayan her kim ve kurum olursa olsun, ya dini anlamamıştır, ya da anlamıştır ama tebliğ ve irşat gibi bir mahlattan, veya müslümanların maruz kaldığı bir zarurettten dolayı böyle davranmaktadır.

İslam'a açıktan düşmanlık besleyen bir kişi veya kurum ile hangi dostluk söz konusu olabilir? Böyle bir dostluk, başını hiç secdeden kaldırmayana bile Allah Teâlâ'nın dostluğunu kaybettirir. Bu hüküm, Allah Teâlâ adına ahkam kesmek değil, Allah Teâlâ'nın kitabına göre konuşmaktır. Unutmamak gerekir ki o kitapta "Bir göğüste iki kalbin yaratılmadığı" vurgulanmıştır. Çünkü bir kalpde iki zıt sevgi birleşmez. Orada Allah Teâlâ'ya sevgi varsa, Allah Teâlâ'nın düşmanlarına zırnık kadar sevgi olmayacaktır. Hangisi girerse, öbürü çıkar gider.

Bir ülkenin yönetiminde Müslümanlar söz sahibi ise sorun olmaz. İslam, dinimiz ve dindaşlarımızla savaşımayan gayr-ı müslimlere, inkarcılara, hatta tanrıtanımazlara erdemli davranmayı, iyilik yapmayı, yardım etmeyi, ihtiyacını gidermeyi yasaklamaz. Onlarla beraber yaşamayı doğal görür, ama ilkeli olmayı öğütler.

Ancak bir ülkenin yönetiminde Müslümanlar söz sahibi değilse ise orada müslümanların müslüman olmayanlara karşı tutum ve davranışı, karşıdaki insanların tutum ve davranışına göre değişir. Eğer orada hukuk üstün tutuluyor, insan hakları gözetiliyor, herkese din ve inanç özgürlüğü tanınıyor, bunun gerekleri sorun olmadan

yaşatılıyorsa, yukarıdaki erdemli davranışlar devam eder. Değilse, orada sevgi ve dostluk söz konusu değildir, savaş hali var demektir.

Bu gibi ortamlarda gayr-i müslimlerin kendileri sisteme hakim konumda oldukları için, sistemlerine açıktan tavır almadıkları sürece Müslümanlara lütfen katlanmalarına(!), Allah Teâlâ'nın dinine asla katlanamadıkları halde, kendilerinin inkarcı hayatlarına hoşgörü(!) ile yaklaşan müslümanlara hoşgörü lütfedip bağışlamalarına, asla hoşgörü ile yaklaşamaz.

İzzet diye bir şey vardır ve çok önemlidir. Bu yüzden hiç kimse-den sevgi de, hoşgörü de, hiçbir şey de dilenmiyoruz.

Erdemli ve onurlu insanlar, dilenmeyenlere bile iyilik etseler, asla hissettirerek incitmezler.

Kendi inancından ve ilkelerinden vazgeçerek düşmanlarına teslim olanlara, köleliği kabul edenlere karşı sığıntı muamelesi yaparcasına ihsan edilen hoşgörüğü kabullenmek mümkün değildir. İzzetli insanlar ellerinin tersiyle iterler böyle bir minneti.

Taraflar masaya adam gibi oturmalı ve evrensel hukuk çerçevesinde dosdoğru konuşmalılar. Karşıda tebessüm eden değil resmen sırttan, ama arkasını dönünce alay eden ve aşağılayan insanlara karşı sevgi ve hoşgörü edebiyatı, olsa olsa alçakça yapılan bir nifaktır.

Müslümanlar barışı tercih eder, gerekmedikçe savaşı istemezler. Ama savaş isteyenler de şu gerçeği unutmamalıdırlar; ahirete inmayanlar, inananlardan daha fazla severler dünyayı hayatını.

Bize kalsa hep şöyle deriz: “Barış istiyorlarsa, gerçekten istesinler, varız. Savaş istiyorlarsa, pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın.”

MUHALEFET

Artık Türkiye'deki sistem, bir yol ayırımına gelmiştir. Ya bu ülkede Müslümanların da yaşadığını kabul edecek ve beynelmil hukuka, ilkelere ve anlaşmalara uyacak, ya da yavaş yavaş zayıflayacak, Allah korusun, parçalanacak ve yok olacaktır.

Demokrasi ve laiklik denilen şeyleri biz icat etmedik. İslam'ı ve onun kendine özel yönetim tarzını bilmeyenler, din deyince akıllarına sadece saltanat ve padişahlık gelenler muhakkak çok şaşıracaklar, ama hadi yine de söyleyelim, bize kalırsa, bizim bunlara ihtiyacımız da yoktur. Ama bize kalmadan bu ülkeye aldılar, son zamanlarda tehditvari dedikleri gibi özellikle de laikliği bize sormadan getirdiler ve bizler de ister istemez gölgesinde yaşamak durumunda kaldık.

Halka sormadan aldılar ama eksik aldılar, hatta yanlış aldılar ve yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Demokrasi ve laiklik dünyada nasıl anlaşılıyorsa, üç aşığı beş yukarı burada da o anlaşılmalı değil miydi?

“Bize mahsus şartlar vardır” bahanesi ile yıllardır demokrasi adı altında bir dikta, laiklik adı altında da bir din düşmanlığı uygulanmıştır bu ülkede. Böylece insanlar bu iki kavramdan da soğutulmuştur. Sonuç ortada; fiyasko!

Bir çıkmaz sokakta gidip geliyoruz. Kendi kendimize ettiğimiz eziyetlerle dertli dolap gibi inleyip duruyoruz.

Artık taklit etmeye çalıştığımız gayr-i Müslim batı dünyası bile görüyorsunuz ki bu muameleye isyan etmekte ve laikliğin bir din gibi dayatılmasına karşı çıkmaktadır. Biz de yerli halk olarak içerden var gücümüzle bağırıyoruz: yeter artık, kabak tadı verdi!

Bakın bizim bir dinimiz var ve bundan vaz geçmemiz asla mümkün değildir. Evvelkisi gün Hıristiyanları arenalarda aslanlara atanlar, dün Müslüman oldu diye inananları kızgın kumlara yatırarak üstlerine kocaman kayalar koyanlar, hatta ateşlerde yakanlar, bu insanlık dışı çirkin ve vahşi işkenceleri ile toplumları dinlerinden döndürememişlerdir. Sonuçta kendileri yok olup gitmişlerdir.

Bu gün de dindarları temel hak ve hürriyetlerinden mahrum ederek eziyet ve işkence yapanlar, asla bu insanları dinlerinden alamayacaklar, bu mücadelede eninde sonunda mağlup olarak yok olacaklardır. Çok geçmeden isimleri unutulacak, yaptıkları ise Ebu Cehiller gibi nefretle anılacaklardır.

İslam müminlerden küfre, şirke, zulme, nifaka, fıska, isyana, günaha itaat etmelerini asla istemez. “Bir yönetim nasıl olursa olsun ona itaat edilir” diye bir kuralı din asla vacip kılınmamıştır.

Kaldı ki çağdaş anlayışta da insan haklarına aykırı olarak asla kanun yapılamaz ve kanunsuz emirlere, kanuna aykırı emirlere kesinlikle itaat edilmez.

Soru şu; Müslümanlar, buldukları ülkede kendi yönetimlerini oluşturamazlarsa ne yapacaklar?

Müslümanlar, buldukları ülkede kendi yönetimlerini oluşturamazlarsa, hiç olmazsa temel hak ve hürriyetlerini teminat altına alan anlaşmalar yapabilirler.

Böyle bir anlaşma varsa, aslında İslam dışı yönetime itaat değil, yapılan anlaşmaya riayet etmek söz konusu olacaktır.

Elmalılı Hamdi Efendinin veciz ifadeleri ile “itaat etmenin vacip olmamasından mutlaka isyan etmenin gerekli olduğunu anlamaya kalkışılmamalıdır. İtaatın vacip olmaması, isyan etmenin vacip ol-

masını gerektirmeyeceğinden, itaat mecburiyetinde bulunmamakla, isyan mecburiyetinde bulunmak arasında fark vardır. İsyân hakkı başka şeydir, isyan etme vazifesi yine başkadır.

Bundan dolayı buradan, mümin olmayan bir çevrede, bir ortamda bulunan müminlerin şuna buna karşı isyancı ve ihtilalci bir durumda kabul edilmemeleri ve belki müminlerin her nerede bulunurlarsa bulunsunlar Allah'a ve Resulüne karşı itaatsızlıktan sakınmak ve aynı zamanda kendilerinden olan idarecilere itaat etmeleri ve tağutlara boyun eğmemenin gerekli olduğunu anlamak gerekir.”²⁵

Çağımızda kendilerine itaat etmenin vacip olmasını hak etmeyen hukuk tanımaz zalim idarecilere karşı “sivil itaatsızlık”, “pasif direniş” ve “demokratik muhalefet” gibi kavramlar geliştirilmiştir.

Bunların İslâmî temelleri vardır. Doğrusu bu biçimde gerçekleştirilen kamuoyu baskılarının, sosyal hayatımızda ne denli etkin olduğunu anlatmaya gerek görmüyoruz. Özellikle hukukun üstünlüğü, insan hakları, özgürlükler, halkın iradesi, milletin egemenliği, yerel ve yerinden yönetimler, demokrasi... gibi kavramların bayraklarının yükseltildiği çağımızda.

Bu kavramların oluşumunda İslâm'ın ne kadar etkin olduğunun anlaşılmasında kaynaklarımızdan sadece bir hadisi zikretmemiz bile, yeterince açıklık getireceği kanaatindeyiz:

*“Sizden bir kötülüğü gören, onu eliyle düzeltsin. Gücü yetmezse, diliyle düzeltsin. Buna da gücü yetmezde, kalbiyle buğz etsin, ama bu imanın en zayıfıdır.”*²⁶

25 Elmalılı, a.g.e. 3/14-15

26 Müslim, İman, 78

Evet, kötülük önlenmelidir. Ancak, her zaman bunun için gerekli olan “güç yetirme” elde olmayabilir. O takdirde olduğu kadar ya da güç oranında müdahale, yani dil veya kalp ile düzeltmeye çalışma, tavır koyma ve duyarlılık gösterme mutlaka ama mutlaka olmalıdır.

Buna göre kötülüğe muhalefet ve karşı koyma iki derecedir:

İlki, “Aktif Muhalefet”tir. İmkan varsa güç ve kuvvet kullanarak elle yapılır. Yani kötülük giderilerek yerine iyilik yerleştirilir. Buna imkan yoksa, dille yapılır. Dil dediğimizde çağdaş medyanın ses, görüntü ve yazı türlerinin bütün imkanları buna dahildir. Buna da imkan bulunamazsa, pasif muhalefete devam edilir.

İkincisi “Pasif Muhalefet”tir. Yani Kötülüğü benimsememe, surat asma, tavır koyma, pasif direnme, dinlememe gibi muhalefetini bir biçimde ifade etmekle yapılır. Aslında diğer muhalefet türlerinin kaynağı da burasıdır. Bunu başaramayan hiçbir şey başaramaz. Kişiliğini kaybetmeye ve zillet içinde değersiz bir hayat yaşamaya mahkumdur.

KÜFÜR VE KUVVET

Batıl mücadelesinde sadece güç ve kuvvete dayanır. Bütün haksızlığının, hukuksuzluğunun, zulmünün, sömürsünün, katliamının arkasındaki itici ve kışkırtıcı güç, sadece maddi güç ve kuvvettir. Anladığı dil de odur batılın. Batıl güçlü olduğu zaman başkalarının yer altı ve yerüstü servetlerini vurarak, kırarak ellerinden alır.

Ona “aman ayıp olur, hak hukuka aykırıdır, insanlığa sığmaz, acı, merhamet et” diyerek insafa, adalete, insanlığa davet etmek, yalvarıp yakarmak boşunadır. Hatta iştahını kabartacağı için daha da zararlıdır.

Batıl, çıkarları için binlerce, milyonlarca insanı gözünü kırpmadan öldürür. Hatta bazen zevk alarak da öldürür. Tarihte düşmanlarını kılıçtan geçirmiş ve alacanlı daha ölmemiş insanların üzerine sofralar sererek yemek yemiş canavarlar az değildir. Onlar boşuna dememişler “insan insanı kurdudur” diye. Akif de Peygamber Efendimiz (Aleyhi’s Salatu ve’s Selam)den önceki cahiliyyeyi anlatırken diyor ki:

*“Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta,
Dışız mı bir insan, onu kardeşleri yedi.”*

Amerika’yı bulan Avrupalılar oradaki yerlileri nasıl yemişlerdi hatırlayalım. Dün Japonya’ya iki atom bombasını nasıl atmışlardı unutmadık. Bir anda binlerce, milyonlarca insan kül oldu. Avrupa tarihi, birinci ve ikinci dünya savaşlarında öldürülen insanları dehşetle yazar. Bir de kalkmış kendilerine medeni, başkalarına “barbar” ve “yamyam” derler.

Ve maalesef imandan uzaklaştıkça batılı yaşayan İslam dünyasında yaşanan da aynı korkunç cinayetlerdir.

Bütün bunlar batılın sadece güçten anladığını göstermeye yeter.

Bunun için batıl bu gün silahlanma yarışı içindedir. Hala bölgesel savaşlarda denedikleri silahlarını nasıl acımasızca kullandıklarını görüyoruz. Hele bu son zamanlarda Amerika’nın Afganistan ve Irak’a, İsrail’in de Lübnan’a saldırısı herkesin aklını başına bir kere daha getirmiştir herhalde.

Ne insan hakları, ne savaş hukuku, ne sivil, ne kadın, ne çocuk... Yağmur gibi bomba yağdırdılar savaşmayanların üstüne.

Kimyasalı da var, misketi de.

Ve birkaç yıl önce Bosna Hersek’de olan cinayetler...

Yazmaya dilimizin varmadığı rezalet ve kepezelikler...

Evet, batıl sadece güç biriktirir ve güçten anlar. Onların “Mevla”sı yoktur çünkü. Batılın “zafer isteyeceği bir ilahı” yoktur.

Batılın bütün dayanağı güç ve kuvvet olup yaptığı bütün haksızlıkları ve zulümleri bu güç ve kuvvete dayanarak ve güvenerek yapınca, mazlumların ahının ve feryadının onu haksızlıktan caydırmada hiçbir etkisinin olmadığı anlaşılınca, yapılacak yegane iş, Allah (azze ve celle) ın bir emri ve aklın da bir gereği olarak batılın karşısına onu durduracak, caydıracak, gerekirse mağlup ederek devre dışı bırakacak bir güç ve kuvveti hazırlamaktır.

Batıl madem ki başka bir dilden anlamıyor, ona karşı, ama sadece ona karşı hak ehli de onun anladığı dilden konuşacak ve batıla karşı kullanmak üzere güç ve kuvvet hazırlayacaktır.

Bu gücün amacı hakkı yürürlükte kılmak olduğu için, elbette hak ehli içinden de zaman zaman kendini kaybederek batıl gibi hakka karşı saldırganlaşan bağiler olursa, onları da hizaya getirmek için kullanılacaktır.

O da bir hak batıl mücadelesi değil midir?

HAKSIZ GÜÇ KAYBEDER

12 Eylül öncesi malum bir komutan “Darbe bir yıl önce olacaktı. Ama biz bekledik. İstedik ki ortam iyice olgunlaşsın. Halk, dökülen kanlar karşısında “nerdesiniz?” diye bizi çağırsın” demişti.

28 Şubat öncesinde hatıralarını yazanlar arasında şu bilgiler de vardı: “Medya iş başındaki hükümete gider ve ‘borçlarımızı siler ya da ertelersen ve bizimle iş yaparsan, seninle ilgili güzel manşetler

atarız. Değilse aleyhine yazarız' demiş. Hükümet de pirim vermeyince Medya aleyhte yazma kampanyası başlatmıştı.”

Medya o gün çıkarına göre iş yaptı da ne oldu?

Evet, o hükümete zarar verdi. Ama sadece o hükümete mi?

Hayır! Bütün bir memlekete zarar verdi ve nefret kazandı. Halk nazarında itibarını kaybetti. Şimdi her gazete veya tv. nin bir fanatığı var olabilir. Ama işte o kadar.

Hatırlarsınız, kaç seçimdir kazananlar medya'ya rağmen kazanıyorlar. Yaptıkları yalan kamuoyu araştırmaları hiçbir fayda sağlamadı. Bunun en açık örnekleri son iki seçimdir.

Şimdi başbakan Erdoğan haklı olarak “istediğinizi yazın, asla etkilenmeyeceğiz” derken haksız mı?

İnsan gücünü haklı yere kullanmalı. Haksız yere kullanılan güç, kendisini yer bitirir. Bir gün gelir güçlüler, haksız oldukları için, en zayıf konuma düşerler. Ve bir gün gelir zayıflar, haklı oldukları için, en güçlü konumda olurlar. Bu durum, hukuk devletinin en açık bir alametidir de aynı zamanda. çünkü hukuk devletinde en açık gösterge adalettir. Hukukun üstünlüğü karşısında güç hizaya geldiğinde, orada hukuk devleti var demektir.

Yaşadığımız günlerde en fazla hukukun üstünlüğüne ve adalete ihtiyacımız vardır. Ama en büyük korkumuz da bizzat hukukun malul olmasıdır. Yani hukukun güçlülerin güdümünde olması. Böyle bir durum, mülkün temellerinin sarsılması, hatta yıkılması demektir. “Adalet mülkün temelidir” sözü muhteşem bir sözdür.

Bu gibi durumlarda umut bağlayacağımız insanların başında hukukçular gelir. Eğer hukukçular hakka ve hukuka bağlı erdemli insanlar ise, güçlükleri göğüsleyerek ortaya adaleti koyabilir, mülkün temel-

lerini her türlü sarsıntıdan koruyabilirler. Toplumsal barış büyük ölçüde hukukun üstünlüğüne ve hukukçuların müspet gücüne bağlıdır.

Bu açıdan bakıldığında bir milletin bekası, erdemli hukukçular yetiştirmesine de bağlıdır denebilir. Tabi biri kalkar, “bu da eğitimin sayesinde olur” diye eğitimi öne sürebilir. Başka biri de kalkar, “bütün bunlar iyi bir yönetim sayesinde olabilir” diyebilir. Sözü uzatmayalım, toplum organize bir bütündür ve bütünün her parçası iyi olmalıdır. Birisinin yalnız başına iyiliği yeterli değildir.

Bütün bunlar düşünüldüğünde neler hissediyorsunuz? Başınızı kaldırıp baktığınızda yönetimden, eğitimden, hukukçularınızdan yana içiniz rahat mı?

“Evet” diyorsanız mesele yok. Ama “Hayır” diyorsanız veya te reddütler yaşıyorsanız, büyük bir sorumluluk altındasınız demektir.

TEPKİ BİLİNÇTİR

Bir millet nasıl bozulur ve helake gider?

Kur’an ve sünnet bunu ayrıntıları ile açıklamıştır. Bunlardan birisi de iyiliği emretme ve kötülükten nehyetme ilkesinin çiğnenmesi, bireysel ve toplumsal duyarlılığın kaybolması ile yanlışa gerekli tepkinin yapılmamasıdır. Bilincin körleşmesidir bu şuarsuzluk.

Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz Benî İsrâîl’den misâl vererek onların irşattaki bu ihmalleri ve lâubalilikleri yüzünden felâkete uğradıklarını belirtir: “*Benî İsrâîl’in içinde bozulma şöyle başlamıştı: Bir kişi, kardeşini günah üzere görür ve onu bundan men’ederdi. Ancak ertesi gün, bir gün önce yasakladığı şeyleri yine yapan o kimselerle yemede, içmede, sohbetle arkadaşlık yapmadan çekinmez, devam ederdi.*

Bunun üzerine Allah onların kalblerini birbirlerine karıştırarak hepsini sapıttı.”

Onların bu hâli hakkında Kur’ân’da şu âyet gelmiştir: **“İsrâîl oğullarından olup da küfredenlere Dâvûd’un da Meryem oğlu İsrâ’nın da diliyle lânet olunmuştur. Bunun sebebi isyan etmeleri ve ifrata sapsmaları idi. Onlar işledikleri herhangi fenalıktan birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Hakikat yapmakta devâm ettikleri (o hal) ne kötü idi... Eğer Allah’a, peygambere ve O’na indirilene îman etmiş olsalardı onları dostlar edinmezlerdi...”** (Maide, 5/78-81)

Konuşması esnasında ayakta duvara dayanmış durumda olan Hz. Peygamber (s.a.v.) bu âyetleri okuduktan sonra oturur ve ilâve eder: *“Hayır, siz haddi aşan zâlimi elinden tutup onu hakka çevirinceye kadar irşad işini bırakmazsınız.”*²⁷

Öyleyse bir cemiyette herhangi bir fenalık zuhûr eder etmez, onu küçük görmeyip, bunun yok edilmesi için azim ve ciddiyetle üzerine gidilmesi gerekir.

“Öyle bir fitneden sakının ki, o geldiği zaman içinizden yalnız zulmedenlere çatmaz (âmmeye de sirâyet ve hepinizi perişan eder), **hem bilin ki Allah şüphesiz azabı çetin olandır.”** (Enfâl, 8/25)

İbnu Abbâs bu âyeti tefsîr ederken şöyle söyler: *“Cenâb-ı Hakk burada mü’minlere, aralarında tek bir münkerin bile yer etmesine meydan vermemelerini emretmekte ve bu emre uymayanları azapla korkutmaktadır”.*

Aksi takdirde bidâyette çok mahdut bir azınlık tarafından işlenmeye başlanan münker, zamanla çoğunluk tarafından benimsenecek ve kaçınılması imkânsız, herkese ulaşacak felâketlere sebep olacaktır.

²⁷ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/382-383.

Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurur: “*Cenâb-ı Hakk azınlığın ameliyle çoğunluğa azab vermez. Ancak çoğunluk, aralarında azınlığın münker (fena) amellerini görürler, fakat müdâhaleye güçleri yettiği hâlde seslerini çıkarmazlar. Onlar böyle davrandıkları için Cenâb-ı Hakk azınlığa da, çoğunluğa da birlikte azab gönderir.*”

Muvatta'nın rivayetinde “*...fenâlık açıktan açığa işlendiği takdirde hepsi cezayı hak eder*” denmektedir.²⁸

Bırakın başkalarına iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetmeyi, en yakınlarına dahi bu tavrı koyamayan ve şuurlu bir Müslüman gibi davranamayanlar, başlarına gelecek bela ve musibetlere başka sebep aramamalıdır. Bu, yeter de artar bile...

İlahî merhameti hak etmek ve toplumsal barış içinde yaşamak istiyorsak, tepki bilincimiz olmalı ve yanlışta tavrı koyarak ilkelerimizi korumalıyız. İrkçılığı lanetleyen bizzat Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'dir. Onun lanetlediğini biz de lanetlemeliyiz. Yoksa ondan uzak düşeriz.

Dolayısıyla yakın tarihte kıyametimiz olan Batıcılık, laiklik, pozitifizm ve ırkçılık lanetinden arınmalıyız. Bu lanet virüsler öyle sinisi bir şekilde sistemin eğitimiyle damarlarımıza girdi ki, çoğu insan bunu fark etmiyor bile. Ama karşı inkar ve ırkçılık bir ayna olunca, tanımamak imkansız oluyor. Mesela bir Türkçü, ırkçı olduğunu Kürtçü veya Arapçı veya Farsçıya tepki duyarken fark edebiliyor ancak. Aynı öyle, bir Kürtçü, Arapçı veya Türkçüyü çirkin görüyorsa, kendi ırkçılığını bir kere daha sorgulaması gerekiyor herhalde. Yani o zaman sormalıdır kendi kendine: “başkasının ırkçılığı lanetli ise, acaba kendininkisi nedir?”

28 İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/383.

MUHASEBE

Bizim sistem de başı sıkışınca hep “Allah” der, “İslam” der, “kardeşlikten” dem vurur. Ya sonra?

İrtica ile mücadeleye devam!

Ülke tedbir alınmazsa adım adım bir cehenneme doğru gidiyor. Biz millet olarak İslamsızlığın musibetini yaşıyoruz. O’na dönsek, kurtulacağız. Sistem bunu görmeli. Ama kör gözler bunu görmüyor ve bir şeyler bilir zannettiklerimiz kalkmış hiçbir şey bilmediklerini gösterir gibi konuşuyor: “Ulusların oluşumunda dinin etkisi yoktur.”

Hadi onlar söz dinlemiyorlar, peki biz niye dinlemiyoruz? Bu vesile ile bir kere daha haykırılım bari:

Ama bizim de kabahatlerimiz var: Dinimizi bilmiyoruz, öğrenmek için çabalıyoruz. Helal ve haram ölçülerine göre yaşamıyoruz. Ahireti ve hesabı unutmuşuz, bütün amacımız dünya olmuş. Hırslarımızı, şehvetlerimizi, heva ve hevesimizi kontrol edemiyoruz. Haram lokma kalbimizi kilitlemiş. Allah’ı ancak başımız sıkışınca anıyoruz.

Allah Teâlâ’nın kesin kanunu vardır: *“Bir millet -ama iyi, ama kötü- kendini değiştirmedikçe, Allah onları değiştirmez.”*

Biz “İslamsız olmaz” diyoruz. İslamsız ne saadet olur, ne huzur. Ne barış olur, ne kardeşlik. Ne birlik ve dirlik olur, ne fitne ve fesat yok olur. Ne kanun kanundur İslamsız, ne yargı yargıdır. Ekonomi ile hile ve gasp karışır birbirine. Ne cinsel terör önlenir, ne suç örgütlerinin uluslararası terörü.

Bizim bu sistemi değiştirmemizin tek yolu, kendimizi değiştirmektir. Yani İslam’ı öğrenmek ve yaşamak. Kendini istemeyen insanlara İslam niye gelsin? Gelmez de, bir fayda vermez de.

Biz bunu başarırız, yani Allah'a dönmeyi, kendimizi İslam'la değiştirmeyi başarırız, sistem kendiliğinden bizim istediğimize dönüşecektir.

Allah Teâlâ'nın kanunu değişmez. Gelin biz kendimizi iyilikler adına değiştirelim. İman ve salih amele, güzel ahlakı da ekleyerek, güzel Müslümanlar olalım. "Lafla peynir gemisi yürümez"miş. Öyleyse "laf ebeliğini" bırakalım da, samimi birer Müslüman olmaya bakalım.

Biz böyle olursak, içinde yaşadığımız devlet de, düzen de bize ayak uydurmaya mecbur ve mahkûmdur.

BU SİSTEM DEĞİŞMELİ

DEVLET VE HÜKÜMETLER NİÇİN VARDIR?

Evet, devlet ve hükümetler niçin vardır? Halkın sorunlarını çözmek için değil mi? Öyleyse halkın bir sorunu varsa bunun gündeme getirilmesinden ve çözülmesinden daha tabii ne olabilir?

Peki çözümümün kaynağı nedir?

İslam'da çözüoüm kaynağı Kur'an'dır. Sunnet de Kur'an' yorumlar, uydulamasını gösterir, ayrıntılarını verir, kapallılık varsa açar.

Laik sistemlerde çözüm insan aklıdır.

Hangi insan?

Geçmişteki yerilmiş ve terk edilmiş sistemleri saymazsak, demokrasilerde halkın çoğunluğunun iradesi çözümün kaynağıdır. İlke olarak onlarda hakimiyet kayırsız şartsız milletindir. Yani milletin çoğunluğunun.

Bizim ülkemizde sistem Batı'dan alınmıştır. Laiktir. Devlet yönetiminde din kanunlarını almaz. Kanunları sözde halkın iradesi belirler. Aslına bakarsanız dünyada etkin bir elit tabakanın dedikleri olur genellikle.

Bizde halkın çoğunluğu İslam'dan razıdır. Bir İslam devletini ister. Fakat ekseriyete göre çok azınlık sayılan bir grup, yani Batıcı laikçi aydınlar, Müslüman halkın daima karşısındadır.

Şimdi ne olacak?

Olacak olanı az sonraya bırakalım da olana bakalım. Olan şudur: Sistem Batıyı örnek hedef aldığından, milletin sorunlarını Batılı kafirlerden aldığı kanunlarla çözecektir. Laik olmamız bunu gerektirir. Yani kalabalık milletin iradesini oküs poküs yaparak batıcı laikçilerin iradesine çevirecektir. Böylece sorunların çözümünü dinin ve dindarların elinden alarak Batıcı laikçi din tanımazlara verecektir. Sandığa gitseler bile, sandıkta seçilecek tercihler arasında İslam yoktur. Yani dindarlar, kendi tercihleri yasak olduğundab, batıcıları tercihlerinden birisini almak zorunda kalacaklardır. Bir başka ifadeyle devlet ve hükümet vatandaşından gelen şikâyetleri dinlemeyecek, aksine, üç beş aydın geçinen ve bu milletin değerlerinden kopmuş insanları dinleyecek!

İşte Türkiye'nin çelişkisi burada yatmaktadır. Halk Müslümandır ve sorunlarına Müslümanca çözümler istemektedir. Kitle partileri bunu görerek halka seçim öncesinde bu türden muhafazakar sözler vermekte, İslam'ın yaşanmasında engel olan yasaların bertaraf edileceğini vaat etmektedirler.

Fakat iş başına geldiklerinde beton gibi İslam'a karşı vaziyet almış bir sistemle karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu sistem İslam'ı yıkarak gelmiş, kendisini de onun yıkacağından korkarak ona karşı bir sürü akıl almaz önlemler almış, ona hayat hakkı tanımamıştır.

Batı medeniyetine giriş de bunların başındadır. Bütün yasalar bunu amirdir ve buradan verilecek bir taviz içte ve dışta "eksen kayması", "yeniden Osmanlı", "şeriata dönüş", "fundamentalizm" gibi suçlamalarla yok edilmeye çalışılmaktadır. Bütün yasal düzenlemeler bu durumu korumak için yapılmıştır. Bu yüzden kaç partinin kaptandığını da tarih kaydetmektedir.

İşte sorun bu hürriyetsiz ortam ve bu bozuk düzendir.

Peki, madem durum bundan ibarettir, o halde devlete ve yönetime talip olan Müslümanlar (İslamcılar) ne yapacaktır?

AMACA ULAŞMADA ÜÇ YÖNTEM

Her Müslüman, yaşadığı toplumu “İslam Toplumu” haline çevirmeye çalışmalı ve o toplumda “devlete” ve “yönetime” talip olmalıdır. Bu Müslümanlar için bir farzdır, yani dinî bir mecburiyettir. Zira ilke olarak Müslümanları gayr-i müslim olanlar idare edemezler. Bu haramdır.

Peki, şimdi her Müslüman böyle midir?

Maalesef değildir.

Neden?

İslam'ı yeterince bilmediğinden! Gözü kör olası cehaletten. Bir an önce kurtulası cehaletinden yani...

İşte bu yüzden bu amacını bilmeyen cahil Müslümanlardan bilgili olan Müslümanları ayırt etmek için “İslamcı” tabiri kullanılıyor. Gerekli görülüyorsa neden olmasın, olabilir. Ancak ben mecburiyetten böyle diyorum. Yoksa bu tabirin “Müslüman” kelimesinin kapsayıcılığına zarar vermesi endişesi içimi sızlatmıyor değil.

Bu anlamda bugün bu ülkede Müslümanların/İslamcılarının önünde, söz konusu amaçlarını gerçekleştirebilmek için üç seçenek vardır:

1- Ya İslam Partisi kurmaya izin vermeyen bu laik devletin yasalarını göz önüne alarak sistem dışında kalacaklar, siyasete, yani ülke yönetimine talip olmayacaklardır. Bunun yerine dini ve devleti de öğreten ve mümkün merteye kendi medeniyetini yaşatmaya çalışan,

böylece bir “İslam Toplumu” oluşturmaya çalışan sivil toplum kuruluşları (STK) oluşturarak hizmet etmeye çalışacaklardır.

2- Veya yasaları reddedip dinlemeyerek yer altına çekilecek ve gizli faaliyet gösteren illegal siyasi örgütler kurarak devleti kendilerini tanımaya zorlayacaklardır.

3- Ya da içten tanınmasalar bile dıştan yasaları gözetererek ve onların imkân ve boşluklarından faydalanarak açıktan siyasete soyunacak ve ellerinden ne gelirse yapabildikleri kadar dine ve ümmete hizmet etmeye çalışacaklardır. Böylece zaman içinde toplumu İslam'ı ister hale getirerek kendi sistemlerine dönüştüreceklerdir.

Bu üçünün ötesinde bir yol yoktur.

Peki, İslam dini bu yolların hangisini emreder?

Çağımızda birçok Müslümanın bilmediği ve bu yüzden bir sürü sert ihtilaflara düştüğü bir durum vardır, o da şudur: “İslam dini, kendine has bir toplum ve devlet ister, ama hem buna erişmede, hem de eriştikten sonra bunu şekillendirmede özel bir emir vermez, kesin bir yöntem sunmaz. Bunun yerine ortaya ilkeler koyar, özellikler ve değerler belirler. Gerisi, zaman, zemin, imkan ve şartların belirlemesine göre Müslümanların bilgi, hikmet ve ferasetine bırakılmıştır. Yani bu alan bir yerde katı kurallar içermeyen, Müslümana serbest hareket imkanı tanıyan, bir yerde içtihadı dayanan bir alandır.

Bizim tarihi tecrübemiz bir fikir verebilir, ama tarih nass gibi kesin ve değişmez kanun koyamaz, mutlak ölçü belirleyemez.

Şimdi üç beş kitap okumuş iyi niyetli ama derinlemesine Kur'an-ı Kerim'in, Sünnet-i Seniyye'nin ve bunlardan kaynaklanan fıkhnın künhüne erememiş, hele de usul-ü fıkhtan yeterince yöntem ve kaideler bilgisi alamamış olanlar, ihtimaldir ki buna itiraz edeceklerdir.

“Deliliniz nedir?” diye bir soru sorarsanız, doğrudan konuyu bildirmeyen, açıklama ve yoruma müsait birçok ayet ve hadis meali vereceklerdir. Ama ne ayetlerde, ne de hadislerde bizim sorduğumuz sorunun ne cevabı, ne de nakzı vardır. Belki iş içtihadı kalmıştır.

Bir içtihadı uyan kişi, başka bir içtihadı uyanı neye dayanarak itiraz edebilir? “Ümmetin ihtilafında rahmet vardır.”

Öyleyse kavga neden?

O yüzden alimler arasında bu konularda kırıcı tartışmalar olmaz. Kavga ancak cahillerin işidir.

Bir örnek verelim. Hariciler, Allah Teâlâ'nın emir ve yasaklarına çok bağlı, gece gündüz Kur'an okuyan ve zikreden insanlardı. Hz. Ali'nin safında savaşırken, “hakem olayı” yüzünden ondan da, karşı-sındakilerden ayrıldılar. Hz. Ali'ye de, Hz. Muaviye'ye de, adamlarına da “kafir” dediler. Gerekçeleri neydi biliyor musunuz?

“Hakimiyet ancak Allah'ındır” ayeti idi.

“Hakimiyet ancak Allah'ındır” ayeti hakkında kim ne diyebilir? Elbette doğrudur! Fakat bunu daha önce beraber yaşadıkları arkadaşlarına karşı yorumlamak ve bu yüzden onlara “kafir” diyerek kanlarını dökmek, hatadır. Bu hata yüzünden mahvolup gittiler.

Bu sebepten ötürü bugün de bazıları “Hakimiyet ancak Allah'ındır” ayetini okuyarak Müslümanlara “kafir” demeden önce, geçmişteki haricilerin düştükleri acıklı vaziyete düşmemek için iki kere düşünmelidirler.

Eğer bu konu iyi anlaşıldı ise, şimdi gelelim bu üç şıktan hangisinin doğru, hangisinin hatalı olduğuna.

ÜÇ YÖNTEMİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Geçen yazımızda hatırlarsanız “bugün bu ülkede Müslümanların/İslamcıların önünde söz konusu amaçlarını gerçekleştirebilmek için üç seçenek vardır” demiş, onları yazdıktan sonra da “şimdi gelelim bu üç şıktan hangisinin doğru, hangisinin hatalı olduğuna, ama gelecek yazıda” diye bitirmiştik, hatırladınız mı?

Cevabınız “hayır” ise, bir önceki yazıya dönün derim. Şayet “evet” ise, kaldığımız yerden devam edelim.

Benim anladığım kadarıyla dinimiz üç görüşten ilkini güzel görerek teşvik eder, üçüncüsünü zarureten mubah görerek normal karşılar. İkincini ise reddeder.

Neden?

İlkini güzel görerek teşvik eder, çünkü tevhid mücadelesinde bütün peygamberlerin tuttuğu yol ve yöntem böyledir. Hakkın batıla açık seçik kendini anlatması ve batılı bitirmek için vahyin ve aklın ışığında hikmetle mücadele etmesi. Bir hafta sonra çıkacak olan yeni kitabımız “Cihad ve Zafer Şartları” nda anlatıldığı gibi. Daha zor ve zahmetli, ama daha emin ve sağlam, tehlikesi daha az bir yol ve yöntemdir bu. Şahsen ben de kendi hayatımda bu yolu iltizam etmiş, kendim için gerekli görmüşümdür.

“Üçüncüsünü zarureten mubah görerek normal karşılar” derken, aslında nedenini de söylemiş olduk. Sonuçta zaman, zemin, imkân ve şartlara göre Müslümanların menfaat ve maslahatları için ellerinden ne gelirse onu yapabilme gayreti ile dine ve ümmete hizmet etmeye çalışma çabasıdır bu. Amaç, dünya nimetlerinden faydalanarak keyfince iktidar sürmek değil, zaman içinde yapacağı müs-

pet faaliyetlerle insanları İslam'ı ister hale getirerek toplumu kendi sistemlerine dönüştürmedir.

İslam fikhını derin okumalardan ve tarihi tecrübeleri yorumlamalardan buna deliller bulunabilir. Nitekim değişik ülkelerden bir çok alim tarafından bulunmuş ve pratikte iyi kötü uygulanmıştır da. Buna susmayı anlarım, faydasız bulmayı da anlarım, ama harici mantığı ile buna karşı çıkarak “şirk” ile itham etmeyi asla anlayışla karşılamam, cehalet ile taassubun birleşmesi sayarak çok tehlikeli bulurum.

Sonuçta şunu söylemek mümkündür: İsteyen yapmasın, ama bu imkanı ümmet menfaatine kullanmak isteyenlerle kavga da etmesin. Ancak kimse yanlış anlamasın diye şunu da açıkça ifade edelim ki, onların hatalı uygulamalarını ve imkanları haksız yere şahsına veya kötüye kullanmalarını eleştirmek bir haktır. İlkeyi savunmak başka şeydir, yanlışla karşı çıkarak ilkeli durmak başka bir şeydir.

Gelelim reddettiğimiz görüşe...

İSLAM VE GİZLİ ÖRGÜTLENMELER

Evet, İslam bu görüşü reddeder kanaatindeyiz. Çünkü bu görüş ile İslam'a davet metodunda en belirgin özelliklerden birisi olan “alenilik” ve “açık seçik tebliğ” ile “anlaşılır olma” özellikleri birbirine ters düşer.

Üstelik yeraltında çalışan bir örgütün kontrol edilebilirliği ve hesap sorulur olma özelliği nerdeyse imkansız hale gelebilir. Bu da örgütüm “Gestapo”laşması gibi çok kötü sonuçlar doğurabilir. Asıl örgütle benzeri istismarcılarını ayırt etmek zorlaşabilir. Kaldı ki bu tür örgütlerin terör faaliyetlerine karışarak haksız yere cana kıyma ve kan

dökme özelliği neredeyse önlenemez bir vaziyete dönüşebilir. Bu ise “İslamî Hareket”in “fitne”ye dönüşmesini neticelendirir. Bu çirkin durum, “İslamî Hareket”in yokluğuna bin kere rahmet okutur.

Bu ülkede PKK mücadelesinin başarısızlığı bir kere daha göstermiştir ki, bir devlet ile bir örgütün baş edebilmesi, alnından savaşıarak onu yok edebilmesi, bütün dünya arkasında olsa bile, mümkün değildir. Kaldı ki “İslamî Hareket”in bütün dünya asla arkasında olmaz. Küfür dünyasının onu yok etmek için gizli veya açıktan nasıl çalıştığını görmez misiniz?

Üstelik İslam, dahilde savaşı hoş görmeyen bir dindir. Çünkü bu durumda suçsuz insanların kanları akıp hayatları sönebilir, ırz ve namusları telef, malları pâyimal ile helak olabilir.

Şu anda akla gelen gelmeyen daha nice bir zararlar söz konusudur bu görüşte. Bu yüzden İslam bunu onaylamaz kanaatindeyiz.

Kaldı ki bu “yer altında gizli faaliyet gösteren siyasi örgütler kurma” işlemi artık bu iletişim ve haber alma çağında mümkün değildir kanaatindeyiz.

Usul açısından İslam’ın birçok esasına uymadığına inandığımız bu görüşe, İslam’ın ilk üç yılının “gizli davet” ile geçmiş olmasının bir delil teşkil etmediği kanaatindeyiz.

Bütün bu mülahazalardan sonra şunu söyleyebiliriz; ilk iki görüşün durumu oldukça nettir ve bu konuda bir fikre varmak kolaydır. Asıl zor ve tartışmaya açık olan, aslında zatında zor olan üçüncü görüştür. Nitekim yorumlara baktığımızda bu vaziyeti açıkça görürüz.

Neden böyledir?

Görelim inşaallah.

DÜŞMANINI BİLMEMEK

Evet, “Üç görüşten ilk iki görüşün durumu oldukça nettir ve bu konuda bir fikre varmak kolaydır. Asıl zor ve tartışmaya açık olan, aslında “zatında zor olan” üçüncü görüştür. Nitekim yorumlara baktığımızda bu vaziyeti açıkça görürüz. İsterseniz iki yazı evvel zikrettiğimiz bu görüşü bir hatırlayalım önce. Sonra değerlendirmesine devam edebiliriz: “İslam toplum ve devletine ulaşmak için, İslam Partisi kurmaya izin vermeyen bu laik devletin yasalarını göz önüne alarak, içten tanınmasalar bile dıştan yasaları gözeterek ve onların imkân ve boşluklarından faydalanarak açıktan siyasete soyunacak ve ellerinden ne gelirse yapabildikleri kadar dine ve ümmete hizmet etmeye çalışacaklardır. Böylece zaman içinde toplumu İslam’ı ister hale getirerek kendi sistemlerine dönüştüreceklerdir.”

Bu görüşe binaen yapılan çalışmalarda her zaman insanı küçük düşüren, izzete aykırı, zillete açık çifte standartlara maruz kalmak vardır. Her an mümkün olan bir şeydir bu. Her zaman ilke ile uygulama arasında tezat olduğundan, insanın eylem ve söylemlerinde inandığı ile yaptığı birbirine ters düşebilir. Çok berbat bir ortam ve durumlarla karşı karşıya kalınacak çok çirkin bir durum her an yaşanabilir. Ama buna rağmen hiç faydası yoktur da denilemez.

Bu ülkede geçmişte Millî Nizam’dan Saadet Partisine uzanan çizgide yaşananlar ve bugünün pratiğinde Ak Partinin içinde bulunduğu durum, buna bir örnektir. Hem övünülecek hizmetleri vardır, hem de çok acı durumlara düşmüşlerdir. Bu acının ayıbı onların değil, sistemindir.

İşte şu son günlerde Ak Parti de böyle berbat bir durumdadır. Evet, ister istemez anayasal bir zorunlulukla “Batı trenine” biner de

“üç beş aydın geçinen bu milletin değerlerinden kopmuş insanların” örnek aldıkları Batı ülkelerine, onların dinine, düşüncelerine, yaşam biçimlerine gitmeye kalkışırsanız, sonuçta işte böyle istemeye istemeye onların acı sözlerini dinlemek zorunda kalırsınız?

Ne diyor adamlar? “Eğer Batılılaşmak ve AB standartlarını kabul etmek istiyorsanız, alkolü de fuşşu da yasaklayamazsınız. Yok, bu dünyadan yüz çevirir de şeriat standartlarını isterseniz, o başka.”

Adamlar haklı gibi görünüyorlar ama değiller. Neden mi?

Bu bir tuzaktır onlara göre. Ak Partinin “ben şeriat istiyorum” demesini bekliyorlar. Ah bir böyle dese de iktidardan düşürseler! Böylece bu gidişle hiç yenemeyecekleri bu partiden kurtulmuş olacaklardır.

Bu bir ayıp değil midir?

Hayır, “ayıp” kelimesi bunu ifadeye yermez. Bu bir utanç verici rezalettir, bu akıl almaz bir skandaldır. Batı standartlarına da sığmayan bir kepezeliğdir.

Nasıl mı?

Hem “şeriat partisi” kurmayı yasaklayacaksın, hem de bir partiye “hadi şeriatçıyım de” diyeceksin. “Batıyı istemiyorum de de seni yok edeyim” diyeceksin? Bu oyuna karşındaki insanlar gelir mi? Sende akıl var da onlarda yok mu? Bu ülkede siyasetçiler için “batı standartlarını atıp şeriat standartlarını isteme” hakkı var mıdır?

Hayır, kesinlikle yoktur. Sistem diyor ki “Mecburi istikamet Batıdır; marş marş. Siyaset yapacaksın, ülkeyi idare edeceksen ancak böyle yaparsın. Yok, idare edilmeye ve güdülmeye mahkum olmak istiyorsan, git evinde otur.”

O yüzden Erdoğan veya bir başka İslamcı siyasetçiler bir açmazın içindedirler. Çünkü dinleri zinayı çirkin görüyor. Oy aldıkları halk da çirkin görerek onlardan bir tedbir istiyor. Fakat sistem ve dahil olduğu batı dünyası zinayı normal karşılıyor. Böylece inanç ile siyasi mecburiyetler çatışıyor. Onlar da arada kalıp eziliyorlar. İşte hem çok acı, hem de izzete aykırı olan budur!

Burada Müslümanlara düşen, Erdoğan ya da Ak Parti ve benzerleri ile dalga geçerek, gülüp eğlenceye alarak alay etmek değildir. Acımak başka şeydir, alay etmek başka bir şey. Burada top yekun Müslümanlar olarak bize düşen, içine düşürüldüğümüz bu acı duruma oturup ağlamak ve kurtuluş için kafa yormaktır.

Velhasıl nerden bakarsanız bakınız, asıl sorun bu sistemdir.

Bu bataklık kurutulmadıkça daha çok sinek avlamakla ömür tüketiriz. O yüzden akıllı olanlar kardeşleriyle alay edeceğine çare üretmelidirler. Yoksa yan gelip yattığı yerden tenkit ederek dedikodu yapmak mahsuldar değildir. Hele alay ve aşağılama bunu yapanlara cehennemde yanmaya günah olarak yeter de artar bile. Kendini beğenerek övünmek, ortaya bir eser koyanlara bile ayıp, çirkin ve günah iken, hiçbir iş yapmayan boşboğazlara bir kat daha ayıp, çirkin, günah ve vebaldir. Hatta zulümdür.

Ne yapsın şimdi Erdoğan ve benzeri dindar siyasetçiler?

Ya hiç siyaset yapmayacaklar, sivil toplum kuruluşları (STK) kurarak dini milli faaliyetler yapacaklar, ya da siyaset yaparak iki dünya arasında zik zak yapıp duracaklar. İçi İslam, dışı laik, kendi kendileriyle kavga edecekler. İlke başka, eylem başka olmanın ayıbını, çelişkisini, kahrını yaşayacaklar.

Bunun ayıbı onların değil, İslamî siyaseti yasaklayan özgürlük düşmanı laik sistemdir.

Daha kime düşman olacağını bile bilmemek ve yarın kendisinin yaşayacağı bir vaziyetten ötürü kardeşini ayıplayarak ve aşağılayarak alay etmek, bir Müslümana yakışır mı?

Böylesi kişileri M. Akif Ersoy merhumun mısralarıyla utanmaya davet ederiz:

“İrzımızdır çiğnemen, evladımızdır doğranan...

Hey sıkılmaz, ağlamazsan, bari gülmekten utan!”

BAŞIMIZ SIKIŞMADAN

İnsanız ya, başımız sıkışınca “Allah” deriz. Rahatlayınca da unuttur gideriz o korkulu yaşadıklarımızı. Bu da bizim nankör yanımız.

Kâfirler bu nankörlüğü daha da büyük olarak yaşarlar. Allah Teâlâ’ya inanmayan nice insan, başı sıkışınca, mesela çaresiz dertlere düşünce, mesela deniz ortasında batan gemide şaşkın ve eli böğründe kalınca, ya da düşen uçakta yere doğru dalınca, “Allah” der.

Samimidir, eskiden inkâr ettiğinin hesabını yapmaz o an. İçtenlikle ister Allah’tan. Ama ya kurtulunca?

Bizim sistem de başı sıkışınca hep “Allah” der, “İslam” der, “kardeşlikten” dem vurur. Ya sonra? “İrtica ile mücadeleye devam”...

Ülke tedbir alınmazsa adım adım bir cehenneme doğru gidiyor: Kürt-Türk çatışması.

Bazıları “Bosna - Hersek Sırp” savaşını örnek gösterdikçe, “Yok canım, biz müslümanız, bizde olmaz öyle şeyler” dedik. Haksız da

değildik. Ama ya İslam çekilirse aradan? Ya da, o da iş görmez raddeye varırsa inkâr?

Allah korusun, düşünmek bile ürpertiyor insanı, korkutuyor. İşte doğuda ve batıda bazı bölgelerde yaşadıklarımız ortada. Sistem görmeli bunu. Görmeli ve İslam ile uğraşmaktan vazgeçmeli. Samimi olmalı ona karşı. Yeri geldikçe kullanılacak, ama fazlası zarar verecek bir ilaç gibi görmemeli İslam'ı sistem. Çünkü bünye ona da bağışıklık kazanabilir. O zaman o ilaç da etkili olmayabilir.

Usta gazeteci yazarlarımızdan Ahmet Taşgetiren yazmıştı bir zamanlar bu gerçeği karikatürize ederek o nazik, içli ve samimi üslubuyla. Hani bir zamanlar sistem yine sıkışmıştı da doğuda, uçaklardan bildiriler atmıştı halka. Halk okumuştı bu bildirileri ve mutlu olmuştu. Sistem diyordu ki o bildirilerde, “Hepiniz Allah'ın ipine sarılın, birlik olun, tefrikaya düşmeyin. İnananlar kardeşdir.”

Adamın biri o bildirilerden birini almış, okumuş, beğenmiş ve cebine koymuş “yine okurum” diye. İstanbul'da bir işi varmış zavalının. Şehre girişte güvenlik güçleri arama yapmış. Adamın üstünde bulmuşlar bu bildiriye. Karakola çekmişler ve üç gün dayak atmışlar, “söyle hangi örgüttesin” diyerek. Sonunda işi anlamışlar ve bir özür de dilemeden salıvermişler...

Böyle olmamalı. Sistem “nankör insan”ı oynamamalı. Doğuda başka, batıda başka yüzlü olmamalı. Ne iki yüzlü, ne de iki yüz yüzlü olmamalı. Zaten bir yararı da yok bunun. Bu millet İslam'dan asla vazgeçmez. İslam bu topraklarda asla bitmez. “Kökünü kazıdık” zannedenler, sessiz sedasız “köklerinin kazındıklarını” er ya da geç anlarlar.

Keşke sistemin sahipleri ne kendilerini, ne de milletini perişan etmeden bu gerçeği görseler. Ne kendilerine, ne de insanlarına boşuna eziyet etmeseler.

Biz millet olarak İslamsızlığın musibetini yaşıyoruz. O'na dönssek, kurtulacağız. Ama bizim de kabahatlerimiz var: Dinimizi bilmiyoruz, öğrenmek için çabalamıyoruz. Helal ve haram ölçülerine göre yaşamıyoruz. Ahireti ve hesabı unutmuşuz, bütün amacımız dünya olmuş. Hırslarımızı, şehvetlerimizi, heva ve hevesimizi kontrol edemiyoruz. Haram lokma kalbimizi kilitlemiş. Allah'ı ancak başımız sıkışınca anıyoruz...

Gelin önce biz Müslümanlar tövbe edelim ve Allah Teâlâ'ya dönelim. Kabahatlerimizi, kötülüklerimizi iyiliklere tebdil edelim. Allah da bu kötü ahvalimizi iyiliklere tebdil eylesin.

Allah Teâlâ'nın kesin kanunu vardır: “Bir millet –ama iyi, ama kötü- kendini değiştirmedikçe, Allah onları değiştirmez.”

Bu sistemi değiştirmenin tek yolu da budur zaten; kendimizi değiştirmek. Yani İslam'ı öğrenmek ve yaşamak. Kendini istemeyen insanlara İslam gelmez de, bir şey vermez de.

Biz bunu başarırız, yani Allah'a dönmeyi, kendimizi İslam'la değiştirmeyi başarırız, sistem kendiliğinden bizim istediğimize dönüşecektir.

Allah Teâlâ'nın kanunu değişmez. Gelin biz kendimizi iyilikler adına değiştirelim. İman ve Salih amele, güzel ahlakı da ekleyerek, güzel Müslümanlar olalım. “Lafla peynir gemisi yürümez”miş. “Laf beliliğini” bırakalım da, samimi birer Müslüman olmaya bakalım.

Biz böyle olursak, içinde yaşadığımız devlet de, düzen de bize ayak uydurmaya mecbur ve mahkûmdur.

Bizi gürültü ve patırtılarla bundan alıkoymak isteyenlerin oyununa gelmeyelim lütfen, sağımızda solumuzda kalan eğri büğrü yollara ve başlarındaki şeytanlara, deccallara aldırmadan “sırat-ı müstakim”de yürümeye devam edelim. Allah Teâlâ’nın razı olmadığı “dalalete düşmüşlerin ve gazaba uğramışların yollarından” kendimizi koruyalım.

Terörün de başını ancak böyle ezebiliriz. Değilse, anamız ağlamaya devam edecektir ve suçlusu da biz olacağız. Biz, Allah Teâlâ’ya isyan ederek aklımızı peynir ekmekle yemişsek, suç kimindir?

Son söz, söz sultanının olsun: *“Mü’min, zarar gördüğü delikten iki kere sokulmaz.”*

SONSÖZ

Allah Teâlâ bizim yâr ve yardımcımızdır. Asla yalnız ve sahipsiz değiliz. O'na dayandığımızda bizi yenecek yoktur. İslam her zaman âlidir, yücedir, galiptir. Ona dayanarak nisbeti iyi ayarlayanlar da aynen öyledir. Biz bunu “Cihad ve Zafer Şartları” kitabımızda geniş olarak anlatmıştık. Tekrara gerek görmüyoruz.

Hız. Adem ile başlayan bu dünya macerasında daima tevhid mücadelesi verile gelmektedir. Bugün sıra bize gelmiştir. Zafer günleri döne döne dolaşırken, şimdi kıştan geçip baharı yaşayan bizim ümmetimizin bahtına düşmüştür. O yüzden bir ilâhî ikram olarak zafer çok yakındır iniallah ve elhamdü lillah.

Müjdeler olsun. Ne mutlu Müslümanlara!

İslam aleminin sevinci büyük, şenliği alemşümül olacaktır. İnşallah!

Burada asıl can alıcı mesele, bu esnada bizim durduğumuz safımızdır, yerimiz ve konumumuzdur.

Acaba biz nerdeyiz?

Allah Teâlâ'nın onları, onların da Allah Teâlâ'yı sevdiği, Müslümanlara karşı müşfik ve mütevazı, kafirlere karşı izzetli ve onurlu, Allah Teâlâ'nın yolunda cihad ederek asla kınayanın kınamasından korkmayan, iman Süreyya yıldızında bile olsa uzanıp onu alan erlerin yanında mı, yoksa dönemlerin, kaçakların, korkakların, zavallı

aciz ve beceriksizlerin yanında mı? Allah Teâlâ'nın korumasına sığı-
nırız, kafirlerin ve dinsiz tanrı tanımazların safında mı?

Önemli olan bize düşeni bilmek ve severek, isteyerek, içinde
ihlas ve samimiyeti hissederek yerine getirmektir. Topyekun Müs-
lüman cemaatlerle birlikte, dirlik ve düzenlilik içinde hidayet ve
istikametten ayrılmamak, doğru yoldan asla ayrılmamak, bu yolun
sağında veya solunda kalmış eğri büğrü sağcı veya solcu yollara sap-
mamaktır. Hz. Resulullah (sav) Efendimizin önderliği varken, asla
ona ters düşen bir başka önder, lider, rehber tanımamaktır. İrademizi
Allah Teâlâ'nın iradesinde eriterek ona külliyyen teslim olmaktır.

Yüce Rabbimiz tevfik ve inayetiyle yârimiz ve yardımcımız ola-
rak işimizi kolay ve başarılı kılsın. Amin!

Her hal-ü kârımızda hamd olsun Âlemlerim Rabbi olan Allah
Teâlâ'ya. Salat ve selam olsun Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimize,
Bütün Peygamber Efendilerimize (as) ehl-i beytlerine, ashabına, ümmet-
lerine...

